

မိုး ။ မိုး ။ စာ ။ ဝ

မိုးမိုးအိမ်

သန့်တော့သည် အချစ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁ ၂၀၅၁၁၁၀
- မျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁ ၂၇၃၁၁၁၀
- အနုပညာအဖွဲ့အစည်း - ကိုဆန်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြဲ-၀၃၇၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြဲ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အော့ဖ်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ။
ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၆၀၀ ကျပ်

၀၉၅ • ၈၃

ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
 ကျွန်တော်သည်အချစ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်/ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ် ။ - ရန်ကင်း
 စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
 ၁၅၀ - စာ ၁၃၀.၅ x ၂၀.၅ စင်တီမီ။
 (၁) ကျွန်တော်သည်အချစ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်

စာအုပ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည် ၅

ကုန်တော့ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ပြီးကြတဲ့ အခါ
စာဖတ်ပရိသတ် တချို့က ဝတ္ထုကို ဒါမှမဟုတ် ဝတ္ထုပါ
အကြောင်းအရာကို ကိုယ်တွေ့လား၊ ကုန်ကြမ်းလား
လို့ မေးကြပါတယ်။

တချို့ဝတ္ထုတွေကတော့ ၁၀၀% ကုန်ကြမ်း
ပါ။ အဲ တချို့ ဝတ္ထုကြတော့ ကိုယ်တွေ့စစ်စစ် ရာနှုန်း
ပြည့် ၁၀၀% ဖြစ်ပြီး တချို့ကြတော့ ၅၀ % နှုန်း
စီပါ။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ရောသမ
မွေ့ပြီး ကုန်ကြမ်းက ၈၀ %၊ ကိုယ်တွေ့က ၂၀ %
ဆိုပြီး မေးဖြစ်သလို တချို့တလေကျတော့လည်း ကုန်
ကြမ်းကနည်းနည်း ကိုယ်တွေ့ ရာခိုင်နှုန်းများများ၊
ဒါမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် ရာခိုင်
နှုန်း မဟုတ်ဘူး။

ဒီဝတ္ထုလား... ?။ ဒီဝတ္ထုကတော့
ဗျာ . . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အင်း . . . ဒီဝတ္ထု
ကကျတော့ . . . ! . . . !

ပြည်ပိုင်ရှင်အိမ်

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်တော်က
စိုလက်နေတဲ့
ပျံသန်းမိတဲ့

အချစ်ဆိုတဲ့တောင်းကင်မှာ
မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့
ငှက်တစ်ကောင်ပါ။

xxxxx

အချစ်ထပ်ကောင်းဖြစ်သည်

With the eyes a woman asks, takes, despises, and kills.

မိန်းမတစ်ယောက်သည် မျက်လုံးများဖြင့် တောင်းဆို၏။ ရယူ၏။ အထင်သေး၏။ အသေသတ်၏။

Spanish Proverb.

xxxx

တချို့က စားသောက်ဆိုင်များဆီ၊
တချို့က ခုဋ္ဌာမုက်ဘုရား တုန်း
မြင့်ဆီ စသည်ဖြင့်၊ ကျွန်တော်တို့
အုပ်စုတော့ IC show ရှိရာ
စင်မြင့်ဆီ ချိတက်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်။

များပြားလှသော လူအုပ်ကြီးသည် လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်
ပြည့်ကြပ်ကာနေသည်။ သူအုပ်ကြီး၏ ဦးတည်ရာက တူညီသော်လည်း
လူတိုင်း မီးပုံးယုံပွဲကျင်းပရာ ကွင်းပြင်ဆီကိုသာ ဦးတည်နေသည်က
တော့မဟုတ်။

တချို့က စားသောက်ဆိုင်များဆီ၊ တချို့က ခုဋ္ဌာမုက်ဘုရား
တုန်းမြင့်ဆီ စသည်ဖြင့်၊ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတော့ IC show
ရှိရာ စင်မြင့်ဆီ ချိတက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

အနွေးထည်ရောင်စုံတို့ဖြင့် တောင်ကြီးသူ တောင်ကြီးသား
များရော ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ဧည့်သည်များပါ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်
နေကြသည်။

ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ဆောင်းရာသီသည် အအေးဒဏ်

ကြောင့် လူတိုင်း အနွေးထည်ကိုယ်စီ သိုးမွေးဦးထုပ်ကိုယ်စီဖြင့် လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံး တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားကာနေသည်။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုတွင် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်သာ ပါပြီး ကျန်လေးယောက်စလုံးက မိန်းကလေးတွေချည်းဖြစ်သည်။

“အိမ်ကပေးသွားချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရပ်ကွက်က လွှတ်မဲ့ မီးပုံးယုံကို လုပ်ကုစရာရှိတာကုဖို့ ခေါ်ထားတယ်လို့ ပြီးပြီးထွက်လာတာ။

နန်းဟွမ်ခမ်းက IC show ကြည့်ရန် လစ်ထွက်ခဲ့ရပုံကို ပခုံးတွန့်ရင်းက ဆိုသည်။

“ငါတို့လည်း နင့်လိုပါပဲဟာ၊ ရပ်ကွက်မီးပုံးယုံကိုပဲ အကြောင်းပြပြီး ထွက်ခဲ့ကြတာပဲ၊ မီးပုံးယုံကိစ္စဆိုတော့လည်း ခွင့်မပြုချင်ပြုချင်နဲ့ ခွင့်ပြုလိုက်ရပေမဲ့ သိပ်တော့ကြည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ လက်မှတ်တွေ ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

ရတနာက လက်မှတ်ဟု လက်ဝါးဖြန့်ကာ မေးသည်။ နှင်းဖြူဖြူအေးက ပြီးနိုင်ဆီမှာဟုဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးဝေါပြသည်။ ကျွန်တော်က ပါလာတယ်ဟူသောသဘောဖြင့် လက်မှတ်ထည့်ထားသော အကျီထူ၏ အိတ်ကပ်ကို ပုတ်ပြဖြစ်သည်။

“မင်းနာမည်ကြီးသွားရင် ငါတို့ တောင်ကြီးတန်ဆောင်တိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်တော့ ရိုက်ကွာ”

ဒုတိယမင်းသားအဖြစ် ဝိဒီယိုခုနစ်ကားခန့် ရိုက်ထားသော ကျွန်တော့်အား ကျော်ဝဏ္ဏက ပခုံးကိုလှမ်းပုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“အေး... ရိုက်မှာပေါ့ကွ”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏အဆိုကို အလိုက်အထိုက်ပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်းသမီးလိုရင်လည်း ဖြော်ပေါ့ဟယ်၊ ငါတို့လေးယောက်ရှိသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့တော့ မတွဲချင်ဘူးဟ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်လို့တုံး”

နန်းတွမ်ခမ်း၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးရင်း မေးဖြစ်သည်။

“နင့်မျက်နှာကြီးကြည့်ပြီးရင် ငါ မုန်သွင်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခဏခဏအော်ရယ်မိနေမှာလေ”

ပြောရင်း နန်းတွမ်ခမ်းက တခွီးခွီးဖြင့် ရယ်သည်။

“မီးပုံးပျံဇာတ်လမ်း ရိုက်မှာဆိုရင်တော့ ကျော်ဝဏ္ဏကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ခေါ်ရိုက်လိုက်ပါဦး၊ တောက်တိုမယ်ရလတ်တိုလက်တောင်း အခိုင်းခံရတဲ့ အခန်းလေးတွေပေါ့”

နှင်းဖြူဖြူအေးက ကျော်ဝဏ္ဏကို ပေါ်တင်ကြီး နှိပ်တွပ်သည်။

“အောင်မာမာ ငါက မင်းသားမလုပ်ချင်လို့ အသာလေးငြိမ်နေတာ၊ ငါသာ ဝီဒီယိုမင်းသားထလုပ်ရင် ဒီကောင့်လို မင်းသားတွေ လမ်းဘေးရောက်ပြီး ဆိုက်ကားနင်းတဲ့လူကနင်း၊ ရေထမ်းရောင်းတဲ့ လူတရောင်း ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့၊ ဈေးကွက်တွေပျက်ကုန်မယ် ဘာမှတ်နေလဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏကလည်း ခေသ့မဟုတ်၊ နှင်းဖြူဖြူအေး၏ စကားကို ချက်ချင်းခေပကာ အတိုင်းထုတ်လုပ်လိုက်တယ်လို့ ထောင်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဝီဒီယိုမင်းသားတွေ အကုန်လုံး ရုပ်ရှင်နယ်ဝယ်ကို ကျော်ဝဏ္ဏဝင်လာတာနဲ့ ဘယ်သူမှ ဝီလောကမှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝီလီအရပ်ပုတဲ့ မဲပြာပြာကောင်နဲ့ တစ်လောကထဲ သိက္ခာကျခံပြီး နေမဲ့အတူတူ ဆိုက်ကားပဲနင်းတော့မယ်ဆိုပြီး ဖြစ်ကုန်မှာ သေချာတယ်”

ရတနာက ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ဆိုရင်း ခွီးခနဲရယ်သည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းက ပြောလောက်အောင်လည်း မပုပါဘူး”

ဟာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏက ခြေဖျားကို ထောက်လိုက်ရင်း ‘ပြောပြလိုက်စမ်းပါ’ဟု ဆိုသည်။

“ခြေဖျားလောက်ရတာ ပင်ပန်းပါတယ် ကျော်ဝဏ္ဏရယ်၊ နင် ဒေါက်ဖိနပ်ပဲ ဝယ်စီးလိုက်တော့”

နန်းဟွမ်ခမ်းက ပြောပြီးရယ်သည်မို့ ကျွန်ကောင်မလေးများ ကပါ လိုက်၍ရယ်ကြသည်။ မျက်မှန်းတန်းမိနေသော်လည်း သိပ်အခင်ကြီးမဟုတ်သော နန်းဟွမ်ခမ်း၏ဘေးမှ ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်ထဲမှာ ‘စကားနည်းသော ကလေးမ’ ဟု တွေးမိသည်။

“ဒါနဲ့ ငွေရည်ဖူး၊ နင် မနက်ဖြန်ကော ငါတို့နဲ့လိုက်လည်ဦး မှာလား”

ရတနာက တစ်ချိန်လုံး သူများစကားကို နားထောင်ကာ လိုက်၍ပြုံးတတ်သော ထိုကောင်မလေးကို ပခုံးဖြင့်တိုက်ရင်းမေး သည်။

“အင်း”

ကောင်မလေးက ‘အင်း’ဟု ခေါင်းညိတ်ကာ ဖြေသည်။ သိပ်အချောစားကြီးထဲမှာ မပါသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ပုံစံလေးမို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကောင်မလေး၏နာမည်ကို မှတ်မိအောင် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရေရွတ်မိသည်။

ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ အေးတိအေးစက် ထိုကောင်မလေး ကို ကျွန်တော် မကြာခင် ခိုးကြည့်မိသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ခိုးကြည့်မိဆို ကောင်မလေး လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်တိုင်း ပေါ်လာ တတ်သော သွားတက်ကလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းနေသည်တိုး။

www.burmeseclassic.com

//

အဆိုတော်တစ်ယောက် တက်လာတိုင်း
သူမက လက်ခုပ်တီးကာ အားပေး
သည်။ ပြီးနောက် ၎င်းအဆိုတော်ဆို
သည့် သီချင်းများကို အများတကာကဲ့သို့
လိုက်၍ ညည်းဆိုခြင်း၊ ကခုန်ခြင်း မပြု၊
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် . . .

Show ပွဲတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အဆိုတော်များက မြူးကြွတဲ့
သီချင်းတွေကို စင်ပေါ်ကနေ ဖျော်ဖြေနေသကဲ့သို့ စင်အောက်မှ
ပရိသတ်များကလည်း အားရပါးရပင် အားပေးနေကြသည်။

အချို့က သီချင်းများကို လိုက်ညည်းရင်း အားပေးသလို
အချို့ကကျ ကခုန်ရင်း အားပေးနေကြသည်။ ငွေရည်ဖူးဆိုသော
တလေးမကို ဘာရယ်မဟုတ် မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော်
လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

သူမ၏အားပေးမှုက ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အထူးအဆန်းဖြစ်
တာနေသည်။ အဆိုတော်တစ်ယောက် တက်လာတိုင်း သူမက
လက်ခုပ်တီးကာ အားပေးသည်။ ပြီးနောက် ၎င်းအဆိုတော်ဆိုသည့်
သီချင်းများကို အများတကာကဲ့သို့ လိုက်၍ ညည်းဆိုခြင်း၊ ကခုန်ခြင်း
မပြု၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တမေ့တမောကြီး ဖင်းကြည့်ကာ

www.burmeseclassic.com

အားပေးသည်။ ၎င်းအဆိုတော်၏ ဖျော်ဖြေမှုဆုံးပါက ထကာ
လက်ခုတ်တီးရင်း သြဘာပေးသည်။ အဆိုတော်၏အမည်ကို
အော်ဟစ်ကာ အားပေးခြင်းလည်းမရှိ။ သူမ၏အားပေးမှုပုံစံက
အေးတိအေးစက်ကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။

Show ပွဲများတွင် မြင်တွေ့နေကျပုံစံမျိုး မဟုတ်သည်မို့
သူမ၏ပုံစံက ကျွန်တော့်အတွက် အတော်ကြီးကို ထူးဆန်းကာနေ
သည်။ အနေအေးသော ကလေးတစ်ယောက်လိုမျိုး သူမက စိတ်ဝင်
စားစရာ ဖြစ်ကာနေသည်။

ချမ်းအေးလွန်း၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ရာသီဥတုကြောင့်
သိုးမွေးခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ကာ မာဖလာကို မျက်နှာတစ်ဝက်နှင့်
လည်ပင်းကိုရစ်ပတ်ကာ မျက်လုံးမျှသာ ဖော်ထားသော်လည်း မည်သို့
ရိပ်မိသွားသည်မသိသော ပရိသတ်နှစ်ယောက်စ သုံးယောက်စက
ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက်သည်။ ပရိသတ်များနှင့် စကားပြောနေ
ရင်းက အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်လိုပင်
လှမ်းကြည့်နေသော သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်
က ကြည်နူးသလိုလို ဖြစ်သွားမိသော်လည်း သူမကတော့ ခံစားချက်
ရှိပုံမရသော ဝတ်ကျေတန်းကျေ အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ
အကြည့်ကိုလွဲကာသွားသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
တော့ ဟာခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။

xxxx

//

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း လတ်ဆတ်
သောလေကို တစ်ဝကြီးရှုမြင်သည်။
ဤကဲ့သို့ လတ်ဆတ်အေးမြသော
လေနှုတ်အေးတို့လည်း ဖြစ်နိုင်လျှင်
ရန်ကုန်ကို သယ်ဆောင်ပေးမည်။

“ကျော်ဝဏ္ဏ”

“အေး... ပြော သယ်လျှင်”

ကျော်ဝဏ္ဏက ၎င်း၏ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ‘သယ်လျှင်’
ဟုခေါ်ရင်း ထူးသည်။ ဘယ်သူငယ်ချင်းကိုမဆို သယ်လျှင်ဟု
ခေါ်တတ်သည်မှာ ၎င်းအကျင့်။

“ငါ မင်းကို မေးစရာရှိလို့ကွ”

“မေးလေ... နေဦး ပြုံးပိုင် သယ်လျှင် အခုပဲ ငါမင်းဆီ
ထွက်လာခဲ့မလို့၊ စောစောက လင်းနောင်ဖုန်းဆက်တယ် သူ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ငါက မင်းကိုဝင်ခေါ်ပြီး
လိုက်လာခဲ့တဲ့၊ အတော်ပဲ ငါလည်း မင်းဆီဖုန်းခေါ်မလို့ လှုပ်နေတာ
ဒါနဲ့ စောစောက ဘာပြုတယ်၊ မေးစရာရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာမေး
မလို့လဲ”

“Tea ဆိုင်ရောက်မှ မေးတော့မယ်ကွာ”

“ပြီးရော၊ ငါအခုထွက်ခဲ့မယ်”

“အေး... ငါစောင့်နေမယ်”

ဖုန်းချပြီး အကျီဗလာဖြစ်နေသော ကိုယ်ပေါ် တီရှပ် တစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်ရင်း အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်း နှစ်နာရီမှာ ပူနေသောနေက တောင်ကြီးဆောင်းရာသီအဖို့တော့ ပူသည်ဟုမဆိုသာ။

တော်တန်ရုံ အအေးကြောက်တတ်သူဆိုပါက ဤနေပူပူတွင် အနွေးထည်ပါးပါးတစ်ထည်တော့ ဝတ်ထားရလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တော့ အအေးကြိုက်သူမို့ အနွေးထည်မဝတ် ဖြစ်။ ကျော်ဝဏ္ဏရောက်လာပါက အဆင်သင့်လိုက်သွားနိုင်ရန် အိမ် အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

ဝေခနဲ တိုက်ခတ်သောလေက နေပူထဲက ဖြတ်သန်းလာ သော်လည်း ပူနွေးမနေဘဲ အေးမြကာနေသည်။

“ဒီရာသီဥတုမျိုး ရန်ကုန်မှာရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်း ထိမ့်မလဲ”ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် ကျော်ဝဏ္ဏ ရောက်ချလာသည်။

“တက်... သယ်လျှင်း”

ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်ကို လှမ်းပေးကာ တက်ဟုဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍...

“တော်တော်အအေးကြိုက်တဲ့ကောင်၊ အကျီလက်တို့နဲ့”

ဟု ဆိုသည်။

“အခုပဲတွေးနေတာ၊ ရန်ကုန်ကို ဒီလိုရာသီဥတုကြီး သယ် သွားရရင်ကောင်းမယ်လို့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သကေစဉ်သားက ဆိုင်ကယ်စီးနေ ရင်း ရယ်သည်။ တိုက်ခတ်နေသော လေကို ထိုးခွဲရင်း သွားနေသော

www.burmeseclassic.com

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း လတ်ဆတ်သောလေကို တစ်ဝကြီးရှုမြစ်
သည်။

ဤကဲ့သို့ လတ်ဆတ်အေးမြသော လေနုအေးကိုလည်း
မြစ်နိုင်လျှင် ရန်ကုန်ကို သယ်သွားချင်သည်။

လတ်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ရောက်နှင့်နေပြီ
ဖြစ်သော လင်းနောင်က လက်လှမ်းပြသည်။

“မင်းသား ရန်ကုန်မပြန်သေးဘူးလား”

ရောက်ရောက်ချင်း လင်းနောင်က မေးဆတ်ရင်း ကျွန်တော့်
တို့မေးသည်။

“နောက်လထဲမှာ ဝီဒီယိုရော၊ ဝီစီဒီရော ရိုက်ရမယ်၊
ဒီတစ်လလုံး အားနေလို့ တောင်ကြီးမှာပဲ နှပ်နေမလို့”

“အေးကွ... မင်းမပြောနဲ့ ငါတို့လည်းပဲ ရန်ကုန်မှာကြာ
ကြာမနေနိုင်ဘူး၊ ပူလို့၊ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ကြာရင်
တောင်ကြီးကို ပြေးပြန်ချင်နေတော့တာ”

ကျော်ဝဏ္ဏက စားပွဲထိုးလာချင်သော လတ်ဖက်ရည်ကို
သောက်ရင်းက ဆိုသည်။

“ငါကတော့ကွာ ဝီဒီယိုမရိုက်ခင်ကတည်းက ရန်ကုန်နဲ့
တောင်ကြီးကို သွားလိုက်ပြန်လိုက်နဲ့ဆိုတော့ အတော်လေးနေသား
ကျသွားပြီ၊ နေသားကျတယ်သာ ပြောရတာပါ နွေရာသီဆိုရင် မိတ်ဖု
တွေထွက်ပြီး နေရထိုင်ရ အတော်လေးခက်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်တို့က ခေါင်းညိတ်ကြ
သည်။

“ရန်ကုန်လို ပူနွေးတဲ့ဒေသမှာ သင်္ကြန်လို အချိန်မျိုးကျတော့
လည်း ကောင်းသွားပြန်ရော၊ တစ်နေကုန် ရေပက်ခဲလည်း ခိုက်ခိုက်
တုန်အောင် အေးသွားတာမျိုးမရှိဘူး၊ အဲ ထောင်ကြီးသင်္ကြန်ကတော့

သိတဲ့အတိုင်းပဲ မြို့တစ်ပတ်လောက် ရေပက်ခဲထွက်ပြီးရင် လူက
ခိုက်ခိုက်ကိုတုန်နေတာ”

ပြောရင်း လင်းနောင်က ရယ်သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းစောစောက ဖုန်းဆက်တော့ ငါ့ကို
မင်း မေးစရာရှိတယ်ဆို၊ ဘာမေးမလို့လဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏက ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“အေး. . . ဟိုဒင်းကွာ တန်ဆောင်တိုင်တုန်းက မင်းနဲ့ပါ
လာတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကွာ အဲဒါ ငါစိတ်ဝင်စားလို့၊ သူ့မှာ
ရည်းစားရှိမရှိ သိချင်တာ”

ရွက်အမ်းအမ်းဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့်
သကောင့်သားနှစ်ကောင် ပြုံးစိမ်ကြီးတွေ ဖြစ်ကာသွားသည်။

“ရည်းစားမထားဘူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရွက်ကိုးရွတ်
တန်းလုပ်နေသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းပြောတော့ ရည်းစားနှစ်ယောက်
ပြိုင်မထားဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ပြတ်ပြီးမှ တစ်ယောက်ထားတာဆို”

“အေးလေ”

လင်းနောင်၏အမေးကို အေးလေဟု ဖြေဖြစ်သည်။

“မင်း. . . အဲဒီတန်ဆောင်တိုင်တုန်းကလည်း မင်းကောင်မ
လေးနဲ့ ဖုန်းပြောနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အခု ပြတ်သွားပြီကွ”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏အမေးကို ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ရင်း ဖြေဖြစ်
သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“ကောင်မလေးက လူလည်လေးကွ၊ ငါ့အပြင် သူ့မှာ
ရည်းစားရှိသေးတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်

တာ”

“အချစ်အတွက် ကံမကောင်းတဲ့လူဆိုပါတော့”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ရွတ်နောက်
နောက်ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း မင်းသားမဖြစ်ခင်တော့ ထားလိုက်တော့
မင်းသားဖြစ်ပြီးမှ ရည်းစားထားတာ ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ ပြီးနိုင်”
ကျော်ဝဏ္ဏက ပြုံးစိစိဖြင့်မေးသည်။

“ဒီတစ်ယောက်တည်းပါ။ ရည်းစားဆိုပြီးတော့ အတည်
တကျတဲ့တာ ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲ။ ရည်းစားသက်တမ်းက တစ်နှစ်
တောင်မပြည့်လိုက်ဘူး”

“အတည်တကျတဲ့တာ ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတော့
အတည်မကျတွေက ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“ဒါကတော့ကွာ ရည်းစားမဟုတ်ဘူးဆိုမှတော့ မဟုတ်ဘူး
ပေါ့ကွာ”

လင်းနောင်၏အမေးကို ကျော်ဝဏ္ဏက ဝင်၍ဖြေသွားသည်။
ကျွန်တော်ပင် မဖြေလိုက်ရ။

“ဘာပဲပြောပြောကွာ မင်းက ရည်းစားတွေ ပွစိတက်နေ
အောင်ထားတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေထဲက ကြိုက်
တယ်ဆိုရင်လည်း လှုပ်ရှားပေးရမှာပေါ့။ ကဲ ဘယ်သူ့ကို မင်းစိတ်ဝင်
စားလဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏက မေးဆတ်ရင်းမေးသည်။

ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ရှက်ဝဲဝဲလုပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ရင်း လင်းနောင်က ရယ်သည်။ ပြီးမှ...

“ဒီလိုရှက်တတ်ပုံနဲ့များ မင်းသားလုပ်နေသေးတယ်”
ဟုဆိုသည်။

“ကဲ... ပြော သူငယ်ချင်း၊ နန်းဟွမ်ခမ်းကိုလား၊ နှင်းဖြူဖြူ
အေးကိုလား၊ နန်းဟွမ်ခမ်းက ဆံပင်လေး ခပ်ထွန်ထွန်နဲ့ ချစ်စရာ
ကောင်းတယ်။ နှင်းဖြူဖြူအေးကကျတော့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့၊
ကဲ ပြော ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ဆိုရင်း
မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ သွားတက်ပါတဲ့တစ်ယောက်လေကွာ”

“ဪ... ငွေရည်ဖူးကိုလား”

ကျော်ဝဏ္ဏက ပြုံးစိစိဖြင့် ငွေရည်ဖူးကိုလားဟု မေးသည်မို့
အေးဟု ကျွန်တော်ဖြေဖြစ်သည်။

ငွေရည်ဖူးဆိုသော အသံလေးကြားရုံဖြင့် ရင်မှာ နွေးခနဲ
ဖြစ်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ငွေရည်ဖူးက တော်တော်ကြီး အေးတဲ့တစ်ယောက် မဟုတ်
လား၊ အေးတာမှ ရေခဲမှတ်အောက် ရောက်အောင်ကို အေးတာကွ
နော်”

လင်းနောင်က မေးစေ့ကိုပွတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ငါက အဲဒီအေးတာလေးကို သဘောကျတာ၊ သူ့ပုံစံလေးက
ထူးထူးခြားခြားလေးပဲကွ၊ ရယ်လိုက်ရင် သွားတက်လေးနဲ့”

“အင်း... ရောဂါ၊ ရောဂါ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏက ရောဂါဟုဆို
သည်။

“အဲဒီတော့ အရင်ဆုံး အဲဒီငွေရည်ဖူးမှာ ရည်းစားရှိမရှိတို့
ကျော်ဝဏ္ဏက စုံစမ်းပေးရမှာလား”

လင်းနောင်က မေးငေါ့ရင်း မေးသည်။

“အေး”

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။
ကျော်ဝတ္ထုတ လတ်ဖျစ်တီးရင်း OK ဟုဆိုသည်။

xxxxx

“ဝါနဲ့ မင်းသားက ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း
အေးအေးလေးကို ဇာတ်လမ်းရှာ
တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“သူက နင်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ပါလာတာဆိုတော့ဟာ
ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ဘယ်လိုမှမပြောနဲ့၊ ဘာလဲ နင်စိတ်ဝင်စားလို့လား”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏ စကားမဆုံးခင်မှာ နန်းဟွမ်ခမ်းက စကား
ဖြတ်ကာဆိုသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏက ပြာပြာသလဲဖြင့်

“အာ... ဘယ်ကလာ နင်တို့သူငယ်ချင်းကို စိတ်ဝင်စား
တာက ငါ့သူငယ်ချင်းဟာ ဒီကောင်... ဒီကောင်”

ဟုဆိုရင်း ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်ပြသည်။

နှင်းဖြူဖြူအေးနှင့် နန်းဟွမ်ခမ်းက ထင်မှတ်မထားဟန်ဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့်ကြသည်။

တက်သစ်စ မင်းသားတစ်ဦးက မထင်မရှား အချောငေးကြီး
မထုတ်သော ခပ်ရိုးရိုးအေးအေး ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့

ခုန်သည်တူ ဆိုခြင်းက သူတို့အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေဟန်တူသည်။

“ငွေရည်ဖူးမှာ ရည်းစားမရှိဘူး၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အဲဒီလို တိစ္ဆာတွေလည်း စိတ်ဝင်စားပုံမရဘူး၊ ကျောင်းတက်စဉ်ကာလကလည်း ရည်းစားထားသံ မကြားဘူး၊ သူက အရမ်းအေးတာ”

“အခုလည်း သူ့မိဘဆိုင်မှာ ဈေးရောင်းကူပြီး အိမ်နဲ့ဆိုင်၊ ဆိုင်နဲ့အိမ်ပဲ ကူးနေတာ၊ ဘယ်မှသွားတာလာတာမရှိဘူး၊ တန်ဆောင်တိုင်တုန်းကတောင် ဇွတ်ဝိုင်းခေါ်ကြလို့ လိုက်လာတာ၊ အေးသလားတော့မမေးနဲ့၊ ရေခဲတုံး အရုံးပေးရတယ်၊ ငြိမ်သလားလည်းမမေးနဲ့ ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲလိုကို ငြိမ်တာ”

နန်းဟွမ်ခမ်းရော နှင်းဖြူဖြူအေးကပါ သူမ၏ အနေအေးမှုတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုကြသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းသားက ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း အေးအေးလေးကို ဇာတ်လမ်းရွာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အာ. . . မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ်စိတ်ဝင်စားတာပါ၊ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်နဲ့ဆိုင်လိပ်စာလေး ပြောပြပါလား”

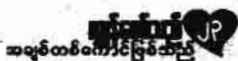
ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နှင်းဖြူဖြူအေးနှင့် နန်းဟွမ်ခမ်းက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်သည်။

“မြန်မြန်ပြောပြလိုက်ပါဟာ၊ ဒီကောင်က နောက်လဆို ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာမို့လို့ မြန်မြန်လှုပ်ရှားချင်နေတာ”

“ပြောပြတာက ပြောပြမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငွေရည်ဖူးက အချိန်တိုတိုနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြန်ကြိုက်မဲ့ပုံတော့ မပေါက်ဘူး”

“အာ. . . ရတယ်၊ သုံးနှစ်ပဲလိုက်ရလိုက်ရ ပြဿနာမရှိဘူး”
ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ. . .

“သေချာရဲ့လား”

ဟု နန်းဟွမ်ခမ်းက ပြုံးစိစိဖြင့် မေးသည်။

“သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ဖုန်းနံပါတ်လေးပါ လိုချင်တယ်ဗျ”

“အင်း... သူ့အိမ်မှာတော့ ဖုန်းရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မှာ တော့ ဖုန်းမရှိဘူး၊ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ဆိုတာကလည်း လွယ်မယ် တော့မထင်ဘူး၊ သူ့မိသားစုကလည်း သူ့လိုပဲ ရိုးရိုးကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ စည်းကမ်းလည်း အရမ်းကြီးတာ”

“သူ့ဆိုင်မှာ ဈေးလေးဘာလေးဝယ်ရင်းနဲ့ ရင်းနှီးအောင် အရင်လုပ်ပေါ့၊ ပြီးတော့မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆက်လုပ်ရှားပေါ့”

နှင်းဖြူဖြူအေးက လမ်းကြောင်းတွေ ခင်းပြသည်။

“အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့တွေ ဒီကိစ္စကို နှုတ်လုံ ပါစေနော်၊ ဒီကောင်က မင်းသားဆိုတော့ လူတွေက သွားပုတ်လေ ထွင့် လျှောက်ပြောနေမှာစိုးလို့”

“အေးပါ”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားကို နန်းဟွမ်ခမ်းက အေးပါဟု ဖျတ်စောင်းထိုးရင်း ဆိုသည်။ ပြီး တစ်လက်စတည်း သူမ၏ဆိုင်နေ နားထိုပါ ပြောပြသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ရည်းစားစထားမည်သူ တစ်ယောက်လို ရင်တွေဘာတွေတောင် ခွန်လို့။

xxxxx

နန်းတွမ်ခမ်း၏ ငွေရည်ဖူးနှင့် ဝတ်
သတ်သမျှ ပြောပြခဲ့ သည်ကို နားမှာ
ပြန်၍ ကြားယောင်ကာနေသည်။

“ငွေရည်ဖူးရဲ့ အိမ်နာမည်က ပီပီတဲ့ မှတ်ထားဦး။ သူ့ဆိုင်
မှာက ဆိုင်ကယ်အတွက် အင်ဂျင်ပိုင်တို့၊ ဓာတ်ဆီတို့ရောင်းတယ်။
လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အသေးစားတွေရောင်းတယ်။ နောက် အိမ်သူတ်
ဆေးတို့၊ သွပ်တို့၊ သံတို့၊ ဘီလပ်မြေတို့၊ အထပ်သားတို့လည်း ရောင်း
တယ်”

နန်းတွမ်ခမ်း၏ ငွေရည်ဖူးနှင့် ပတ်သက်သမျှ ပြောပြခဲ့
သည်ကို နားမှာပြန်၍ ကြားယောင်ကာနေသည်။

စီးလာသောဆိုင်ကယ်ကို သူမဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သော
အခါ သူမဆိုင်ရှိ အလုပ်သမားက ဘာလိုလို့လဲဟူသောသဘောဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ကြည့်သည်။

ဆိုင်ကယ်ထိုင်ခုံကို လှန်ကာ ဆီတိုင်ကီအဖုံးကို ဖွင့်ပြလိုက်
သောအခါ ဓာတ်ဆီဝယ်မည်ဟု ၎င်းက သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဘယ်လောက်ဖိုးလဲ”

“တစ်ထောင်ဖိုး”

တစ်ထောင်ဖိုးဟုဆိုလိုက်ရင်း သူ့မကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲရှိ ကောင်တာမှာ မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော သူ့မကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့မကို ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မော့ကာ လှမ်းကြည့် သော သူ့မနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် သူ့မက လှမ်းပြုံးပြသည်။

“ကိုဖြိုးနိုင် ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

“ဒီနားမှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်လေ၊ သူ့ဆီသွားမလို့”

ခပ်သွက်သွက်ပြန်ဖြေရင်း ပြုံးပြဖြစ်သည်။ သူ့မက ဝတ်ကျော တန်းကျေပင် နှုတ်ဆက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ကာနေသည်။

ဆိုင်မှ အလုပ်သမားက ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ထဲ ဆီထည့် ကာ ပေးသည်။ အလုပ်သမားထံ ငွေတစ်ထောင်လှမ်းပေးရင်း ဆိုင်ကယ်ကို စီးထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ သူ့မနှင့် ပတ်သက်သော Intro က ဤမျှလောက်သာ။

xxxx

//

“ရခဲမှစွာ၊ တတ်ခဲမှညာတဲ့တွ၊
လိုက်ရတာ ဝေလေးနဲ့ ဆို ပျင်းစရာ
ဦး”

“မင်းကလည်းကွာ မင်းသားလုပ်နေပြီး ညံ့လိုက်တာကွာ၊
ဘာမဝှင်င်းတွေဖတ်နေလဲ၊ ဘာညာဆိုပြီးဝင်ရောပါလား”

လင်းနောင်က အားမလိုအားမရဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုဆိုသည်။

“သူ့ပုံစံက ရောတိုင်းရမဲ့ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဆိုင်ထိုင်နေတဲ့ပုံစံက
ချစ်စရာလေးကွာ”

“ရောဂါကတော့ ရင့်လာပြီ”

ကျော်ဝဏ္ဏက ပခုံးကိုတွန့်ရင်းဆိုသည်။

“မင်းတို့ကသာ သွားရောပါလားတွေဘာတွေ လုပ်နေတာ
သူ့ဆိုင်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါ အခေါက်ခေါက်
အခါခါ ပတ်ကြည့်ပြီးသွားပြီ၊ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်
သူ့ဘေးမှာအမြဲရှိတယ်”

“မင်းပြောသလိုဆိုရင် သူတစ်ယောက်တည်းရှိမဲ့ အချိန်ကို

သိရအောင် အမြဲပတ်နေရမဲ့ သဘောပဲ မင်းသားရ”
ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ကောက်ချက်ချ
သည်။

“ပတ်တာပဲကွာ တစ်ရက်မဟုတ်တစ်ရက်တော့ သူလည်း
ရိပ်မိကောင်းရိပ်မိလာမှာပါ”

သက်ပြင်းချရင်း ကျွန်တော်ဆိုဖြစ်သည်။

“နန်းဟွမ်ခမ်းပြောသလို မကြာခဏ ဈေးသွားသွားဝယ်ပေး
ပေါ့ကွာ၊ သူ့ဆိုင်မှာက ဝယ်စရာများပါတယ်၊ ချောင်းပေါက်မတတ်
သွားပါများရင် သူလည်းပဲ ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ အနည်းနဲ့အများ
တော့ ရိပ်မိလာမှာပဲ၊ အဲ နောက်ဆုံး မရိပ်မိရင်တောင်မှ အရင်က
ထက် ပိုရင်းနှီးလာလိမ့်မယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏက သူစဉ်းစားမိသလို အကြံပြုသည်။

“အဲဒါက ကိစ္စမရှိဘူးကွ၊ သူ့ဆိုင်က လမ်းလေးဆုံမှာ ရှိနေ
တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာက ဂိတ်ရှိတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်မှာကလည်း
တွမ်းယာဆိုင်တွေ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို
စောင့်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြသလိုမျိုး လိပ်ပြာမလုံဘူးကွာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ရယ်သည်။ ပြီး

“အေးပေါ့. . . မင်းသာ သူလိုကိုယ်လို သာမန်အရပ်သားဆို
ရင်လည်း သူတို့အနေနဲ့ သတိထားမိချင်မှ ထားမိမှာပေါ့၊ ဘာပဲပြော
ပြော မင်းရဲ့အနေအထားက အရမ်းကြီး နာမည်မကြီးရင်တောင်မှ
ဇူမသိသူမသိလည်းမဟုတ်တော့ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်
ထတော့ သိနေမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်း ငွေရည်ဖူးကို သွားပတ်တာ
ခေါက်ရေစိတ်လာတာနဲ့အမျှ သူတို့လည်း ရိပ်မိလာပြီး စောင့်ကြည့်
ထားမျိုးမဟုတ်ရင်တောင် အမှတ်မထင်တော့ သတိထားမိလာမှာ
အမှန်ပဲ”

ဟုဆိုသည်။

“အေးတွာ... ကြည့်ရတာ ငါတော့ အောင်သွယ်ပဲ အားကိုး
ရတော့မယ်ထင်တယ်၊ ခက်တာက ငါကလည်း နန်းဟွမ်ခမ်းတို့၊
နှင်းဖြူအေးတို့နဲ့က သိပ်ခင်တာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏက

“အဲဒါကို ငါ့ကိစ္စလို့သဘောထား၊ အဲဒီအပိုင်းက ပြဿနာ
မရှိဘူး၊ မင်းသာ ဟိုဘက်ကို မျက်နှာများများပြပြီး ရင်းနှီးအောင်
အရင်လုပ်ထား”

ဟုဆိုသည်။

“တစ်ဖက်မှာလည်း နန်းဟွမ်ခမ်းတို့နဲ့ ဒီကောင်ကို ပိုရင်းနှီး
အောင် မကြာခဏ ဆုံးပေးမှဖြစ်မယ်”

လင်းနောင်က ကျော်ဝဏ္ဏကိုဆိုသည်။

“အင်း... ငါ့အဖြစ်က အရပ်ကူပါလူဝိုင်းပါဆိုသလို
ဖြစ်နေပြီ”

ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကို ဒီလိုပဲပေါ့
ကွာဟု ကျော်ဝဏ္ဏကဆိုသည်။

“နန်းဟွမ်ခမ်းပြောသလိုပဲ ငွေရည်ဖူးကိုကြည့်ရတာ အေးတိ
အေးစက်နဲ့ တော်တော်ကြီး ကြီးစားရမဲ့ပုံပဲကွ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရင်း ဆိုသော စကားအဆုံးမှာ
လင်းနောင်က...

“ရခဲမှဥစ္စာ၊ တတ်ခဲမှပညာတဲ့ကွ၊ လိုက်ရတာ ခဏလေးနဲ့
ဆို ယှင်းစရာကြီး”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော် သက်ပြင်း
ကိုသာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းချဖြစ်သည်။

xxxx

www.burmeseclassic.com

မြန်မာသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို
ရွှေ့ဖွားထားပြီး ဝယ်ဝယ်နယ်နယ်ကြီး
မြန်မာဇာတ်ကားမကောင်းကြောင်း
ပြောနေသော ကိုအောင်မင်းကို
ကြည့်ရင်း . . .

“မြန်မာဇာတ်ကားတွေကြည့်ရတာ ကြာလေ အရသာပေါ့
လေပဲ၊ အခုနောက်ပိုင်း မြန်မာကားဆို ကြည့်ကိုမကြည့်ဖြစ်တော့
သွား”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏မိတ်ကြားမှုဖြင့် နန်းဟွမ်ခမ်းနှင့် နှင်းဖြူဖြူ
အေးတို့ ကျော်ဝဏ္ဏအမေ၏ မွေးနေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ နန်းဟွမ်
ခမ်းနှင့်ပါလာသော နန်းဟွမ်ခမ်း၏ရည်းစားဖြစ်သူ အောင်မင်းနှင့်
ကျွန်တော်ကို နှင်းဖြူဖြူအေးက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

သရုပ်ဆောင်မင်းသားဟု မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီးချင်းမှာ
ဆလောင်းကြီး ထ၍ဆိုသော အောင်မင်း၏စကားဖြစ်သည်။ အနုပညာ
ဗဟုတတ် မည်သည့်လုပ်ငန်းကိုမဆို ဝေဖန်ခြင်း၊ ထိုးနှက်ခြင်း၊ နှံ့
ခြင်းတို့ ရှိမြဲဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်
ထားပြီးဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အနုပညာသည် ဖျော်ဖြေခြင်းနှင့် ပတ်သက်နေသည်မို့ အခြားလုပ်ငန်းများထက်ပို၍ အပြစ်တင်ဝေဖန်ခံရလေ့ရှိမှန်းလည်း ကြို၍ သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ မြန်မာဇာတ်ကားများနှင့်ပတ်သက်၍ အခြား နိုင်ငံခြားကားများနှင့် ယှဉ်ကာ အပြစ်ပြောခံရပေါင်းများ၍ တော်တော်လေးလည်း အရေထူနေပြီဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် အရေထူသည်ဆိုဦးတော့ ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်မို့ နှိမ့်ချဝေဖန်မှုကို အနည်းနှင့်အများတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည် ဝဲဖြစ်သည်။

“မြန်မာဇာတ်ကားတစ်ရာမှာ တစ်ရာလုံး မကောင်းဘူးလို့ တော့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်လောက်က စိတ်ပျက် စရာကြီး”

ကိုအောင်မင်းက နောက်ဆက်တွဲဖြစ်သော ထိုးနှက်စကား ကိုဆိုသည်။

“ကိုအောင်မင်းက ဘယ်လိုမြန်မာကားမျိုးတွေ ကြည့်ဖြစ်လို့ လဲဗျ”

စိတ်ထဲမှ မခံချင်မှုတို့ကို မျှိုသိပ်ရင်း ပြုံးကာမေးဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဇာတ်ကားလဲဆိုတာတောင် ခွဲဖို့ခက်ပါတယ်ဗျာ၊ အတော်များများက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေချည်းဆိုတော့ နိုင်ငံခြား ကားဆိုရင်တော့ အကုန်လုံးနီးပါးကြည့်ဖြစ်တယ်၊ မြန်မာကားတွေ ကတော့ ဇာတ်လမ်းအမျိုးအစား မခွဲတတ်လောက်အောင် ချာတူး လန်နေတာဆိုတော့”

မြန်မာသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို ရွှေ့မှာထားပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး မြန်မာဇာတ်ကားမကောင်းကြောင်း ပြောနေ သော ကိုအောင်မင်းကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်စိတ်မှာ တော်တော်လေး

တင်းသွားမိသည်။

“ကိုအောင်မင်းက ဇာတ်လမ်းအမျိုးအစားတွေကို ဘယ်လို ခွဲလဲဗျာ၊ ဥပမာ ကိုအောင်မင်းကြိုက်တဲ့ နိုင်ငံခြားကားတွေမှာပေါ့” ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ကိုအောင်မင်းက ဟက်ခနဲရယ် သည်။

“ဇာတ်ကားပဲဗျာ၊ ဘယ်နိုင်ငံကကားပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နုမျိုး ရှိမှာမို့လို့တုန်း၊ အချစ်ရှိမယ်၊ ဟာသရှိမယ်၊ အက်ရှင်ဇာတ်ကားရှိ မယ် ဒါပဲပေါ့”

ကိုအောင်မင်း၏ စကားကို ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြုဖြစ်သည်။

“ကိုအောင်မင်း သတိမထားမိလို့ ဖြစ်မယ်၊ ဇာတ်လမ်း အမျိုးအစားပေါင်းက အနည်းဆုံး ဆယ့်လေးငါးမျိုးလောက်ရှိတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကဲဒါဖြင့် ပြောပြကြည့်ပါဦး”

ကျွန်တော့်စကားကို ကိုအောင်မင်းက ‘မင်းရောသိလို့လား’ ဆိုသောသဘောဖြင့် သွေးတိုးစမ်းကာမေးသည်။

“အချစ်ဆိုတဲ့ Romantic ကားရှိမယ်၊ War လို့ခေါ်တဲ့ စစ်ကားရှိမယ်၊ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းတို့လို စုံထောက်ကားတွေရှိမယ်၊ Action ဆိုတဲ့ လှုပ်မှုတိုက်ခိုက်မှု အသားပေးကားတွေရှိမယ်၊ Adventure လို စွန့်စားမှုကားတွေရှိမယ်၊ Psychological လို စိတ္တဗေဒ ကားတွေရှိမယ်၊ Social Problem လို လူမှုရေး ကားတွေလည်းရှိမယ်၊ Religious ဆိုတဲ့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကားတွေရှိမယ်၊ Biographical လို့ခေါ်တဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဇာတ်ကားတွေလည်းရှိတာပဲ၊ နောက် Historycial ဆိုတဲ့ သမိုင်းရာဇဝင်ကားတွေလည်းရှိတယ်၊ Mys- tery လို့ခေါ်တဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ကားတွေလည်းရှိတယ်”

စကားကို ခဏဖြတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုအောင်

www.burmeseclassic.com

င်း၏ ဗုတ်နှာမှာ အီလည်လည်ကြီးဖြစ်နေသော ပုံစံကိုတွေ့ရသည်။

ပြီးတော့ Musical ဆိုတဲ့ ကေးသံစုံဇာတ်ကားတွေရှိတယ်။ Comedy လို့ခေါ်တဲ့ ဟာသကားတွေရှိမယ်။ နောက်ပြီး Science လို့ခေါ်တဲ့ သိပ္ပံကားတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါတွေအပြင် ရောမေ့ထားတဲ့ ကားတွေရှိဦးမယ်။ သိပ္ပံ အချစ်တို့၊ အချစ်ဟာသတို့ စုံထောက် အချစ်တို့ အများကြီးရှိသေးတယ်ဗျ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကိုအောင်မင်းက ရှေ့မှာချထားသော အအေးခွက်ကို ကယောင်ကတမ်းဖြင့် ယူမော့သည်။

“ကိုဖြိုးနိုင်က မင်းသားလို့မပြောရဘူး ဒါတွေအကုန် လှေလာထားတာပဲ”

နှင်းဖြူဖြူအေးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုအောင်မင်းကြားရှိ တင်းမာမှုကို စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

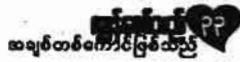
“လှေလာထားရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားမိမှတော့ အားလုံးမဟုတ်ရင်တောင် တီးမိခေါက်မိတော့ ရှိရမှာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ဘာမှမသိဘဲ သူများပြောသမျှ ပါးစပ်ဟပြီး နားထောင်နေရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားက အတော်လေး တာသွားသည်။ ကိုအောင်မင်းက ကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲ ဘုကြည့်လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော် တမင်ပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ...

“ကိုအောင်မင်းကိုကြည့်ရတာ Action ကားတွေ ပိုကြိုက်တယ်နဲ့တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် တခြားကားတွေလည်း စုံအောင် ကြည့်သင့်တယ်ဗျ”

ဟု ဆက်၍ ဆိုဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က” အပျင်းပြေသဘောမျိုး ကြည့်တာဆိုတော့
ကြုံတဲ့ကားကြည့်လိုက်တာပဲ၊ အဲ မြန်မာဇာတ်ကားကလွဲရင်ပေါ့”

ကိုအောင်မင်းက နောက်ဆုံးဆိုက်နေကျ ဘူတာကို
ပြန်ဆိုက်ရင်း ဆိုသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော်ပြုံးကာ နေပစ်
လိုက်သည်။ ဒါမျိုးနှိပ်ကွပ်မှုတွေက ကျွန်တော့်အဖို့ အတော်ကြီးဗိုနေ
ပြီကိုး။

ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ ငွေရည်ဖူးအကြောင်း စကားလေးပင်
မစလိုက်ရ။

xxxxxx

//
 ရည်းစားထားခဲ့သမျှ ဒီလိုမျိုးကြီး တစ်ခါ
 မှ မကြုံဖူးလို့ပါ၊ ငါ့ဘဝမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
 ကြည်ဖြူလို့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာ ချည်းပဲ၊
 အခုမှ တစ်ဖက်ထက်အချစ်ဆိုတာကို

...

ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းအကြည့် သူမက
ရတနာနှင့် စကားပြောနေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

ဆိုင်ကယ်ထိုင်ခုံကို ဖွင့်သောအခါ ဆိုင်ကယ်ဆီထည့်မည်
မှန်း သူမက သဘောပေါက်ကာသွားသည်။

“ဆီဘယ်လောက်ထည့်မလဲ ကိုဖြိုးနိုင်”

“ငါးရာတန်သုံးလုံးလောက်”

ဆိုင်မှ အလုပ်သမားမရှိသည်မို့ သူမကိုယ်တိုင် ဆီလာထည့်
ပေးသည်။ ထောင့်ငါးရာဖိုး ဆီထည့်သော ကျွန်တော့်ကို ရတနာက
သိနေတယ်နော်ဟူသော သဘောဖြင့် ပြုံးပြသည်။ တကယ်တော့
ဒါက လိပ်ပြာမလှသော ကျွန်တော့်အထင်ဖြစ်သည်။ ရတနာ့ဘဝက
သဘောရိုးဖြင့် ပြုံးပြခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုဖြိုးနိုင်”

သူမက သူမ၏မေးနေကျ ပုံစံအတိုင်း မေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း လိမ်ကာဖြေဖြစ်သည်။

“ဒီနားက သူငယ်ချင်းဆီလာတာ၊ စားပြီးပြီလား”

“အင်း”

ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိသည်မို့ စားပြီးပြီလားဟု မေးဖြစ်သည်။ နေ့လယ်နှစ်နာရီခွဲအချိန်မှာ စားပြီးပြီလားဟူသော မေးခွန်းက နည်းနည်းတော့ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ မေးစရာ အာလာပသလ္လာပက မရှိ။ ‘သွားမယ်နော်’ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ နောက်ဆိုလျှင်တော့ ဆိုင်ထဲဝင်ကာ စကားကြာကြာပြောနိုင်အောင် မီးသီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဝယ်ရမည်ဟု ဆိုင်ရှေ့မှထွက်လာရင်း တွေးမိသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေမည့် လင်းနောင်တို့ ဆီ တစ်လက်စထဲဆိုသလို ထွက်လာခဲ့ရင်း ‘ရန်ကုန်သွားရန် မုက်သိပ်မလိုတော့’ဟု တွေးမိသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျော်ဝဏ္ဏက လက်လှမ်းပြသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ဆိုင်က အလုပ်သမားကတော့မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရတနာတော့ရှိနေတယ်၊ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ကလည်း ရက်ကနီးနေပြီ၊ အခုအထိ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်၊ ဈေးလေး ဟိုဝယ်ဒီဝယ်အဆင့်ကကို ဓတက်နိုင်သေးဘူး၊ သူကလည်း နန်းဟွမ်ခမ်းတို့ပြောသလိုပဲ တကယ့်ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲလိုပဲကွာ လုံးဝကို မတုန်မလှုပ်ကြီး”

‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’ဟူသော လင်းနောင်၏ အမေးကို ချည်လျားစွာပင် ကျွန်တော်ဖြေဖြစ်သည်။

ကျော်ဝဏ္ဏက

“သူဘက်ကလည်း အနည်းနဲ့အများတော့ ရိပ်မိနေမှာပါ။ မိန်းကလေးပဲကွာ ရွှေစွန်ညိုဘာကိုလိုလို့ဝဲမှန်း သိပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ နန်းဟွမ်ခမ်းတို့က ဘယ်လောက်နှုတ်ပိတ်ထားပိတ်ထား ငွေရည်ဖူးကိုသွားမပြောဘူးလို့ မထင်နဲ့”

ဟုဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ လူဆိုတဲ့အမျိုးကလည်း မသွားနဲ့၊ မလုပ်နဲ့လို့ ပြောလေလေ သွားချင်လေ လုပ်ချင်လေပဲ၊ အခုလည်း တမင်သွား ပြောအောင်လို့ သွားမပြောနဲ့လို့ တမင်ဖိန့်လိုက်တာ”

လင်းနောင်က ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ဆိုသည်။

“ဒါဆို ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိရဲ့သားနဲ့ သူက ဒီလို အေးအေးဆေးဆေးကြီး နေနိုင်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ တကယ် ဆို နည်းနည်းလေး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပဲဖြစ်ဖြစ် အမူအရာပျက်နေသင့် တယ်မဟုတ်လား၊ ကြည့်ရတာ ငါတော့ ကျောက်ခဲရေညှစ်သလိုများ ဖြစ်ပြီလားမသိပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏကရယ်သည်။

“မင်းကလည်းကွာ စစ်မဖြစ်သေးဘဲနဲ့ မြားကကုန်နေပြန်ပြီ၊ မင်း သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိလို့ တမင် ဣန္ဒြေဆည်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ နန်းဟွမ်ခမ်းတို့ ပြောဖူးသားပဲ၊ ငွေရည်ဖူးက တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလို့”

ရယ်ရင်းက ကျော်ဝဏ္ဏကဆိုသည်။

“ငါက ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မှာကွာ”

“အေး... ပြန်ပေါ့၊ မင်းဟိုက အားတဲ့အချိန်ကြာတော့မှ ပြန်လာပြီး ဆက်လှုပ်ရှားပေါ့၊ အမှန်တကယ်ကြီး ကြွနေမှတော့”

www.burmeseclassic.com

အမှန်အကန်အချိန်ပေးပြီး လှုပ်ရှားရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

လင်းနောင်က ရှည်လျားစွာဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကို ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟု ဆိုသည်။

“ငါကတော့ ရန်ကုန်မသွားခင်မှာ စာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေးခဲ့ချင်တယ်ကွာ၊ မင်းတို့ကော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ငါ့သဘောဆိုရင်တော့ အရင်မလိုစေချင်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏကဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

မေးရန်ပြင်နေသော ကျွန်တော့်အစား လင်းနောင်က ဝင်၍ မေးသည်။

“ငွေရည်ဖူးနဲ့ မင်းနဲ့က မျက်မှန်းတန်းမိတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရင်းနှီးတဲ့အဆင့်ကို မရောက်သေးဘူး၊ အရင်ဆုံး တော်တော်လေးရင်းနှီးအောင် လုပ်သင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏက အထက်ပါအတိုင်းဆိုသည်။

“ရင်းနှီးအောင်လုပ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း ဈေးခဏခဏသွားဝယ်ပြီး မျက်နှာသွားသွားပြနေမှရတယ်”

လင်းနောင်က ကျော်ဝဏ္ဏကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“မျက်နှာသွားသွားပြတာက ကိစ္စမရှိဘူး၊ တော်ကြာထိုက်လေးမခမျာ ဒီကောင့်မျက်နှာကြီး ခဏခဏမြင်ပြီး အစားအသောက်တွေ ပျက်နေပါဦးမယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏက ဟက်ခဲနဲရယ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို နှိပ်ကွပ်သည်။

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”ဟု ပြန်၍ဆိုရင်း ကျွန်တော်ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဒီလောက်နဲ့တင်ဘယ်ကမလဲ” ဟု လင်းနောင်က အတွန့်တတ်သည်။

“ဒီလောက်နဲ့တင်ဘယ်ကမလဲ”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ဒီမျက်နှာကြီး ခဏခဏမြင်နေမဲ့အစား စီးပွားပျက်ရင် ပျက်ပါစေတော့ဆိုပြီး ဆိုင်ပါ အပြီးပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

လင်းနောင်၏စကားအဆုံးမှာ ဝိုင်းရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ဟုတ်ပကွာ... ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့များ သရုပ်ဆောင်မင်းသား ဖြစ်ချင်နေသေးတယ်” ဟုဆိုရင်း ကျော်ဝဏ္ဏကရယ်သည်။

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့က ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ဒီကောင်လို ရုပ်ဖြောင့်ချင်လိုက်တာဆိုပြီး တွေးနေကြတဲ့ကောင်တွေပါ”

သကောင်သားနှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပက်ဖြစ်သည်။ ပြီး သုံးကောင်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းတို့ပြောသလို ဈေးခဏခဏသွား ဝယ်ပြီး ရင်းနှီးအောင်လုပ်တာက ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့ဆိုင်မှာက သူ တစ်ယောက်တည်းရှိတာရှားတယ်၊ အမြဲတမ်း အလုပ်သမားက ဈေးရောင်းကူးရင်း ရှိနေတတ်တယ်၊ သွားရတာ မလွတ်မလပ်ကြီးကွ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းက သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေမဲ့အချိန်ကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ သွားပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုပဲ စိတ်ရှည်ရတော့မှာပေါ့”

ကျော်ဝဏ္ဏက ကျွန်တော့်အဆိုကို ‘စိတ်ရှည်ဖို့’ အကြံပြုသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ”

“ဪ... ရည်းစားထားခဲ့သမျှ ဒီလိုမျိုးကြီး ငယ်ခါမှ မကြံဖူးလို့ပါ။ ငါ့ဘဝမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကြည်ဖြူလို့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာ ချည်းပဲ၊ အခုမှ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆိုတာကို ကြုံဖူးတာကိုးကွ”

ကျွန်တော့်စကားကို 'အေးကွ'ဟု လင်းနောင်က ထောက်ခံသည်။ ပြီး တစ်လက်စထဲ

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ မင်းအခုကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးက အရင် မင်းထားဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ရုပ်ရော၊ ဝညာရေးကော စီးပွားရေးကော ဘာမှသာတာမရှိဘူး”
ဟု ဆိုသည်။

“အေးလေ... ငွေရည်ဖူးကိုကြည့်ရတာ သိပ်လည်းပိုက်ဆံ ချွံတာမဟုတ်ဘူး၊ ပညာကလည်း ရိုးရိုးဘွဲ့ရ၊ ဘွဲ့တောင်မှ မာစတာ တွေဘာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရုပ်ကလည်း သာမန်၊ သာမန် ရုပ်တောင်မှ တခြားသာမန်ရုပ်နဲ့ ကောင်မလေးတွေလို သွက်သွက် လက်လက်နဲ့ ချစ်စရာလေးဆိုတော်သေးတယ်၊ စဉ်းလည်းစဉ်းစားဦး နော်၊ အခုဟာက ရေခဲတုံးကြီး”

“ငါက အဲဒီ ဘာမှမထူးခြားတာလေးကိုပဲ ချစ်နေတာကွ၊ အဲဒီရေခဲကပဲ ငါ့ရင်ကို အေးမြစေလို့ချစ်တာ”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် ရှင်းချက်ထုတ်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာတော့ နှစ်ကောင်သား ကျွန်တော့် တို့ ပြိုင်တူကောက်ချက်ချကြသည်။

၎င်းတို့နှစ်ကောင်၏ မှတ်ချက်ကား 'ငပေါ'ဟူ၍။

xxxx

//

“စိတ်ညာရှင်တွေရဲ့ အဆိုအရတော့
တစ်တိုယ်ရေ တစ်တာယသမားတွေ
အတွက် အထောင်းဆုံးထွန်းသင့်တဲ့
ပီးသီး။ အရောင်က အပြာရောင်တဲ့ဗျ”

အခွင့်အရေးကို ချောင်းမြောင်းနေ၍ လားတော့မသိ
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သူမဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ရွှီးနေရင်းက ဆိုင်မှာ
သူမတစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

အခွင့်အရေးဟူသည် ရတုန်းယူထားရသော သဘောရှိသည်
မို့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်ခဲ့
ဖြစ်သည်။

“ဟော... ကိုဖြိုးနိုင် ဘယ်သွားမလို့တုန်း”

ထုံးစံအတိုင်းပင် သူမက နှုတ်ဆက်နေကြ စကားလုံးဖြင့်
နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်က ‘ဒီနားလေးတင်’ဟု တိုတိုတုတ်တုတ်
ပင် ဖြေဖြစ်သည်။

“ဆိုင်ကယ်ဆီ ထည့်မလို့လား”

ဆိုင်ထဲရောက်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူမက အူကြောင်

ကြောင်ပင် မေးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြုဖြစ်သည်။

“ဆီမထည့်ဘူး၊ မီးသီးဝယ်ချင်လို့”

“ဘယ်လိုမီးသီးမျိုးလဲ”

သူမ၏အမေးကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းမဖြေဖြစ်။ မလိုဘဲ ဝယ်ရမည့်ပစ္စည်း ဖြစ်သည့်အပြင် မည်ကဲ့သို့သော ပုံစံမျိုးဝယ်မည် ကို ကြိုတင်စဉ်းစားလာခြင်း မရှိသည့်အတွက် ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်ကာနေသည်။

“ဟိုဒင်းဗျာ”

“အကြည်လား၊ အနောက်လား၊ အရောင်နဲ့လား”

သူမက မီးသီးများထားသော ဝိရှိဘက်ကြည့်ကာ ရွတ်ပြ သည်။

“ဒီလိုဗျာ . . . ညဘက်အိပ်တဲ့အချိန်မှာ ထွန်းတဲ့ မီးသီးမျိုး လိုချင်တာ၊ စိတ်ပညာရှင်တွေရဲ့ အဆိုအရတော့ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမားတွေအတွက် အကောင်းဆုံးထွန်းသင့်တဲ့ မီးသီး၊ အရောင်က အပြာရောင်တဲ့ဗျာ”

“အင် . . . ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

ရှုတ်တရက်ဖြီးသော ကျွန်တော့်စကားကို သူမက ‘ဘာဆိုင် လို့တုန်း’ဟု အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဆိုသည်။

“Sorry ဗျာ ကျွန်တော် စကားပြောတာ လောသွားတယ်၊

ဒီလိုဗျာ ညညဆို ကျွန်တော် အိပ်လို့မပျော်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အင်း . . . အဲဒီတော့”

“တကယ်ဆို ရည်းစားလေးဘာလေးရှိရင်လည်း အိပ်မပျော် သေးရင် ဖုန်းလေးဘာလေးဆက်လို့ ရသေးတယ်၊ အခုက ရည်းစား မရှိတော့”

“ဪ . . . ဒါများ မေတ္တာသုတ်လေးဘာလေး ရွတ်ဝေါ့

ရှင်”

“အင်”

“မဟုတ်ဘူးလား”

‘အင်’ခနဲနေသွားသော ကျွန်တော့်ကို သူမက ‘မဟုတ်ဘူးလား’ဟု ပြုံးစိစိဖြင့်ဆိုသည်။

“တုတ်တော့တုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အထီးကျန်သလိုခံစားရရင်တော့ အပြာရောင်မီးသီးလေးထွန်းပြီး အိပ်ရတယ်တဲ့ဗျ၊ အဲဒါကြောင့်ပါ။ အထီးမကျန်အောင် ရည်းစားထားဖို့ကလည်း ကြိုက်မဲ့သူက မရှိဖြစ်နေတော့ မီးသီးဝယ်လိုက်တာက ညအိပ်မပျော်တာကို တုစားဖို့ ပိုမြန်မလားလို့ပါ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမက မချိုမချင်ဖြင့် ရယ်သည်။

“ကြားကြားဖူးပေါင်၊ ရည်းစားမရှိလို့ မီးသီးအပြာရောင်ထွန်းပြီး အိပ်မယ်လို့”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုပင် မီးသီးများထည့်ထားသော ဝိရိ၏တံခါးကို ဖွင့်သည်။

“ဘယ်ကြားဖူးပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ခွီးနေတာကိုး” ဟု ကျွန်တော် စိတ်မှနေ ပြောဖြစ်သည်။

“အပြာရောင်နော်၊ ဒီမှာကြည့်”

သူမက မီးသီးအပြာရောင်တစ်လုံးကို မီးဖွင့်ကာစမ်းပြီး ဒီမှာကြည့်ဟုဆိုကာ ပြသည်။

မီးသီးဖိုးကိုရှင်းပြီး ထွက်လာရင်းက ဘာရယ်မဟုတ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးရင်း ရယ်ဖြစ်သည်။

ချစ်သူရည်းစားရဖို့အရေးလည်း မလွယ်ပါလားဟု။

xxxxx

//

“ကဗျာမဆန်လိုက်တာ မင်းသားရယ်၊
အေးလေ အဲဒီရေခဲ က မင်းနဲ့တွေ့ပြီး
အရည်ပျော်ပပျော် ကြည့်ရသေး
တာပေါ့”

“ရေခဲဆိုတော်သေးတယ်၊
ကျောက်ခဲဖြစ်နေမှ . . .

“မင်းသားလုပ်နေပြီးတော့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ရှေ့မှာ စကားတွေမှားပြီး ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဆိုပါတော့”

“မင်းကလည်းကွာ . . . ငါ့ရဲ့ရေခဲလေးကို ဘာမှမဟုတ်တဲ့
ကောင်မလေးလို့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့အတွက်က တစ်ခါမှမကြုံဖူးသေး
တဲ့ ခံစားချက်တွေကိုပေးတဲ့ အချစ်ဦးကွ”

လင်းနောင်၏စကားကို ကျွန်တော် အတွန့်တက်ဖြစ်သည်။

“ဘာ . . . ဘာ အချစ်ဦး ဟုတ်လား၊ လာမဖြီးနဲ့၊ ငါတို့က
ခင်းနဲ့ မူကြိုကတည်းက ပေါင်းလာတာ၊ မင်း အနည်းဆုံး ရည်းစား
သုံးယောက်လောက်ထားဖူးတယ်၊ ဘာ အခုမှ အချစ်ဦးတုန်း”

ကျော်ဝဏ္ဏက တရားခံစစ်သလို ကျွန်တော့်ကိုဆိုသည်။

“ဟ . . . ရည်းစားနဲ့ချစ်သူနဲ့ မတူဘူးကွ၊ ရည်းစားသားတိုင်း

အချစ်နဲ့တွေ့ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“တောက်... ဒီစကားကို ဒီကောင်ရဲ့ အရင်ရည်းစားတွေ
တို့ ကြားစေချင်တယ်ကွာ၊ တစ်ခါထဲ အသေသတ်သွားအောင်လို့”

ကျွန်တော့်စကားကို ကျော်ဝဏ္ဏက အငေါ့တူးသည်။

“ဒါနဲ့ စောစောက မင်းပြောလိုက်တာ ဘာ ငါ့ရဲ့ရေခဲ
ဟုတ်လား”

“အေး”

လင်းနောင်၏အမေးကို ကျွန်တော် အေးဟု ဖြေဖြစ်သည်။

“ငါ့ရဲ့ရင်ထဲကို အေးမြသွားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အေးတိအေး
စက် ကောင်မလေးမို့လို့ ရေခဲလို့ခေါ်တာ”

“ကဗျာမဆန်လိုက်တာ မင်းသားရယ်၊ အေးလေ အဲဒီရေခဲ
က မင်းနဲ့တွေ့ပြီး အရည်ပျော်မပျော် ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“ရေခဲဆိုတော်သေးတယ်၊ ကျောက်ခဲဖြစ်နေမှ ထွေးမရ
မျှမရဖြစ်ဦးမယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ဝိုင်း၍ နှိပ်ကွပ်နေကြသော
ဘော်ဒါများကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ရယ်ဖြစ်သည်။

“ရေခဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောက်ခဲပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ပြီးသားပဲ”

ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့်
ကျော်ဝဏ္ဏက ဆေးမမှီတော့ဘူးဟု ဆိုရင်း ခေါင်းခါသည်။

“အင်း... ဒီကောင်နဲ့ကြမှ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဆိုတဲ့စကား
ကို ယုံရမလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

လင်းနောင်၏အဆိုကို ကျော်ဝဏ္ဏက ထ၍မေးသည်။

“ဒီကောင်ပြောတာ မင်းလည်းကြားသားပဲ၊ ရေခဲပဲဖြစ်ဖြစ်

ကျောက်ခဲပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တယ်တဲ့၊ ဒီကောင် မင်းသားလုပ်ပြီး နောက်
ပိုင်း မူမမှန်တော့ဘူးထင်တာပဲ”

လင်းနောင်က ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်း ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”
ကျော်ဝဏ္ဏက ကျွန်တော့်ကို မေးဆတ်ရင်း မေးသည်။

“နောက်တစ်ပတ်ထဲ ပြန်ရမှာ၊ ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ပြန်ရ
မှာ ပြန်တောင်မပြန်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ သံယောဇဉ်တွေက
နှောင်တွယ်ရစ်နေပြီဆိုတော့”

“ကြားရတာ နားခါးလိုက်တာကွာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒီလောက်မှဖြစ်နေရင် မင်း ရန်ကုန်မသွားခင် စာပေးခဲ့
လိုက်ကွာ၊ မင်းပြန်လာရင် ထူးခြားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်း
ရန်ကုန်မှာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ကြာမှာတုန်း”

“ဆယ့်ငါးရက်လောက်တော့ ကြာမယ်”

xxxx

ကျွန်တော့်အပြေကို သင်္ကောင့်သာ၊နှစ်
ထောင်က ဆွဲအားထသင့်ဖြင့် 'ဟေ'
တုရေခွတ်ရင်း မျက်လုံးဖြူကြီးများဖြင့်
ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ဆိုင်နှင့်အိမ်ကိုသာ အကူးအသန်းရှိသော သူမက ဆိုင်
အသွားအပြန်တိုင်းမှာ သူမ၏အိမ်ကို သို့မဟုတ် အဖေ၊ အမေ
တစ်ယောက်ယောက်တော့ အမြဲအတူပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာပေးမည်ဆိုလျှင် ဆိုင်မှာပေးမှဖြစ်မည်။ အဲ
ဆိုင်မှာကျပြန်တော့လည်း အလုပ်သမား သို့မဟုတ် သူငယ်ချင်းတွေ
မရှိသော အခိုက်ကို ရွေးပေးမှဖြစ်မည်။

“ကဲ မင်းရည်းစားစာပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်လို
ပြောပြီး ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပေးမှာတုန်း”

ရန်ကုန်သွားရန် သုံးရက်အလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆိုဆို
ချင်း လင်းနောင်က မေးသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏကပါ 'ဟုတ်ပ'ဟုဆိုရင်း
မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။ တစ်လက်စထဲ. . . .

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးခိုင်းမလား၊ ကိုယ်တိုင်ပေး
မလား”

ဟု မေးသည်။

“ငါကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲပေးချင်တယ်၊ စဉ်းစား
ကြည့်လိုက်တာနဲ့ တော်တော်လေး ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်တယ်၊ ငါ့အသက်က ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်ကိုးလည်းမဟုတ်တော့”

ပြောရင်း ရုတ်အမ်းအမ်းဖြင့် ကျွန်တော်ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊
ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပေးမှာလဲလို့မေးတာ၊ သတင်းစာပစ်သလို ကောင်တာ
ထဲ ပစ်ထည့်ပြီးပေးမလား၊ စာပို့သမားလို ‘စာ... ဗျို့... စာ စာ’
လို့ ပြောပြီးပေးမလား၊ အဲဒါကိုပြောတာ”

“မင်းပြောလိုက်မှပဲ ရစရာကိုမရှိတော့ဘူး”

လင်းနောင်၏စကားကို ကျော်ဝဏ္ဏက ‘ရစရာမရှိတော့ဘူး’
ထုဆိုရင်း ရယ်သည်မို့ ကျွန်တော်ပါ ရောရယ်ဖြစ်သည်။

“ဒါထက် စာရောရေးပြီးပြီလား”

“မရေးရသေးဘူး”

“ဟေ”

ကျွန်တော့်အဖြေကို သကောင့်သားနှစ်ကောင်က အံ့အား
ထသင့်ဖြင့် ‘ဟေ’ဟုရေရွတ်ရင်း မျက်လုံးပြုနိုးပြီးဖြင့် ဝိုင်းကြည့်
ကြသည်။

“ရန်ကုန်သွားဖို့က ဘယ်နှရက်မှမလိုတော့ဘူး၊ ပေးမယ်
စိတ်တူးရင်လည်း ရေးတော့ကွ”

ကျော်ဝဏ္ဏက ‘ရေးတော့ကွ’ဟုဆိုရင်း ‘ဘယ်လိုကောင်လဲ
အဲဒါနဲ့’ဟု ရေရွတ်ကာ ခေါင်းကို တပြင်းပြင်းကုတ်သည်။

“ရင်ထဲမှာရေးနေတာ အစောင်ပေါင်းကို မနည်းတော့ဘူး”
ကျွန်တော့်စကားကို လင်းနောင်က ခေါင်းခါသည်။ ပြီး

“အေး... ရေး... ရေး မင်းရင်ထဲမှာပဲ ရေး၊ ငွေရည်ဖူး
က မင်းရင်ထဲမှာရေးထားတဲ့စာကို မြင်မှာဆိုတော့”
ဟုဆိုသည်။

“ပြီးတော့ ပရုပ်ဆိပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လိမ်းဆေးဗူးလေးတော့
ဆောင်ထား”

တစ်လက်စထဲ ဆိုလာသော လင်းနောင်၏စကားကို
‘ဘာဖြစ်လို့တုန်း’ဟု ကျွန်တော် ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း မေးဖြစ်သည်။

“ရည်းစားစာပေးတုန်း မတော်လို့ ပါးအရိုက်ခံရရင်လည်း
အဆင်သင့်လိမ်းလို့ရတာပေါ့ကွ”

လင်းနောင်၏အဖြေကြောင့် ‘ဟာကွာ’ဟု ကျွန်တော်
ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

“ငွေရည်ဖူးဆိုင်မှာက အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေလည်း
ရောင်းတာဆိုတော့ ရည်းစားစာပေးတဲ့အချိန်ကျရင် နီးစပ်ရာ သံတို
သံစ ကောက်ရိုက်ချင်ရိုက်နေမှာ၊ ငါ လူနာတင်ကားပါ တစ်ခါတည်း
ခေါ်ထားလိုက်မယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏ ပြောင်ချော်ချော်အဆိုကြောင့် ‘အားပေးလှ
ချည်လားကွ’ဟုဆိုရင်း ကျွန်တော်ရယ်ဖြစ်သည်။ ပြီး ရည်းစားစာ
တော့ အမြန်ရေးရမည်ဟု တွေးဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရန် ရက်က
နီးကပ်နေပြီကိုး။

xxxxx

//

သူမက အသည်းအသန်ဝင် ပြန်၍ပေးသည်။
ကျွန်တော်က လည်း လူထားလိုက်ပါဟု
တွင်တွင်ဆိုရင်း ဆိုင်အပြင်မှ ဆိုင်ကယ်
ပေါ်တတ်ခွင့်ဖြစ်သည်။
အဲဒီအချိန်လေးမှာပင် . . .

ရင်ခုန်သံတို့က မှုမမှန်။ ဤရင်ခုန်သံမျိုးက ဆယ်တန်း
အောင်စာရင်းကြည့်တုန်းက ရင်ခုန်သံမျိုးမဟုတ်။

ဘွဲ့ယူတုန်းက ရင်ခုန်မှုမျိုးနှင့်လည်းမတူ။ သရုပ်ဆောင်
စလုပ်စဉ်က ကင်မရာရှေ့မှာ စ၍သရုပ်ဆောင်စဉ်အခါက ရင်ခုန်
မှုမျိုးနှင့်လည်း ထပ်တူမဟုတ်။ ပထမဆုံး ရည်းစားနှင့် စချိန်းစဉ်အခါ
က ရင်ခုန်မှုမျိုးလည်းမဟုတ်။ အမျိုးအစားခွဲခြားရန် ခက်သော
ရင်ခုန်မှုမျိုး။ ဆိုင်ကယ်ကို သူမဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်စဉ် ရင်ခုန်သံတို့
က ပိုကြမ်းကာလာ၏။ အခွင့်အရေးကို ချောင်းမြောင်းကာ သူမ
ဆိုင်ရှေ့မှနေ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ အခေါက်ခေါက်အခါခါ
ဖော်ပြီးသွားချိန်မှာ ဆိုင်ထဲတွင် သူမတစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့်မို့
ကမန်းကတန်းဝင်ခဲ့ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ဆတ်ခနဲပြုံးသည်။

“တို့ဖြူနိုင်ပါလား၊ မီးသီးဝယ်မလိုလား”

ဖြူစိစိဖြင့်မေးသော သူမ၏အမေးကြောင့် ဖြန်းခနဲ မျက်နှာ
ဝူသွားမိသည်။ ချက်ချင်း ဘာပြန်ဖြေရမည်မသိ။

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ အပြာရောင်
မီးသီးမဟုတ်ဘူး၊ ရေချိုးခန်းထဲက မီးသီးကျွမ်းသွားလို့”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ဟိုဘက်က... အင်း ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုမျိုး”

သူမထိုးပြသောမီးသီးကို ရမ်းတုတ်မှန်းတုတ် ‘ဟုတ်’ပစ်
လိုက်သည်။ မီးသီးဖိုးရှင်းပြီး ဆိုင်ထဲကထွက်မသွားသေးသော
ကျွန်တော့်ကို သူမက ‘ဘာလိုသေးလို့လဲ’ဟူသော သဘောဖြင့်
မော့ကာကြည့်သည်။

“ဝိုဝို”

“ရှင်”

ငွေရည်ဖူးဟူသော နာမည်ကိုမခေါ်ဘဲ ရင်းနှီးသော
ဘော်ဒါများနှင့် အိမ်သားများသာ ခေါ်လေ့ရှိသောနာမည်ကို
ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူမက အံ့အားသင့်သွားဟန်တူသည်။ ရှင်ဟု
ထူးရင်း မျက်လုံးပြူးကာ ကျွန်တော့်ကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်
ကြည့်သည်။

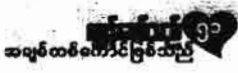
“ဟို... ပိပိ ဟာသစာအုပ်တွေကြိုက်လား”

“အင်း... ကြိုက်တယ်”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမက အူကြောင်ကြောင် ခေါင်းညိတ်
သည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းအသာကြီး ဝမ်းသာသွားရသည်။

“အစ်ကို့ဆီမှာ နှစ်အုပ်ဖြစ်နေလို့၊ ရော့ ဖတ်ကြည့်”

“ကျေးဇူး”

သူမကလည်း စိတ်လိုလက်ရပင် လှမ်းယူပြီး ဇိုးဇိုးဝေဝေ
ပင် စာအုပ်ကို လှန်လှော၍ ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်ထင်ထားခဲ့သည်က စာအုပ်ကိုယူပြီး သူမ
ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်ခုခုပြောလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော်
အထင်နှင့်အမြင်က တက်တက်စင်အောင် လွဲကားနေသည်။

စာအုပ်ကို သူမက ခပ်သွက်သွက် လှန်လှောရင်းကြည့်သော
အခါ ကျွန်တော့်ရည်းစားစာအိတ်က စာအုပ်ထဲမှနေ ဖျတ်ခနဲပေါ်
တာသွားသည်။

“ဒါ... ဒါ ဘာကြီးတုန်း”

ရည်းစားစာအိတ်ကို ကိုင်ပြီး သူမက အံ့အားတသင့်ဖြင့်
ဆိုသည်။

“ယ... ယူထားလိုက်နော်”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မျက်နှာပူနေသည့်ကြားက
ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမက ခေါင်းကို မော်လာတပ်
ထားသလို တရစပ်ယမ်းသည်။ ပြီး နှုတ်မှလည်း...

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း မယူဘူး။ စာအုပ်တော့ ဖတ်ချင်
ဦး ယူထားလိုက်မယ်၊ စာကတော့ ပြန်ယူသွား”

“ဟိုဒင်း... ယူထားလိုက်ပါ။ သွား... သွားပြီနော်”

အမြန်လစ်ထွက်ရန် အကြံဖြင့် ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမှလှည့်
ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အထင် သူမ အားနာနာဖြင့် ယူထား
လိမ့်မည်ဟု။ သို့သော် သူမက ကျွန်တော် တွက်ဆထားသလိုမဟုတ်။

“မယူဘူး ကိုဖြိုးနိုင်၊ ပြန်ယူသွားနော် ရော့”

သူမက အသည်းအသန်ပင် ပြန်၍ပေးသည်။ ကျွန်တော်တ
လည်း ယူထားလိုက်ပါဟု တွင်တွင်ဆိုရင်း ဆိုင်အပြင်မှ ဆိုင်ကယ်

ဝေါ်တတ်ခွဲဖြစ်သည်။ အဲဒီအချိန်လေးမှာပင် သူမက ကျွန်တော့်စာ
တို့ ဆိုင်ကယ်ရှေ့ရှိ ဆိုင်ကယ်ခြင်းထဲ ဖတ်ခနဲနေအောင် ပစ်ထည့်
လိုက်သည်။

ရင်ခုံန်ခြင်း၊ မျက်နှာပူခြင်း၊ ရှက်ခြင်းတို့ ရောပြွန်းကာ
ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ Taxi ဝိတ်မှ ကားဆရာ
များရော၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်များမှ ရောင်းသူဝယ်သူ
များကပါ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသလို ခံစားရသည်။ သူ့ကို
ကြည့်နေသော အကြောင်းအရာက အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်သည်။

ပထမတစ်မျိုးက ဝီဒီယိုကားများမှာ ပါဝင်ဖူးသော သရုပ်
ဆောင်မို့ အမှတ်တမဲ့ကြည့်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒုတိယတစ်မျိုးက ဘာရယ်မဟုတ် ကောင်လေးတစ်ယောက်
နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်မို့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ခြင်းထဲသို့ သူမ
က စာကို ဇွတ်ထည့်ပေးနေသောကြောင့်လည်း ကြည့်နေခြင်းဖြစ်
နိုင်သလို ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေခြင်း ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်။
ကျွန်တော် ကျောမလုံခြင်း၊ လိပ်ပြာမလုံခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆိုင်ကယ်ကို ရှက်ရှက်ဖြင့် ကမူးရှူးထိုးစီးခဲ့ရင်း ဘယ်တို့
ဦးတည်ကာ စီးမိမှန်းမသိ။

မျက်နှာပူခြင်း၊ ရှက်ခြင်း စသောခံစားမှုတို့ဖြင့် လူက ထူထူ
တာနေသည်။ ကျော်ဝဏ္ဏတို့က အခြေအနေဟုများ မေးလာခဲ့သည်
ရှိသော် မည်သို့ပြန်ဖြေရမည်ကိုမသိတော့။

xxxxxx

www.burmeseclassic.com

အချိန်တွေနောက်ပြန်လှည့်လို့
ရရင်တောင်မှ အရှက်ကွဲဖယ်ဆိုတာ
ကြိုသိခဲ့ရင်တောင်မှ
ဒီအတိုင်းပဲ
ငါဆုံးဖြတ်မှာပဲ၊ တာပဲပြောပြော . . .

“တကယ်ဆိုကွာ စာကိုယူထားပြီးတော့ နောက်မှမကြိုက်ဘူး
ပြောရင်လည်း ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီကောင်မလေးက အူကြောင်ကြောင်ပဲ၊
အနည်းဆုံးတော့ မင်းကို အားနာရမှာပေါ့၊ မင်းက လူမသိသူမသိ
ဘာမှန်အရပ်သားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီသိက္ခာလောက်
တော့ အားနာပေးသင့်တာပေါ့၊ မင်းက လူရွေ့သူရွေ့မှာ သူ့ကို
အတင်းစာပေးတာ အရှက်ခွဲသလို ဖြစ်သွားလို့ မယူဘူးဆိုရင်
တော့ထား”

“အေးလေ . . . ဒီပုံစံကြီးကတော့ ရင့်တာပေါ့”
လင်းနောင်၏စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏက မှတ်ချက်ချ
သည်။

“အာ . . . သူ့ဘက်က ရင့်တာတော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ
အထင်တော့ ရုတ်တရက်ကြီးဖြစ်သွားလို့ သူလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ သူပဲမိ

သွားတာဖြစ်မှာပါကွာ၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ အဲဒီအူကြောင်ကြောင်ပုံစံလေးကို ပိုတောင်ချစ်သွားသေးတယ်”

“အရူး”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က အရူးဟု ရေရွတ်တာ တျော်ဝဏ္ဏက ‘ငကြောင်’ဟု ကောက်ချက်ချသည်။

“ဒါဆို... အခု မင်းဘာဆက်လုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ၊ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီး ကြိုးစားရဲသေးရဲ့လား”

ကျော်ဝဏ္ဏက ‘ကြိုးစားရဲသေးလား’ဟုဆိုရင်း မေးသော အမေးကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးမိသည်။

“သိပ်ကြိုးစားရဲတာပေါ့ကွာ၊ အချိန်တွေနောက်ပြန်လှည့်လို့ ရရင်တောင်မှ အရှက်ကွဲမယ်ဆိုတာ ကြိုသိခဲ့ရင်တောင်မှ ဒီအတိုင်းပဲ ငါဆုံးဖြတ်မှာပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော ငါဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ကို ငါချစ်နေတာ သိသွားရင်ပဲ ငါတော်တော်ကြီး ကျေနပ်တယ်ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က ကိုယ်စီပခုံးတွန့်ကြသည်။ ‘လိုက်မမှီဘူး’ဆိုသည့်သဘော။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောဘက်မှ ပြုံးနိုင်ဟူသော ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကျောမှာ ရပ်နေသူက အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နှင်းစံပယ်။

“စံပယ်... သူငယ်ချင်း သောက်ဦးလေ”

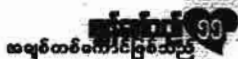
လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ပြရင်း ခေါ်သော ကျွန်တော့်စကားကို သူမက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ပြီး ပြုံးစိစိဖြင့်

“ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်လောက်နဲ့ ဧည့်ခံလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နောက်ဆို အမျိုးတွေဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမဲ့ဟာကို”

“ဟေ”

စံပယ်၏ ပြောင်ချော်ချော်အဆိုကြောင့် ဟာဟု ကျွန်တော်

ရေရွတ်မိသည်။

“နင့်စကားက ဘာလဲဟ ခံပယ်ရ”ဟု လင်းနောင်က ဝင်၍ ဆိုသည်။ လင်းနောင်တို့နှစ်ကောင်သည်လည်း ခံပယ်နှင့် ကျောင်း တုန်းက တစ်ခန်းတည်းအတူနေ သူငယ်ချင်းများမို့ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်သည်။

“မဟေနဲ့... ဖြိုးနိုင်၊ ပီပီက ငါ့ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ”

“ဘာ”

“မဘာနဲ့၊ သွားတော့မယ်”

အနိုင်နဲ့ပိုင်းကာ လှည့်ထွက်သွားသည့် ခံပယ်ကို ကျွန်တော် တို့သုံးယောက်သား နေဦးလေဟု လိုက်အော်ဖြစ်သည်။

ခံပယ်က သူမနှင့်အတူပါလာသော သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲမှထွက်ကာ သွားရင်းက ရုတ်တရက်လှည့်ကာ ပြောင်ပြသည်။

“ခံပယ် ငါ နင့်အိမ်လာလည်ဦးမယ်”

“အေးပါ သေနာကောင်ရဲ့၊ ငါ့အိမ်ကို လိုမှပဲလာ၊ ဟုတ်ပြီ ထား၊ မပြောချင်ဘူး”

ထကာအော်သော ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ခံပယ်က ငယ်စဉ်ကအကျင့်အတိုင်း ရေရွတ်ရင်း ‘သွားပြီ’ဟု လက်ပြကာ အော်၍ထွက်သွားသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော်တို့သုံးကောင်သား တစ်ယောက် ခုတ်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

xxxxx

ငါ့သမိုင်းမှာ ရည်းစားနှစ်ယောက်
ပြိုင်ထားတယ်ဆိုတာ ခြေမီတူးဟာ
အခုလောလောဆယ်
ငါ့မှာ သာရည်းစားမှမရှိဘူး။

“ထိုင်တော်မူပါဦး မင်းသား”

စံပယ်က ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်း
ထိုးရင်းဆိုသည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲဟ ပြုံးစိစိနဲ့”

မလုံမလဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်ကို စံပယ်
က ပြုံးစိစိနှင့်ပင်ကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“ရယ်ချင်လို့ပါ။ သရုပ်ဆောင်မင်းသားတစ်ယောက် လုပ်နေ
ပြီး ကြိုက်စရာရှားလို့ ငါ့ညီမရေခဲတုံးကြီးကိုမှ လာကြွေနေလို့”

“နင်က ဘယ်ကဘယ်လိုသိတာတုန်း”

“ငါက သူ့ဆိုင် အမြဲလိုလိုရောက်တယ်လေဟာ။ နင်က မနေ
က ဆိုင်ထဲကအထွက် ငါ့ညီမက စာအိတ်ကို နင့်ဆိုင်ကပ်ရေခြင်းထဲ
ထည့်တာ တွေ့လို့ ငါအစ်ကြည့်ထားတာ”

ပြောရင်း စံပယ်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ရယ်သည်။ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြင့် မျက်နှာတွေထူပူရင်းက ကျွန်တော် လိုက်ရယ်ဖြစ်သည်။

“သူ့မှာ ရည်းစားတွေဘာတွေရှိလား”

“ဘာရည်းစားမှမရှိဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ငါ့ကိုကူညီပါဦးဟာ”

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ‘အဖြစ်ကိုသည်းတယ်’ဟုဆိုကာ စံပယ်က မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြီး ‘ကဲ ပြော ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’ဟုဆိုသည်။

“ငါ့ကို ဒီစာလေးပေးပေး”

“ပေးတာကတော့ ပေးပေးလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယူတာမလူတာက သူ့အပိုင်းနော်”

“ဟာ... နင်ကလည်းဟာ ယူအောင်ပေးပေးမှပေါ့”

“ဟဲ့... ပြီးနိုင်၊ ငါ့ဘက်ကိုလည်း နည်းနည်းထည့်တွတ်ဦးလေ၊ ညီအစ်မချင်း စာပေးပေးရမဲ့တိစ္ဆာဟဲ့”

“အေး... အေးပါတာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“အင်း... ငါ့ဘဝကလည်း သူငယ်ချင်းကောင်းစွာ အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကိုယ့်ညီမကို သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်ပြီးအောင်သွယ်ပေးရတဲ့ဘဝ”

စံပယ်က ပြုံးစိစိဖြင့် မထိတထိစသည်။ ပြီး ကျွန်တော့် စာအိတ်ကိုကြည့်ကာ နမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘာတွေလုပ်ထားမှန်းမသိဘူး၊ မွေးကြိုင်နေတာပဲ”ဟုဆိုသည်။

“စာရွက်ကမွေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အချစ်တွေက မွေးနေ

ထာ”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမ
က ‘တော်တော်ကဗျာဆန်နေ’ဟုဆိုရင်း ရယ်သည်။

“ဒါနဲ့ နင် ရန်ကုန်မသွားဘူးလား”

“မနက်ဖြန်သွားမှာဟာ၊ ဒီတစ်ခေါက် ငါ ရန်ကုန်ကိုတောင်
မပြန်ချင်တော့ဘူးဟာ၊ တကယ်ပြောတာ၊ နင့်ညီမ ရေခဲတုန်းလေးကို
နေ့တိုင်းသွားကြည့်နေရင်းက ရုတ်တရက်ကြီး သွားရမှာဆိုတော့”

“တော်စမ်းပါ နင့်ကို ငါသိပ်ယုံချင်တာမဟုတ်ဘူး။ နင်တို့
ယောက်ျားလေးတွေက ရည်းစားကို တစ်မြို့တစ်ယောက်နှုန်းလောက်
ထားနေကြတာ”

စံပယ်က ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“ငါ့သမိုင်းမှာ ရည်းစားနှစ်ယောက် ပြိုင်တားတယ်ဆိုတာ
မရှိပါဘူးဟာ၊ အခုလောလောဆယ် ငါ့မှာ ဘာရည်းစားမှမရှိဘူး၊
လောလောဆယ် ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတာက နင့်ညီမ ပီပီတစ်ယောက်ထဲ”

“အေးပါ၊ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်၊ ပီတောက်ဆို
ပီတောက် သူနဲ့ကြမ္မာ ဆယ့်တစ်ယောက်တော့ မလုပ်နဲ့”

ပြောရင်း စံပယ်က ရယ်သည်။

“ကဲ... ငါပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ယူအောင်ပေးထားပေးနော်၊
ငါ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ အရင်ဖုန်းပဲမဟုတ်လား”

“အေး... ဆက်တော့ဆက်ကြည့်လေ၊ စာယူမယူတာက
တော့ သူ့အပိုင်းပဲ၊ ငါ အာမမခံဘူး။ ဒါပဲ”

အိမ်ထဲကအထွက်မှာ စံပယ်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် လိုက်၍ ဆို
သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခါးခါးသီးသီးကြီး ပြန်မပေးကောင်းပါဘူးဟု
ကျွန်တော်တွေ့မိသည်။

xxxxxx

“အင်း... စိတ်ဆိုးခဲ့တော့၊ တိုဖြူနိုင်၊
ပိပိမှာ ရည်းစားရှိနေလို့”

မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာမို့ စံပယ်အိမ်မှအပြန်
ကျွန်တော့် ‘ရေခဲ’လေး၏ဆိုင်ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်ကို ပတ်စီးဖြစ်သည်။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမ ဆိုင်မှာ ဆိုင်အကူအလုပ်သမား
ဧရာ၊ အခြားသူငယ်ချင်းများပါ ရှိမနေ။

ကောင်တာမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော သူမက
ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ရှာသယောင်ယောင်ဖြင့်
တိုကြည့်ဖို့ကြည့်လုပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ယောင်ပြုသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ကျွန်တော် တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ဝင်သွားသော
အခါ သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် ကြည့်
သည်။

“ပိပိ”

“ရှင်”

သူမက အလန့်တကြားဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ထူးသည်။

“ပိပိ... ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“မ... မဆိုးပါဘူး၊ ကိုဖြိုးနိုင်ရော ပိပိကို စိတ်ဆိုးနေလား”

သူမက မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် ဆိုသည်။ မိုးသား
မှုတို့ အပြည့်ပေါ်နေသော သူမ၏ဟန်ပန်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်
အူတို့ ဝိုချစ်သွားမိသည်။

“ရပါတယ်၊ စိတ်ဆိုးစရာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါနဲ့ မနေ့က ပိပိက
ကိုယ့်စာကိုမယူဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ခါးခါးသီးသီးကြီး ငြင်းပါလိမ့်လို့
တွေးရင်း စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမက ခေါင်းကိုကုတ်သည်။

“အင်း”

“အင်း... အဲ”ဟု လုပ်နေသော သူမကို ကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်စာကို အားနာပါးနာလေးတောင် မယူ
ထားတာလဲ ပိပိ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခါးခါးသီးသီးကြီး ငြင်းရတာတုန်း”
ဟု မေးသည်။

“ဟို... အားနာလို့ ကိုဖြိုးနိုင်ကို ပိပိမှမကြိုက်နိုင်တာ၊ အဲဒါ
ကြောင့် တစ်ခါထဲပဲ ငြင်းဖြစ်သွားတာ”

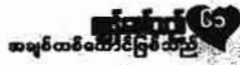
“နည်းနည်းလေးတောင် စဉ်းစားပေးလို့မရဘူးလား”

ကျွန်တော် ထူပူနေသည့်ကြားကပင် ဆိုဖြစ်သည်။

“အင်း... စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ကိုဖြိုးနိုင်၊ ပိပိမှာ ရည်းစားရှိနေ
လို့”

“ရပါတယ်”

ရည်းစားမရှိဟု အတိအကျသိထားရပါလျက်နဲ့ ရည်းစားရှိ
သည်ဟု အညာခံရသောအခါ ရင်ထဲမှာ တော်တော်ကြီး စိတ်မ

ကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

သူမက ကောင်တာနောက်မှာရပ်ကာ ကောင်တာ၏ မျက်နှာပြင်ကို ကုတ်ခြစ်ကာနေသည်။

ကျွန်တော် သူမကို 'သွားတော့မယ်နော်'ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာကာနေသည်။

'ဆက်ကြိုးစားရမှာပေါ့'ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ်ကို ဖြည်းညှင်းစွာစီးရင်း 'ရည်းစားရှိတယ်'ဟု သူမညာသော အကြောင်းအရင်းကို တွေးနေမိသည်။

အမှန်တကယ်များ ရည်းစားရှိနေသလားဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။ သို့သော် သူမ၏အစ်မရော သူမ၏ဘော်ဒါများကပါ တညီတညွတ်တည်း ရည်းစားမရှိဟု ဆိုထားကြသည်မို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားရကြပ်ကာ လာသည်။

အလိမ္မာနှင့်ပဲ နောက်ဆုတ်သွားစေရန် ရည်းစားရှိသည်ဟု ဆိုသည်ပဲလား။ သို့မဟုတ် တကယ်ကို မစဉ်းစားပေးနိုင်သည်မို့ အပြတ်ငြင်းလွတ်သည့်အနေနှင့်ပဲ ဆိုသည်လား။ ထူပူဆိုနှင့်ကာ နေသည်မို့ ဘာကိုမှ ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်တော့။

xxxxx

“ငါ ဒီမှာ ဗလောင်ဆူနေတာဟာ နှင်တ
လူတို့ ဣင်းဆဲနေ မြန်ပြီ၊ လုပ်ပါတာ
အခြေအနေလေးသိရအောင်”

ရွာတင်မှပြန်လာလာချင်း ခုတင်ပေါ်မှာ ခွေခေါက်နေရင်း
တ စံပယ်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ ဖုန်းက တော်တော်နှင့်မအား။
ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်ရှိသည်အထိ ကျွန်တော် ဖုန်း
မဆက်ဖြစ်။ သုံးရက်မြောက်ဖြစ်သော ဝီနေ့မှ ဖုန်းခေါ်ဖြစ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဖုန်းကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ခေါ်ဖြစ်သည်။ ဖုန်းက အဆင်
ပြေပြေ ဝင်ကာသွားသည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို စံပယ်နဲ့ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲ”

“ဖြိုးနိုင်လို့ ပြောပေးပါ”

“ဪ... ကိုဖြိုးနိုင်လား၊ ခဏလေးကိုယ်ထားနော်”

ဖုန်းကို စံပယ်၏ညီမဖြစ်သူ ကိုင်ဟန်တူသည်။ သိပ်မစောင့်လိုက်ရ 'ဟဲလို ဖြိုးနိုင်ပြော'ဟူသော စံပယ်၏အသံကို ကြားရသည်။

“အေး... နင့်ညီမရေခဲကို စာပေးပြီးပြီလား”

“ဘာ... စာ ဟုတ်လား၊ နင်ဘယ်တုန်းက ငါ့ကိုပေးခိုင်း ထားလို့တုန်း၊ ငါ့ကို အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့နော်”

အရေးထဲ စံပယ်က လူကိုပြန်ရစ်ကာနေသည်။

“ငါ ဒီမှာ ဗလောင်ဆူနေတာဟာ၊ နင်က လူကို ညှင်းဆဲနေ ပြန်ပြီ၊ လုပ်ပါဟာ အခြေအနေလေးသိရအောင်”

ကျွန်တော်စကားအဆုံးမှာ စံပယ်က ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သည်။

“နင် ငါ့ကို အကြီးအကျယ် ပြုစုဖို့လုပ်ထားတော့၊ ငါ အတော်ကြီးပေးလိုက်ရတယ်သိလား၊ ဒါတောင် မယူဘူးလုပ်နေလို့ ခွတ်ထားပေးခဲ့တာ၊ သူကပြောသေးတယ် အားနာလို့ယူထားတာ တဲ့”

စံပယ်၏စကားကြောင့် ပျော်ရမလို့ ဝမ်းနည်းရမလို့ ဖြစ် တာသွားရသည်။ အားနာလို့ယူထားသည်ဆိုပါလား။

“ငါ့ညီမက နင်ပြောသလို ရေခဲမှ ရေခဲတုံးစစ်စစ်ဟာ၊ ရည်းစားထားဖို့ကို စိတ်မဝင်စားတာ၊ ငါအခုထပ်ရလာတဲ့ သတင်း နင့်တို့ပြောပြဦးမယ် သိလား၊ ညတော့ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ပေါ့ ထာ”

“မထိတ်သာမလန့်သာကြီးပါလားဟ”

စံပယ်စကားကြောင့် ရင်တွေပင် ပူသွားရသည်။

“သူ့မှာ သူ့အိမ်က သဘောတူထားတဲ့လူရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ထူတ ကားတာယာဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်ဆိုလား၊ မနေ့ကမှ စိတ်လို့ ထက်ရနဲ့ ငါ့ကိုပြောပြနေတယ်၊ တစ်ခါမှ ညီမချင်း ပြောပြဖူးတာ

တောက်ဘူး။ ကြည့်ရတာ အဲဒီလူကိုများ သူ့အိမ်ကပေးစားလို့ဆိုပြီး
လူမလို့များလားမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတိအလင်း စေ့စပ်ထားတာ
မို့တော့မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား”

လူတစ်ကိုယ်လုံး နှုန်းချိသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဖြိုးနိုင်”

“အေး”

“ဘာဖြစ်လို့ တိတ်ဆိတ်သွားရတာတုန်း”

“စိတ်ညစ်သွားလို့ပေါ့ဟ”

“နင်ကလည်း ဒီလောက်လေးနဲ့ စိတ်ညစ်စရာလား၊ မနက်

ဖြန် ငါ သူ့ဆိုင်သွားဦးမှာ၊ ဘာပြောပေးရဦးမလဲ”

စံပယ်က ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းလောက်အောင်

အလိုက်တသိနှင့်ပင် ဆိုသည်။

“ငါ သူ့ကို လွမ်းနေတယ်လို့၊ အရင်ကထက်လည်း ပိုချစ်
တယ်လို့ ပြောပေးပါ့မယ်၊ မျက်နှာပူပူနဲ့ပေါ့ဟာ”

“အေးပါဟ... ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နင့်မင်္ဂလာဆောင်
ကျရင် ငါ လုံးဝရှယ်လက်ဖွဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ရပါတယ်ဟာ၊ ငါက အပျိုကြီးလုပ်မှာ၊ ကဲ ကဲ ဒါပဲနော်
သူငယ်ချင်း၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဆက်ဆက်ပြောလိုက်မယ်”

“OK OK တာတာ သူငယ်ချင်း”

ဖုန်းချပြီးချိန်ထိ ကျွန်တော့်မှာ သက်ပြင်းတွေချလို့ကောင်း
နေတုန်းဖြစ်သည်။ မိုးလင်းကမိုးချုပ်သည်အထိ အချိန်တိုင်း သက်ချ
နေသည့်အကြောင်း သူမ သိမှသိပါလေစ။

xxxxx

www.burmeseclassic.com

“အေးလေ... နာမည်ကြီး ထမင်းစက်
ဆိုသလိုပေါ့၊ နာမည် ကြီးပြီး ကြိုက်မဲ့
သူမရှိတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့၊
ဘာပဲပြောပြော . . .

“မင်းဥစ္စာကလည်း ဆယ့်ငါးရက် ရက်နှစ်ဆယ်ဆိုပြီး သွား
လိုက်တာ ဒီတစ်ခေါက် တော်တော်ကြာတာပဲ၊ လေးလလောက်
တောင်ရှိသွားပြီထင်တယ်”

“အေးကွ... ရိုက်ရက်တွေက တောက်လျှောက်ရှိနေတော့
တောင်ကြီးကို မပြန်ဖြစ်ဘူး ဖြစ်နေတာ၊ စိတ်ကတော့ ရောက်ပါ
တယ်ကွာ၊ ငါ့ ရေခဲလေးနဲ့ရော တွေ့မိသေးလား”

“အင်း... တစ်ခါတလေတော့လည်း တွေ့ပါတယ်၊
သူ့ဆိုင်မှာပါပဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို ကျော်ဝဏ္ဏကဆိုသည်။

“ရည်းစားတွေဘာတွေ ရသံတော့ မကြားပါဘူးနော်”

“သူ့ဘယ်သူကြိုက်သမား ရှိလို့တုန်း၊ အေးတိအေးဖတ်နဲ့
ဇင်းမို့လို့ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သွားပြီနေတာ၊ ပျင်းမရာကြီး”

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအခန်းက ငါ့ကိုမမေးဘဲ စံပယ်ကိုမေးရမှာ၊ သူက ပိုသိမှာ
ပေါ့

ကျော်ဝဏ္ဏက ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ရေခဲကို အမြင်
မကြည်စွာနှင့်ပင်ဆိုသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပင် အကောင်းမပြော။

“စံပယ်ကတော့ မရှိဘူးလို့ပဲပြောတာပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ ရေခဲ
က သူ့အစ်မ မသိအောင် ကြိတ်ပြီးထားမှာစိုးလို့”

“ဘာမှစိုးရိမ်မနေနဲ့၊ မင်းလို အသက်ကြီးတဲ့သူကို စိတ်ဝင်
စားတဲ့လူမျိုး တောင်ကြီးမှာမရှိဘူး။ မင်းရဲ့ရေခဲက ဟိုင်းနေပြီ၊ အခု
ခေတ်က နှစ်ဆယ့်တစ်၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်ကျော်ရင် အပျိုကြီးဖြစ်ပြီ”

“အာ... သူလည်း အသက်အစိတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ
ပါကွ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏက ရယ်သည်။

“အသက်အစိတ်ဆိုတာ ဟိုင်းပြီပေါ့ကွ။ ငါ့ကောင်ရ
အေးလေ ပြောနေလည်းအပိုပါပဲ။ ရှမ်းကြိုက်တော့လည်း နွားချော
တာပေါ့”

“ဟကောင်... ဟကောင် ငါ့ရေခဲလေးကို နွားနဲ့နှိုင်းတာ
လား”

“ဥပမာပြောတာပါ။ ရော့ လင်းနောင်နဲ့ ပြောလိုက်ဦး”

“အေး”

ကျော်ဝဏ္ဏက ဖုန်းကို လင်းဟန်ဆီ လွှဲပေးသည်။

“ဟဲလို”

“အေး... ရည်းစားမရှိတဲ့မင်းသား၊ ဘယ်လိုလဲ (ရတဲ
ရေခဲကြီးပဲ မဲမနေနဲ့လေ၊ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်ယောက် ကောက်
တွဲပစ်လိုက်စမ်းပါ။ မင်းတို့မှာက ပေါ့ပါတယ်”

“ဟကောင်... ငါ့အချစ်က အဲဒီလောက်မပေါ့ဘူးကွ”
ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သကောင့်သားက ရယ်သည်။

ပြီး...

“အေးလေ... နာမည်ကြီး ထမင်းငတ်ဆိုသလိုပေါ့၊ နာမည်
ကြီးပြီး ကြိုက်မဲ့သူမရှိတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာပဲပြောပြော
ငါတို့ဘော်ဒါတွေကြားထဲမှာ ရည်းစားမရှိတာဆိုလို့ မင်းတစ်ကောင်ပဲ
ခွဲတယ်၊ တကယ်ဆို မင်းမှာ ရည်းစားတွေ ပွစိတက်နေသင့်တာ”
လင်းနောင်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြုံးဖြစ်သည်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာက ရေခဲပဲ အချိန်ပြည့်ရှိနေတာကွ”

“အေး... တစ်ခါလာလည်းရေခဲ၊ တစ်ခါလာလည်း ရေခဲနဲ့
ဓထူးဘူး ရေခဲတိုက်မှာပဲ နေဖို့လုပ်တော့”

ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသော သကောင့်သား၏စကားကြောင့်
“ပြောကောင်းမဆိုကောင်းကွာ”ဟု အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်၍ဆိုဖြစ်
သည်။

“တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အပျင်းပြေတွဲဖို့ပဲဖြစ်
ဖြစ် ရည်းစားတစ်ယောက်လောက်တော့ ကောက်တွဲထားဦး၊ မင်းသား
ထုပ်နေပြီး ရည်းစားလေးတစ်ယောက်တောင် မူးလို့ရှုစရာမရှိရင်
သူ့များပြောစရာဖြစ်မယ်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မူးရင်ရှုဖို့ ရည်းစားမလိုပါဘူး၊ ရှုဆေးပဲ
ထေလိုက်ပါ့မယ်၊ ရှုဆေးကမှ အမူးပြေမှာကွ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လင်းဟန်က စိတ်တိုတိုဖြင့်
“အကောင်းပြောနေတာကွ၊ ဒါပဲ၊ ဒါပဲ၊ မင်းနဲ့ပြောရတာလေကုန်တယ်၊
ငါ့တောင်မလေးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုချွတ်
သွားသည်။

“ရည်းစားမရှိခြင်းသည်လည်း ဘော်ဒါတွေကြား နှိမ်စရာ
တစ်ခုပါလား” ဟုတွေးရင်း ပြုံးဖြစ်သည်။

xxxxxx

“အနုပညာအလုပ်ဆိုတာ တတ်တိုင်း
လည်းမကျော်၊ တော် တိုင်းလည်းမဖြစ်
တဲ့ဟ၊ တော်တိုင်းတတ်တိုင်း ကျော်ကြား
တာမျိုး ဖျတ်ဘူး . . .”

“နင့်ကို ရေခဲကပြောနေတယ်”

“အင်း. . . ဘာတဲ့လဲ”

“တစ်ခါလာလည်း ဒုတိယမင်းသား၊ တစ်ကားလာလည်း
ဒုတိယမင်းသားပဲတဲ့၊ ဘာတိုးတက်မှုမှလည်း မရှိဘဲနဲ့တဲ့”

“ဪ”

စံပယ်စကားကို ‘ဪ’ဟုသာ ကျွန်တော်ပြောနိုင်သည်။

“အနုပညာအလုပ်ဆိုတာ တတ်တိုင်းလည်းမကျော်၊ တော်
တိုင်းလည်းမဖြစ်တဲ့ဟ၊ တော်တိုင်းတတ်တိုင်း ကျော်ကြားတာမျိုး
ဖျတ်ဘူး၊ သူ့မှာ စန်းဆိုတာကရှိသေးတယ်၊ ရုပ်ရည်ရှိတိုင်းလည်း
ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအလုပ်က စီးပွားရေးလို ပုံသေတွက်လို့မရဘူး
လေ”

“ရည်းစားထားသလိုပေါ့နော်၊ ပုံသေတွက်ဖို့ခက်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို ပြန်နောက်ရင်း စံပယ်က ရယ်သည်။

“ငါက စကားအဖြစ်သာ ရည်းစားလို့ပြောနေပေမဲ့ တကယ် တမ်း နင့်ညီမကိုက လက်ထပ်ဖို့အထိ စဉ်းစားထားတဲ့ ချစ်သူပါ။ ငါက သူ့ကို အပျော်စတာမဟုတ်ဘူး၊ အပျော်စတာဆိုရင်လည်း အခု လို့ ငါးလခြောက်လကြာအောင် အချိန်ကုန်ခံပါ့မလား၊ ရည်းစားသာ အပျော်ထားချင်ရင် ငါ့ဘေးမှာ ဆယ်ကိုးနှစ်ဆယ် ကောင်မလေးတွေ တစ်ပုံကြီး”

“အေးပါ... နင့်ကိုကြည်ကြမှန်း သိပါတယ်၊ ငါ့ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာတောင် နင့်ကို အသည်းအသန်ကြွေနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီး၊ သူတို့က နင့်ကို ခေါင်းဆောင်မင်းသား ဖြစ်စေချင်တာဟာ ကြိုးစားပေးလိုက်ဦး”

“အေးပါ... ငါလည်း အချိန်တိုင်းတော့ ကြိုးစားနေတာပဲ၊ မနက်ဖြန် ရှုတင်အစောကြီးရှိလို့ အိပ်တော့မယ်၊ ရေခဲကိုပြောလိုက် ဦး ကြာလာလေ ပိုချစ်လေ၊ ပိုလွမ်းလေပဲလို့”

“အေးပါ”

“ဒါပဲနော် သူငယ်ချင်း” ဟုဆိုရင်း ဖုန်းကိုချဖြစ်သည်။ မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်သောအခါ ရေခဲ၏မျက်နှာလေးက ပေါ်ကာနေ သည်။

xxxxx

အချစ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်

အချစ်လား . . .

သူက

ငါ့သိထားသလောက်

အလှားအနံ့လည်း မရှိဘူး။

အသွားအပြန်လည်း မရှိဘူး။

ရိုးသားတိုင်းလည်း မရဘူး။

ကြိုးစားတိုင်းလည်း မရဘူး။

xxxx

ရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်တော့်ကို
မြင်လိုက် ရသည်မို့ အတော်ကြီး
အံ့အားသင့်သွား ဟန်ဖြင့်
သူမ အနည်းငယ်တော့
မျက်လုံး ပြူးကာသွားသည်။
သို့သော် ...

ဆယ့်ငါးရက်လောက် အားလပ်ရက်ရသည်မို့ တောင်ကြီးကို
ဒုန်းစိုင်းပြန်ခဲ့ဖြစ်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သူမ၏ဆိုင်ဆီ
တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် သွားဖြစ်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ သူမ၏ဆိုင်မှာ အလုပ်သမား
တစ်ယောက်မှမရှိ။
“ဝိုဝို”

တံမြက်စည်းလှည်းနေသော သူမက ကျွန်တော့်ခေါ်သံ
ကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်
ရသည်မို့ အတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် သူမ အနည်းငယ်
တော့ မျက်လုံးပြူးကာသွားသည်။ သို့သော် ဝမ်းသာသွားဟန်တော့
နည်းနည်းလေးမှမပြု။

သူမ၏အမူအရာတို့ကို သေချာစွာလိုက်ကြည့်နေသော

ကျွန်တော့်ကို သူမက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်၍ကြည့်သည်။
ပြီး 'ဆီထည့်မလို့လား'ဟု ဆိုင်ကယ်ကို ဝတ်ကျောတန်းကျော တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်ရင်းက မေးသည်။

“အင်း”

“ဘယ်လောက်ဖိုးလဲ”

သူမက ဈေးရောင်းသူတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်းပင်မေးသည်။
သို့သော် ဈေးသည်တို့ရှိရမည်ဖြစ်သော အပြုံးမရှိ။ အရယ်မရှိ။
ဖော်ရွေမှုသည်ကား နတ္ထိ။

“ထောင့်ငါးရာဖိုး”

တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်
ကျစွာဖြင့် ဖြေဖြစ်သည်။ တစ်ထောင့်ငါးရာဖိုးယူရခြင်းက အကြောင်း
ရှိသည်။ နှစ်ထောင်ပေးခြင်းဖြင့် သူမသည် မလွဲမသွေ ငါးရာပြန်အမ်း
ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်အဖို့ စကားပြောရန် အချိန်
အနည်းငယ်ပိုရမည် ဖြစ်သည်။

ပြီး တစ်ထောင့်ငါးရာဟူသည်က မည်မျှပင် တုံးသည်ဆိုစေ
တာမူ ချစ်ခြင်း၏ ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုမှန်း သူမ သိလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကယ်ထဲသို့ သူမဆီထည့်ပေးနေချိန်မှာ သနပ်ခါးလေး
ဝင် လိမ်းခြယ်မထားသော သူမ၏မျက်နှာကို နီးကပ်စွာမြင်တွေ့နေရ
သည်မို့ ရင်ခုန်သံတို့က ဝုန်းခိုင်းတွေကြကာနေသည်။

“မတွေ့ရတာကြာလို့လားမသိဘူး ပိုလှလာတယ်”

ရင်ခုန်ကြည်နူးမှုများစွာဖြင့် ပြောသော ကျွန်တော့်စကားကို
သူမက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးကို တွန့်တား
ထားသည်။ ပြီး

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ”

ဟု စိတ်လိုလက်ရ ရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ နာကျင်ကာသွားရသည်။
ကျွန်တော့်စကားတို့သည် သူမအတွက် စိတ်ပျက် စိတ်ရှုပ်စရာတွေ
ဖြစ်နေသည်တဲ့လား။

ကျွန်တော်ပေးသော တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ဆတ်ခနဲ
လှူကာ ငါးရာတန်ကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပင် သူမက
အမ်းပေးသည်။

“ပိပိ စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် လှမ်းမေးသော အမေးကို
မကြားယောင်ပြုကာ ဆိုင်ထဲဝင်သွားသော သူမကိုကြည့်ရင်း အသက်
ရှူများပင် မွန်းကြပ်ကာသွားရသည်။

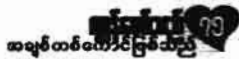
‘ပိုလှလာတယ်’ဟုဆိုမိသော စကားတစ်ခွန်းက သူမကို
ထိခိုက်နာကျင်စေသောစကား ဖြစ်နေသည်တဲ့လား။

ဆိုင်ကယ်ကို စီးထွက်ခဲ့ရင်းက ဘာရယ်မဟုတ် ရင်ထဲမှာ
ဆို့နှင့်ကာနေသည်။ ဒီလောက်ထိတော့ သူမဘက်က တင်းမာပြနေ
စရာမလိုဟုထင်သည်။

‘ဘာကြောင့်များပါလိမ့်’ဟူသောအတွေးကို အကြိမ်ကြိမ်
တွေးဖြစ်နေသည်။ ဘေးလူတစ်ယောက်ယောက်ကများ မဟုတ်
မဟပ် လုပ်ကြံသတင်းများဖြင့် သွေးထိုးကာထားသည်လားမသိဟု
တွေးမိပြန်သည်။

လူဆိုသည်ကလည်း အမျိုးမျိုးရှိ၏။ တချို့က အနုပညာ
သည်ဆိုလျှင် ချစ်၏။ ချစ်သောမျက်စိဖြင့်သာ အရာရာကို ခြုံငုံ
သည်။

အချို့ကြတော့ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်။ အနုပညာသည်ဆိုလျှင်

ချစ်၏။ မည်ကဲ့သို့ ဖဲရမည်ကို တွေးတောကာ ကြုံလျှင်ကြုံသလို နှိပ်ကွပ်တတ်၏။ အပြစ်ရှာကာ ရွံ့ချတတ်သည်။ ပြီး ထိုကဲ့သို့ နှိပ်ကွပ် ရွံ့ချလိုက်ရမှုကို အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပြန်ပြောကာ ရယ်မောကြ ၏။

ထိုကဲ့သို့သော အဆိုးမြင်သူတစ်ဦးဦးက သူမကိုများ တျှန်တော်နှင့် ပတ်သက်သော မဟုတ်မမှန် နားစွန်နားဖျား အကြောင်းအရာများကို ရွှေ့နားတော်သွင်းထားသည်လားဟု တွေးကာ ရင်ပူ၍လာသည်။

ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်၏ ဦးတည်ရာက စံပယ်ဆီသို့။

xxxxx

//

“အေးလေ လောကကြီးမှာ
အပျိုနဲ့ ဓုဆိုးဖိုတွေ တစ်ခုလပ်တွေနဲ့
ညားတာတွေ အများကြီးပဲ။

“နာမည်တော့မပြောတော့ပါဘူးဟယ်၊ ပြောလည်း နင်သိ
မှာမဟုတ်ဘူး။ ပိပိရဲ့သူငယ်ချင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ရန်ကုန်နဲ့
တောင်ကြီး ကူးနေကြတဲ့ လမ်းကူးကြွက်တွေလေ၊ ဘာအလုပ်မှလည်း
မရှိကြဘူး။ အေး သူတို့ရှိကြတဲ့အလုပ်က သူများမကောင်းကြောင်း
ပြောတဲ့အလုပ်လေ၊ သူတို့ညီအစ်ကိုကပဲ နင် ရန်ကုန်မှာ သိပ်စွေ
တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ပိပိဆီမှာ ပို့ထားကြတာ”

စံပယ်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိ
သည်။

“ပိပိက ယုံတာပဲလား”

ကျွန်တော့်အမေးကို စံပယ်က ချက်ချင်းမဖြေ။

“ငါ့ကိုတော့ ပိပိက အဲဒီလိုပြန်ပြောပြတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ
အဲဒါကိုယုံလို့လည်း နင့်ကို ဒီလိုဆက်ဆံတာနေမှာပေါ့၊ ငါက နင်ဖုန်

ဆက်လာရင် သူ့ကို နင်ဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်း သွားပြောပြတော့
ဘာမှကို အပြောမခံဘူး။ ခါးခါးသီးသီးကြီးကို ဖြစ်နေတာ၊ ငါလည်း
အစွမ်းကုန်တော့ လှုပ်ရှားပေးပါတယ်ဟာ၊ တော်ကြာ ပိပိရဲ့အစ်ကို
နှစ်ယောက် သိသွားရင် ငါအသတ်ခံရမှာ”

“အေးဟာ ငါလဲ နင့်ကို အတော်ကြီးအားနာနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့
ငါ့မှာ သူနဲ့ပတ်သတ်ပြီး အကူအညီတောင်းစရာဆိုလို့ နင်ပဲရှိတာ
လေ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ စံပယ်က ‘ငါသိပါတယ်’ဟုဆို
သည်။

“တကယ်တော့ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ငါ့ကို သံယောဇဉ်
လုံးဝမရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဘယ်လောက်
ဝဲဖျက်ဖျက် သူသာ ငါ့အပေါ်မှာ နည်းနည်းလောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြန်
ချစ်ရင် ငါနောက်ဆုံး မုဆိုးဖို့ တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေပါစေ သူ လက်ခံမှာ
ပဲ”

“အေးလေ လောကကြီးမှာ အပျိုနဲ့ မုဆိုးဖို့တွေ တစ်ခုလပ်
တွေနဲ့ ညားတာတွေအများကြီးပဲ၊ ညီအစ်မချင်းဆိုပေမဲ့လည်း ပိပိရဲ့
စိတ်ကို ငါ သိပ်ခန့်မှန်းတတ်ဘူးဟာ၊ ကြိုးစားပေါ့ဟာ၊ နင် တကယ်
ချစ်မှန်းသိရင် သူ ဇွဲဆုလောက်တော့ နင့်ကိုပေးမှာပါ”

စံပယ်စကားအဆုံးမှာ လေးပင်စွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်
သည်။

xxxx

“ငါ... ငါ try **//** ဩဇာရင်
 သေးတယ်ကွာ၊
 မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် နှိန်နှိန်
 သေးသေးလေးပဲမြစ်မြစ် ...

“ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ မျက်နှာလွှဲသွားတာကြီးက Feel တကယ်
 ဖြစ်တယ်ကွာ၊ ငါ့ဘက်က ဘာမှလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သူ့ကို
 ပြဿနာ မလုပ်ဘူးထင်တာပဲ”

“မင်း ဒီပွဲကို ရပ်ရင်လည်း ရပ်ပစ်လိုက်ပါလား။”

ကျော်ဝဏ္ဏက ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ဝင်၍ဆိုသည်။
 သူ၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း နောက်နေသည့်
 အမူအယာ မပြ။ အတည်ကြီးဆိုနေပုံပေါက်သည်။

“မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ ငါက ပိပိကို အပျင်းပြေ လိုက်နေတယ်
 လို့ မြင်နေလို့လား၊ ဟုတ်လား။”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ခေါင်းတိုခါသည်။

“မင်း တကယ်လိုက်နေတယ်ဆိုတာရော၊ တကယ်ကြိုက်နေ

တယ်ဆိုတာတော့ ငါ့စဉ်ကလက်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ ရေခဲက
လက်မခံဘူးလေကွာ။ သူ့မှာရည်းစားမရှိဘဲနဲ့ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုပြီး
တော့ မင်းကို ခါးခါးသီးသီး ဒီကနေ့အထိ ငြင်းတယ်မဟုတ်လား။”

လင်းနောင်၏ အဆိုကို ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

“အေး မြမြမှတ်ထား။ အဲဒါမင်းကို သူမကြိုက်လို့ ခံစားလို့
မရလို့ပြောတာ။ မင်းလည်းရည်းစားမထားဖူးတဲ့ ကောင်မှမဟုတ်ပဲ။
ဒီလောက်ဆို ပီပီဘက်က တုံ့ပြန်မှု အတိမ်အနက်ကို ကွက်ကွက်ကွင်း
ကွင်းကြီး သိနေပြီမဟုတ်လား။”

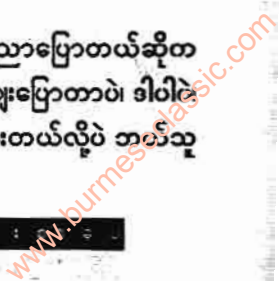
လင်းနောင်ကို ကျွန်တော် ဘာစကားမှပြန်၍မဆိုဖြစ်။
မှန်လွန်းနေသော စကားများမို့ ရင်ဆို့နှင့်လာသည်ကတော့ အမှန်
ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဖြိုးနိုင်။ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်။ မင်းလည်းသိနေ
တာပဲ။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ မကြည်ဖြူနိုင်တဲ့လူဆိုရင် အကြောင်း
အမျိုးမျိုးပြပြီး ငြင်းတတ်ကြတယ်။ ဥပမာ မင်းရဲ့ ရေခဲ ‘ပီပီ’ကိုပဲ
ကြည့်။ မင်းကို သူ မချစ်နိုင်လို့ ရည်းစားရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း
ပြချက်နဲ့ မင်းကိုငြင်းတယ်။ တကယ်လို့များ မင်းကိုသာ သူလက်ခံ
နိုင်ခဲ့ရင် သူ့မှာ ရည်းစားရှိနေခဲ့ရင်တောင် အိမ်ကလိမ့်မိပြီး စဉ်းစား
ပေးမယ်တို့ ဘာတို့ လုပ်မှာပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော ကွယ်ရာမှာ ဟားစို့
လောက်တော့ မင်းကို ကစားချင်ကစားဦးမှာ။ ဒီကောင်ကို ငါ ဒီလို
စညာပေးထားလိုက်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွာ။”

ကျော်ဝဏ္ဏက ရှည်လျားစွာဆိုသည်။

“ရှင်းပါတယ်ကွာ။ ရည်းစားရှိတယ်လို့ ညာပြောတယ်ဆိုတ
ထည်းက နောက်ဆုတ်တော့လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောတာပဲ။ ဒါပါပဲ။
သူ့သာလက်ခံချင်လို့ကတော့ မင်းကို ရည်းစားများတယ်လို့ပဲ ဘယ်သူ

တွေ ဘာပြောပြော သူ့ကိုယ်၌က ရေလာမြောင်းပေးလုပ်ဦးမှာ၊ စတားဆယ်ခွန်းပြောရင် သူ့မှာ ရည်းစားမရှိဘူး၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ သူ အရောတဝင်မနေပါဘူးဆိုတာမျိုးက ခြောက်ခွန်း၊ ခုနစ်ခွန်း လောက်ပါမှာ”

လင်းနောင်က အပြီးသတ်စကားကို ဆိုသည်။

“ငါ... ငါ try ကြည့်ချင်သေးတယ်ကွာ၊ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် မှိန်မှိန်သေးသေးလေးပဲ မြင်ရမယ်ဆိုရင်တောင် ငါ ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်တို့နှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းသည်။

“မင်းက... မင်းကိုယ်မင်း မင်းသားဆိုပြီးတော့ ဖြစ်နိုင် သေးတယ်လို့ တွက်နေတာလား”

ကျော်ဝဏ္ဏက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ဆိုသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြဖြစ်သည်။

“ငါ့မှာ အဲဒီလိုအတွေးမျိုးမရှိတာ မင်းတို့သိပါတယ်ကွာ၊ ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာကို မေ့မေ့နေတတ်တဲ့ကောင်၊ အခု မင်းတို့ပြောမှ ငါ့ကိုယ်ငါ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာကို သတိရတယ်၊ ပြီးတော့ ပိပိရဲ့အချစ်ကို ရမှာပါလို့ ငါသေချာပေါက်ကြီးတွက်ထား ရင် ဒီလိုပျာယာခတ်နေပါမလား”

“ဒါဖြင့် မဖြစ်နိုင်မှန်း ရာခိုင်နှုန်းများနေတဲ့ပွဲကို ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ဆက်ကချင်နေရတာတုန်း”

လင်းနောင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်ကြီးကြည့်ကာ မေးသည်။

“ငါ ပိပိကို တကယ်ချစ်နေလို့ပေါ့ကွာ”

“ကျွတ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ နှစ်ကောင်သား ကျွတ်ခနဲ စိတ်မရှည်စွာ စုတ်သတ်ကြသည်။

“ပိပိအမြင်မှာတော့ မင်းက ရှက်ရှက်နဲ့ သူ့ကို ဆက်လိုက် နေတယ်ထင်မှာပဲကွ၊ အဲဒီလိုမြင်နေမှာပဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“ဘယ်လို”ဟု ကျွန်တော် ပြန်မေးဖြစ်သည်။

“ဒီလိုကွာ... မင်းက ဘာပဲပြောပြော ဟိုးဟိုးကျော်နေတဲ့ Super မင်းသားတစ်ယောက်မဟုတ်ရင်တောင်မှ လူမသိသူမသိ မင်းသားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ပရိသတ်သိတဲ့၊ ပရိသတ်ရှိတဲ့ အနုပညာသည်တစ်ယောက်၊ ဒီလိုလူက ပိပိလို မထင်မရှားကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို Propose လုပ်တာ အငြင်းခဲရတယ်ဆိုတာကြီးကို မင်း ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ချင်လို့ မခံချင် စိတ်နဲ့ လိုက်နေတာ၊ အဲဒီလိုမျိုး ပိပိဘက်က မြင်နေလားမှ မသိတာ”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ငါ အဲဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ မင်းတို့ ငါ့စိတ်ကို သိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်၏ အားမလိုအားမရစကားကို ကျော်ဝဏ္ဏက ခေါင်းယမ်းပြန်သည်။

“စောစောက မင်းကို ပြောပြီးပြီလေ၊ မင်းစိတ်ကို ငါ့ကိုသိ တယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ပိပိမှမသိတာ၊ မင်း သူ့သိအောင်လုပ်လည်း အပိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူကမှ မင်းကို လက်မခံနိုင်တာ၊ ပြောရ တာ နားဝေးလိုက်တာဖြိုးနိုင်ရာ၊ သူ့ဘက်က ဒီလောက်ကြီး မင်းတို့ ခေါင်းခါပြနေရင် မင်းသဘောပေါက်တော့ပေါ့ကွာ”

“ငါကတော့ ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတယ်ကွာ”
 ကျော်ဝဏ္ဏ၏ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရင်း
 ဆိုဖြစ်သည်။ လင်းနောင်က စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့်
 “ကြိုးစား၊ သေအောင်ကြိုးစား၊ ရမှာလည်းမဟုတ်ဘူး”
 ဟု ဆိုသည်။
 ကျွန်တော် မွန်းကြပ်စွာပင် သက်ပြင်းကိုချဖြစ်သည်။

XXXX

“ငါ့ ထစ်ညလုံး စဉ်းစားကြည့်မိတယ်ဟ၊
 ငါ့ဘက်ကလည်း သူ့တို့
 ချစ်တဲ့ အကြောင်း စာလေးတစ်စောင်ပေး
 ပြီးတော့
 ကြိုးစားမှုတွေ အားနည်းနေတယ်နဲ့တူတယ်”

“ကြည့်ရတာ မင်းသားတစ်ယောက် Propose လုပ်တာကို
 ငြင်းလိုက်တယ်ဆိုပြီးတော့များ ဂုဏ်ယူနေတာလားမသိဘူး၊ ငါလည်း
 ငါ့ညီမရဲ့စိတ်ကို နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးဟယ်”

စံပယ်က ခေါင်းကို တပြင်းပြင်းကုတ်ရင်းဆိုသည်။

“ငါ တစ်ညလုံး စဉ်းစားကြည့်မိတယ်ဟ၊ ငါ့ဘက်ကလည်း
 သူ့တို့ ချစ်တဲ့အကြောင်း စာလေးတစ်စောင်ပေးပြီးတော့ ကြိုးစားမှု
 တွေ အားနည်းနေတယ်နဲ့တူတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို စံပယ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြီးတော့ဟာ... ငါ့အနေအထားကလည်း နင်သိတဲ့
 အတိုင်းပဲ တောင်ကြီးမှာထက် ရန်ကုန်မှာ ပိုအနေများတယ်၊ ဒါထက်
 ပိုဆိုးတာက စာလေးပေးတာတောင် ခါးခါးသီးသီးကြီး သူ့ဘက်က
 ငြင်းနေတော့ အခြားနည်းနဲ့ ချဉ်းကပ်ဖို့ဆိုတာ ပိုလို့တော့ပဲ မလွယ်

ဘူးလေ၊ တစ်မြို့ထဲမှာရှိနေတာတောင်မှ ကြိုးစားဖို့မလွယ်တာ ငါက
ငါ့အလုပ်နဲ့ ရန်ကုန်မှာပဲရှိနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဖုန်းဆက်ရအောင်
ကလည်း သူ့ဆိုင်မှာ ဖုန်းကမရှိဘူး။ ဒီတော့ ငါ့တက်က ကြိုးစားနိုင်
တာဆိုလို့ နင့်ဆီကနေတစ်ဆင့် သူ့ကို စာပေးတဲ့နည်းပဲ ရှိတော့တယ်”
ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ စံပယ်က သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ
ချသည်။

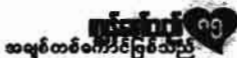
“နင်ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နင်လည်း ငါ့ညီမကို
တကယ်ချစ်လို့ ဒီလောက်ထိ အကြာကြီး အချိန်ပေးပြီး Propose
လုပ်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဇွဲဆုလောက်တော့
နင်ရမှာပါ”

“အခု ငါ စာတစ်စောင်ရေးလာခဲ့တယ်။ မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ
အကူအညီတောင်းရဦးမှာပဲ။ ငါ့ကိုပေးပေးပါဦး”

“ရပါတယ်ဟယ်၊ နင်ကလည်း ဒီလောက်တော့ ကူညီပေးရ
မှာပေါ့”

စံပယ်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်ပေးသော စာအိတ်
ကို လှမ်း၍ ယူသည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ် စာပေးလျှင် ကျွန်တော့်ရေ
ခဲလေးက အသည်းအသန်များ ငြင်းနေဦးမလားဟု တွေးမိရင်း
သက်ပြင်းမောကို ချဖြစ်သည်။

xxxxxx

//

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို
မင်း ကြုံပြီးအစားထိုးထား လိုက်ရင်
တတယ်လို့ မင်းရဲ့ရေခဲတ
ပစ်ဝစ်ခါခါကြီး၊ မင်းတို့ငြင်းရင်တောင်
ခံသာတာပေါ့ကွာ”

“မင်းက ဖိုက်တင်ကားတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား၊ မရှိတ်
ချင်လို့လား”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏အဆိုကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းဖြစ်သည်။

“မရှိတ်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မရှိတ်ဖြစ်သေးတာ၊ နောက်တော့
ဇနီးဖြစ်ချင် ရှိတ်ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကလည်း ဇာတ်ရုပ်နဲ့ ငါနဲ့လိုက်မှ
ဒါရှိတ်တာတွေက ခေါ်သုံးမှာပေါ့၊ အခု ငါရှိတ်နေတဲ့ ဇာတ်ရုပ်တွေ
ထဲ သူတို့ ငါနဲ့လိုက်မယ်ထင်လို့ ခေါ်ရှိတ်တဲ့ဇာတ်ရုပ်တွေချည်းပဲ”

“ငါတို့သိသလောက်ကတော့ ဆေးစက်ကျရာ အရုပ်ထင်
ထယ်ဆို၊ ဘယ်လိုကာရှိတ်တာပဲလားလား သရုပ်ဆောင်တွေက နိုင်နိုင်
နင်းနင်း လုပ်ပြရမှာပဲမဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော့်စကားကို လင်းနောင်က အတွန့်တက်သည်။

“အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့လည်း ဇာတ်ရုပ်နဲ့

အလိုက်ဖက်ဆုံး သရုပ်ဆောင်ကို ရွေးပြီးသုံးကြတာပေါ့။ ဥပမာကွာ
တချို့မင်းသမီးတွေရဲ့ရုပ်က သိပ်မဟာဆန်တယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာ
ဘာအမူအရာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ကို ကျက်သရေရှိနေတာ။ ဒီလိုမင်းသမီးကို
အိမ်ဖော်ခန်းမှ ထည့်ရိုက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗီလိန်လိုနေရာမျိုးမှာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ထည့်သုံးလိုက်ရင် မင်းသမီးက ဘယ်လောက်ပဲ သရုပ်ဆောင်
ကောင်းကောင်း နည်းနည်းတော့ လွဲနေသလို ဖြစ်နေရမှာပဲ။ လူရွှင်
တော်တွေကို ငိုတဲ့အခန်းမှာ ထည့်သုံးရင် ရယ်ချင်စရာကြီးဖြစ်နေ
သလိုမျိုးပေါ့။ ဇာတ်ကောင်တွေက သူ့နေရာနဲ့လူသုံးမှ အဆင်ပြေ
တာ”

ကျွန်တော်ရင်းပြသော စကားအရည်ကြီးအဆုံးမှာ
သကောင့်သားနှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ။ သရုပ်ဆောင်တွေကိုတော့ ဒါရိုက်တာ
တွေက ဇာတ်ကောင်နဲ့လိုက်မလိုက် ဈေးကွက်ရှိမရှိကို ကြည့်ပြီး
ရွေးကြတယ်။ ဒါရိုက်တာတွေကျတော့ရော ဘယ်လိုအရည်အချင်းမျိုး
တွေရှိဖို့ လိုလဲ”

လင်းနောင်က စဉ်းစားရင်းက ပေါ်လာဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ဘယ်လိုအရည်အချင်းမျိုးတွေ ဒါရိုက်တာ
တစ်ယောက်မှာ ရှိဖို့လိုလဲ”ဟု ကျော်ဝဏ္ဏကပါ ထမေးသည်။

“ပြည့်ပြည့်စုံစုံမဟုတ်ရင်တောင်မှ ငါသိသလောက် ပြောရ
ရင် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်က အနုပညာဆန်တဲ့ VISION ရှိရမယ်။
ဇာတ်ညွှန်းကနေ အရုပ်ကိုမြင်တဲ့မြင်ကွင်းကို သူ ထုံးလိုမွေရေလို
နှောက် သိနေရမယ်။ ပရိသတ်ကို ဘယ်လိုတင်ပြရမယ်ဆိုတဲ့အချက်
ပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ‘ဟုတ်ပါဦး’ဟု

ဆိုသည်။

“ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်က Knowledge ဆိုတဲ့ ဗဟုသုတ တို့ ရှေ့မှီနောက်မှီ အကုန်လုံးနီးပါး သိထားဖို့လည်း လိုတယ်၊ ပြီးတော့ Organization ဆိုတဲ့ ပြေပြစ်အောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်မှုလို တယ်၊ မီးထိုးမှန်ထိုးကစလို့ သရုပ်ဆောင်အလယ် ထုတ်လုပ်သူအဆုံး အားလုံးနဲ့ အဝင်ဝင်ကျဖြစ်အောင် ညှိနှိုင်းစီမံတတ်ဖို့ Diplomacy & communication ဆိုတာကို သူ့ကျွမ်းကျင်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် Humility လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှိမ့်ချဆက်ဆံတတ်ဖို့လည်း လိုတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ဒါပဲလားဟု ဆိုသည်။

“ဒါကတော့ ငါသိသလောက်ကိုပဲ ပြောပြတာကွ၊ ဒီထက်မက ချီရဲ့ အရည်အသွေးတွေလည်း ရှိဦးမှာပဲ၊ ဒါရိုက်တာဆိုတာကတော့ ခြိတ်ကွင်းဘုရင်ဖြစ်တဲ့အတွက် အားလုံးရဲ့အထက်မှာ သူရှိနေရမယ်၊ ဆိုလိုတာက ရိုက်ကွင်းတစ်ခုလုံး၊ ဇာတ်ကားတစ်ခုလုံးမှာ သူမသိတာ အာမှမရှိအောင် ပြီးပြည့်စုံနေရမယ်၊ ဒီသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ဆီ အ အိုက်တင်ဘယ်လိုချူမယ်၊ ဘယ်လိုထုတ်သုံးမယ်၊ ဘယ်အတိုင်း အတာမှာ ရပ်ခိုင်းရမယ်၊ ဒါမျိုးတွေပေါ့ကွာ၊ သူ့အကုန်သိနေရမယ်”

“ဪ... ဒီလိုဆို ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်တွေ အလည်း မသေးဘူးကွနော်၊ တော်တော်ဦးနှောင်ခြောက်မှာပဲ၊ မင်းတို့ သရုပ်ဆောင်တွေကမှ ကိုယ့်အပိုင်း သူ့အပိုင်း သရုပ်ဆောင်ပြီးတာနဲ့ ဆိုလို့ အလုပ်ကပြီးသွားပြီ၊ ဒါရိုက်တာကတော့ အရပ်တွေ အည်းဖြတ်တဲ့အထိ လိုက်စီမံရတာဆိုတော့ မလွယ်ဘူးကွနော်”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏ စကားအဆုံးမှာ ဟုတ်တယ်ဟု ကျွန်တော်

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါနဲ့ကွာ တချို့ဇာတ်လမ်းတွေကျတော့ ဝတ္ထုအနေနဲ့ ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင်အနေနဲ့ ရိုက်လို့အဆင်မပြေတာ တွေရှိတယ်။ ဒီတော့ကွာ မင်းတို့ဇာတ်ကားရိုက်ဖို့ ဇာတ်လမ်းရွေးရင် ဘယ်လိုအချက်တွေကို အဓိကထားပြီး ရွေးကြလဲ”

လင်းနောင်က ပခုံးကိုတွန့်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ မေးသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။

“ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ကောင်းမယ့် ဇာတ်လမ်းသဘောတရားကို အခြေခံပြီးတော့ ရွေးရတာပဲကွာ။ ဇာတ်လမ်းသဘောတရားဆိုတာ က THEME လို့ခေါ်တဲ့ ဦးတည်ချက်ရှိရတယ်။ ဥပမာကွာ ဒီဇာတ် လမ်းက ဟာသလား၊ ဒရမ်မာလား၊ ဘယ်လို Message ကို ပရိသတ် အတွက် ပေးနိုင်လဲပေါ့ကွာ။ ဖျော်ဖြေရေးသက်သက်လား၊ ပညာပေး လား ဒါမျိုးပေါ့ကွာ”

စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော သကောင့်သား နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်စကားကို ဆက်ဖြစ်သည်။

“ဇာတ်လမ်းရဲ့ THEME ပြီးရင် CHARACTER လို့ ခေါ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲ က ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စရိုက်ကိုလည်း ကြည့်ရ တယ်။ ဇာတ်အိမ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှု PLOT ကောင်းမကောင်း ကြည့်ရတယ်။ ဇာတ်လမ်းထဲက ဆန့်ကျင်ဘက်ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှား အားပြိုင်မှု COMFLICT ဆိုတာကိုလည်း ကြည့်ရတယ်။ ဇာတ်လမ်း ရဲ့ အခင်းအစက် အဖြေဆိုတဲ့ သဘောတရားတွေ ဇာတ်လမ်းနဲ့ ပြီးပြည့်စုံမှုလို့ခေါ်တဲ့ COMPLETENESS ကောင်းမကောင်းတို့ လည်း ကြည့်ရတယ်။ ဒါ ငါသိထားသလောက်လေး ပြောပြတာ ဒီထက်မကလည်း ရှိဦးမယ်ပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က

“ဒါဖြင့် ဇာတ်လမ်းရှာဖို့ ဝတ္ထုတွေများများဖတ်ရမှာပေါ့”
ဟု ဆိုသည်။

“အင်း... ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဇာတ်လမ်းက ဝတ္ထုတွေဆီကပဲ
ရတာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ကဗျာတွေ၊ သီချင်းတွေဆီကလည်း ရနိုင်တယ်၊
ပြီးတော့ ဇာတ်နိပါတ်တော်တွေဆီကလည်း ရနိုင်တာပဲ၊ ရာဇဝင်
မဟာဝင်လို့ခေါ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေလည်းရှိတာပဲ၊ နောက်ဆုံးကွာ
ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတွေလည်းရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားကားတွေ
ဆီကလည်း မှီငြမ်းလို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ အခုနောက်ပိုင်းဆိုရင်
တာတွန်းကားတွေကိုတောင် လူတွေနဲ့ ပြန်ရိုက်တာမျိုးရှိတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏက

“ဘာပဲပြောပြော မင်းလည်း အတော်တော့ လေ့လာထား
ရတာပဲကွနော်”

ဟု ဆိုသည်။ လင်းနောင်က ‘ကြိတ်ပြီးလေးစားနေတာလား’
ထု ချွတ်နောက်နောက်ဆိုရင်း ရယ်သည်မို့ ကျော်ဝဏ္ဏက လင်းနောင်
တို့ ဘုကြည့်ကြည့်သည်။

“ဒီလိုပါပဲကွာ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်မှတော့ သရုပ်ဆောင်အတတ်
ဧညာတင်မကဘူး အားလုံးကို လေ့လာထားရတာပေါ့၊ တစ်လမ်း
စောင်းပဲရရင် ရေရှည်မှာ ကိုယ်က ကျန်ခဲ့နိုင်တယ်လေကွာ”

“ဒါပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ‘ဒါပေါ့’ဟု
ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းကော မင်းရဲ့ရေခဲနဲ့ အခြေအနေ
အသံလိုလဲ၊ အရင်လို အေးတိအေးစုတ်ပဲလား”

www.burmeseclassic.com

ကျော်ဝဏ္ဏက သတိတရဖြင့် မေးသည်။

“အေးကွာ အခုထိတော့ ထူးမခြားနားပါပဲ၊ ထပ်ပြီးတော့
Try တဲ့အနေနဲ့ စာတစ်စောင်တော့ ထပ်ပေးခိုင်းထားတယ်ကွာ”

“ယူသွားလား”

ကျွန်တော့်ကို လင်းနောင်က ထမေးသည်။

“စံပယ်ကို ပေးခိုင်းထားတာဆိုတော့ သူနဲ့ဆုံမှပဲသိမယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြရင်း ကိုယ်စီသက်ပြင်းချကြသည်။

“ငါ့ညီမရဲ့ ဘော်ဒါတွေထဲမှာ မင်းကို အသည်းအသန်ကြွေ
တဲ့ ကောင်မလေးတွေရှိတယ်၊ သေချာတယ်ကွာ၊ ငါလုံးဝပြောရဲတယ်၊
မင်း နည်းနည်းလေး အီလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပါလာမဲ့ ကောင်မလေး
တွေ တစ်ပုံကြီး၊ ရုပ်လည်း မင်းရဲ့ရေခဲထက် အများကြီးနုပျိုပြီး အများ
ကြီး ချောတယ်ကွာ၊ ပြောရရင် မင်းရဲ့ရေခဲထက် ရုပ်ရော၊ အရွယ်
ရော၊ ဥညာရော၊ ဥစ္စာရော မသာတာဘာမှမရှိဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ
ငါ့လှုပ်ရှားပေးရမလား”

လင်းနောင်က စကားအရှည်ကြီးဆိုကာ ကျွန်တော့်ကိုမေး
သည်။

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါသာ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိရင် အစော
ကြီးကတည်းက ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် တွဲပစ်လို့ရ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာက ရေခဲပဲရှိတာကွ၊ ပြီးတော့ ငါက တကယ်
မချစ်ဘဲနဲ့ သူများသားသမီးကို ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က
ခေါင်းခါကြပြန်သည်။ ကျော်ဝဏ္ဏက ကျွန်တော့်ပုံးကိုပုတ်ဖင်း...

“အကောင်းဆုံးကတော့ သစ်မဲရောက်ခင် ပါးကူတာပဲကွာ”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို မင်း ကြံပြီးအစားထိုးထား
လိုက်ရင် တကယ်လို့ မင်းရဲ့ရေခဲက ပစ်ပစ်ခါခါကြီး မင်းကိုငြင်းရင်
တောင် ခံသာတာပေါ့ကွာ”ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေဖြစ်သည်။

xxxx

//

အချစ်ဆိုသည်မှာ
အလွယ်တကူ အစားထိုး၍ရသောအရာ
တူ ကျွန်တော်မမြင်၊
အချစ်သည် နက်ရှိုင်းစွာသော စွဲမြဲနိုင်စွာ
သည် ရေသောက်မြစ်တစ်ခုလို

“တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို အစားထိုးပြီး
ကြိုက်လိုက်ပါတဲ့၊ သူ တကယ့်ကို မချစ်နိုင်လို့ပါတဲ့၊ စာကို ဘယ်လို
ပေးပေး မယူဘူး၊ ငါလည်းပဲ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်”

စံပယ်က ရှေ့နေ့တုန်းက ယူထားသော ကျွန်တော့်စာကို
ပြန်ပေးရင်း အားနာဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ငါက သူ့ကို ခြောက်ကြည့်သေးတယ်၊ နင် ဒီစာကိုယူရင်ယူ
မယူရင် သူ့ကိုယ်တိုင်လာပေးလိမ့်မယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြော
ပြော မယူဘူး၊ မဖတ်ချင်ရင်လည်းနေ ယူထားပေးလိုက်ပါ၊ အားနာ
စရာကြီးလို့ ငါကပြောတော့ ယူထားတာကမှ ပိုအားနာစရာကောင်း
တာတဲ့၊ မျှော်လင့်ချက်ပေးသလိုကြီး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့တဲ့၊ အပြောပြင်း
လိုက်တော့ တစ်ခါထဲ နားအေးသွားတာပေါ့တဲ့”

“ဪ”

‘ဪ’ ဟု ရေရွတ်မိရင်း ရင်တွေတစ်ခုလုံး ကြေမ့သွားသလို မျိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီလောက်ထိအောင်ပဲလားဟု တွေးမိသော ခဏ ရင်မှာ မွန်းကြပ်ကာလာသည်။

စာကိုပြန်ယူကာ အိတ်ကပ်တွင်ထည့်လိုက်ရင်း စံပယ်တို့ လှမ်းကြည့်တော့ စံပယ်က အားနာဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“နင့်မှာ ဒီလောက် ကောင်မလေးတွေဝိုင်းနေတာ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို ကောက်တွဲပြလိုက်စမ်းပါဟယ်၊ ငါ နင့်ဘတ် ကနေ မခံချင်လွန်းလို့ တကယ်ပြောတာ”

စံပယ်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် နာနာကျင်ကျင်ပင် ပြုံးဖြစ်သည်။

“ငါ့ရေခဲကို ပြောမပြတတ်လောက်အောင် ချစ်နေတယ်ဟ၊ သူ့နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက် အစားထိုးဖို့ဆိုတာ တော်တော် မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ” ဟု ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စံပယ်က သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲနေအောင်ချသည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ အလွယ်တကူ အစားထိုး၍ ရသောအရာ ဟု ကျွန်တော်မမြင်။ အချစ်သည် နက်ရှိုင်းစွာသော စွဲမြဲခိုင်မာသည့် ရေသောက်မြစ်တစ်ခုလို ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံးကို အမြစ်တွယ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း မည်သို့ရှင်းပြရမည်မသိတော့။

“ငါ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စံပယ်”

ကျွန်တော့်အမေးကို စံပယ်က ချက်ချင်းမဖြေ။ ခေါင်းတို သာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တဗျင်းဗျင်းဖြင့် ကုတ်သည်။

“ငါလည်း ဘယ်လိုပြောပြရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဟယ်၊ စံပယ်စကားက ရှင်းသည်။”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ နင်ကိုယ်၌ကလည်း သူ့ဆီ ခဏခဏဈေးဝယ်ပြီး တစ်ခါသွားစကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြော၊ နောက်တစ်ခါသွားရင် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောနဲ့ ရင်းနှီးလာအောင် ဆက်လုပ်ကြည့်ပါလား၊ မြင်ပါများတော့ ခင် ဆိုတာလိုမျိုး ခဏခဏတွေနေရင် သံယောဇဉ်လေးဘာလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

စံပယ်က သူ့မတွေးမိသလိုဆိုသည်။

“ငါလည်း အစောကြီးကတည်းက ဒီလိုမျိုး တွေးမိပါတယ်၊ သူ့ဆိုင်ကိုလည်း ချောင်းပေါက်မတတ်သွားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆိုင်မှာ အလုပ်သမားရှိရင်ရှိ၊ မရှိရင်လည်း သူ့မိသားစုတစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေတတ်တယ်ဟ၊ ငါကလည်း တော်တော်ကံဆိုးပါတယ်ဟာ အမြဲတမ်း သူ့ဆိုင်မသွားနိုင်ဘူး၊ ရန်ကုန်ကို ခဏခဏသွားနေရတာကိုး၊ ရှားရှားပါးပါး သူ့ဆိုင်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကြုံရင်လည်း ငါ့ကို စကားကောင်းကောင်းမပြောဘူးဟ၊ ဝတ်ကျေတန်းကျေတောင် မပြောဘူး၊ ငါ့အဖြစ်က ငါ့သေတွင်းငါတူးပြီး ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ ငါဆူးရိုက်ထည့်နေရသလိုပဲ၊ ငါလည်း နင်ပြောသလို သူ့နေရာမှာ အစားထိုးဖို့ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုမေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲဟ၊ ဒါပေမဲ့ အခုထိ အဆင်မပြေသေးဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ စံပယ်က ထုံးစံအတိုင်း သက်ပြင်းကို ဟင်းခဲနေအောင်ချသည်။ ကိုယ့်အပူတွေ သူတစ်ဖက်သားဆီ ကူးအောင်လုပ်မိနေပြီလားဟု ကျွန်တော်တွေးမိသည်။

xxxxx

ခပ်စူးစူးကြည့် တတ်သော သူမ၏
အကြည့်ထဲမှာ
မြှားအဝင်းပေါင်းများစွာ ပါနေသလို
ရင်မှာနာကျင်ကာနေသည်
ကတော့ အမှန်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် သူမက ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်
ကာ မျက်နှာကိုတည်သည့် အဆင့်ထက်ကျော်ကာ တင်းပစ်သည်။

ကြိုတင်တွက်ဆမိပြီးသားကိစ္စ ဖြစ်သော်လည်း တကယ်
တမ်း ကြုံလာသောအခါ ရင်ထဲမှာ ဆို့ကာသွားသည်။

ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ကာ သူမဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသောအခါ သူမ
က ကျွန်တော့်ကို စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ဆီးကာကြည့်သည်။

သူမ၏အကြည့်က ကျွန်တော့်ရင်ဝကို ဆီးကာကန်လိုက်
သလိုမျိုး။ ကျွန်တော် အားတင်းကာ သူမကို ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့လို့လဲ”

ပျော့ပြောင်းခြင်းမရှိသော၊ နူးညံ့ခြင်းမရှိသော၊ ပြတ်သား
သော မေးခွန်းမေးသံ။ လူကို ချိနဲ့သွားစေခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပဲ
ဖြစ်သည်။

“လေးပေမီးချောင်းတစ်ချောင်း”

တကယ်တော့ မည်သည့်မီးချောင်းမှ ကျွန်တော်မလိုအပ်။
သို့သော် မီးချောင်းဝယ်ခြင်းအားဖြင့် သူမက သူမ၏မီးချောင်း
မကျွမ်းသည့်အကြောင်း စမ်းပြရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ သူမ၏မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ခွင့်ရမည်ဖြစ်
သည်။ သူမက အလုပ်သမားသာရှိပါက အလုပ်သမားလုပ်ပေးမည့်
အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်သမားမရှိတော့ သူမကိုယ်တိုင်
မီးချောင်းကို စမ်းပြသည်။

“ဒီမှာနော်”

သူမက မီးချောင်းမီးလင်းသည်ကိုပြရင်း ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းပေးသည်။ ငွေရှင်းပေးပြီးသည်အထိ စကားအပို တစ်ခွန်းမှ
မပြောသော သူမကိုပြောရန် ပြင်ဆင်လာသော ကျွန်တော့်စကားတို့
က တစ်ခွန်းမှထွက်မလာ။ ပြောရန်တွေးထားသောစကားလုံးတို့ကို
ထုံးစံအတိုင်း မျိုချရင်း ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့ဖြစ်သည်။ ခပ်စူးစူးကြည့်
တတ်သော သူမ၏အကြည့်ထဲမှာ မြှားအစင်းပေါင်းများစွာ ပါနေ
သလို ရင်မှာနာကျင်ကာနေသည်ကတော့ အမှန်။

xxxxx

ချစ်သူရဲ့ မျက်ဝန်းတိမ်တွေထဲမှာ
 သွေထားတဲ့ အမုန်းဓားတွေ လက်လက်ထလို့
 မကြာခင်ရွာချဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတယ်၊
 မျှော်လင့်ခြင်းများစွာနဲ့
 အကာကွယ်မဲ့ မိုးမျှော်နေတဲ့ ငါ့အပေါ်ကို
 စိုလက်နေတဲ့ အမုန်းဓားတွေ
 ရွာ... ချ... တော့မယ်ထင်ပါရဲ့၊
 ဒီလိုနဲ့...
 ရွာချတော့... မယ်... ထင်ပါရဲ့။

xxxx

တစ်ယောက်ရဖို့ သုံးနှစ်သုံးမိုး ပိုးရတယ်ဆိုတာ၊ သူက ဣန္ဒြေရှိတဲ့ ကောင်မလေးကွ၊ အပေါ်စားမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ နှစ်ကောင်သား ကျွန်တော့်တို့ ဘုကြည့်ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ လင်းနောင်က ဟက်ခနဲရယ်သည်။

ပြီး...

“ဘာ... ဣန္ဒြေရှိတယ်ဟုတ်လား၊ မင်းကို ပြန်မချစ်ဘဲ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့နေတာနဲ့ပဲ မင်းက အဲဒီလိုသတ်မှတ်ရောလား”

“ချစ်တာကိုးကွ”

လင်းနောင်၏စကားအဆုံးတွင် ဆိုသော ကျွန်တော့်စကား ကြောင့် ကျော်ဝဏ္ဏမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာ ‘နှာဗူး’ဟု ထောပနာပြု သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းတော့ ဘောလုံးပွဲလိုပြောရရင် ရှေ့လျှောက် ပွဲကြပ်တွေနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်ထင်တယ်ကွ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားကို နားမလည်သည်မို့ ပြန်ကာမေးဖြစ် သည်။

“မင်းမှာ အရင်တုန်းက ရေခဲဆိုတဲ့ ဖလားကိုရဖို့ ပြိုင်ဘက် မရှိ ကစားနေရတာတောင် ဖလားမရရတဲ့ကြားထဲ အခု ရေခဲဖလား တို့ ရယူဖို့ နောက်ထပ်အသင်းသစ် နှစ်သင်းလောက် ထပ်တိုးနေတယ် လို့ သတင်းကြားတယ်၊ သေသေချာချာသိချင်ရင် စံပယ်ဆီသာ သွား မေးပေတော့”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားကြောင့် ရင်မှာ ပူခနဲဖြစ်ကာ သွားရ သည်။ ၎င်းပြောသလိုပင် နဂိုကမှ ပြိုင်ဘက်မရှိသည်ဟိုပင် ခါးဦး သီးသီးအငြင်းခဲနေရသည့်ကြားထဲ ပြိုင်ဘက်များပါပေါ်လာတော့ တွန်တော့်အဖို့ ပို၍ပူပန်စရာကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။

“ဘယ်ကနေ ပေါ်လာကြတာတဲ့လဲကွာ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း
လင်းနောင်က ဟက်ခဲရယ်သည်။ ပြီး... .

“ဆုတော့ မတောင်းကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို
မြန်မြန်အဆုံးသတ်စေချင်နေပြီကွ၊ ရေခဲဖလားကို ဘယ်သူပဲရရ
အမြန်ရစေချင်နေပြီ၊ တကယ်လို့ မင်းရဲ့ခဲရင်လည်း ကောင်းသလို
မင်းမရဲ့ခဲရင်လည်း ကောင်းတာပဲ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်သွားတာပေါ့၊
မဟုတ်ရင် ဇာတ်မျောကြီးဖြစ်နေဦးမှာ၊ မင်းလည်း ဆထက်တပိုး
ကြီးစားပေါ့ကွာ၊ ရန်ကုန်နဲ့တောင်ကြီး ကူးချည်သန်းချည်လုပ်နေရင်း
က မင်းရဲ့ရေခဲတုံးကြီး သူများနောက်ပါသွားဦးမယ်”

လင်းနောင်ကို ကျော်ဝဏ္ဏက စစ်ကူပေးသည်။ စေတနာဖြင့်
ဝိုင်း၍ဆိုနေကြမှန်း သိသော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ ယင်းစကားလုံး
တို့ကို မခံစားနိုင်။ ထူပူမွန်းကြပ်နေသလိုကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။

“ပြီးတော့ စံပယ်ကိုလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး တိုက်တိုက်
တွန်းတွန်းလုပ်ခိုင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ မင်း စံပယ်ကို မပြောပြတဲ့
ဟိုအကြောင်းကိုလည်း ငါတို့ စံပယ်ကို ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲကွ”

“မင်းတောင်ကြီးမှာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ရေခဲရဲ့အိမ်
ရှေ့ကနေ ဆိုင်ကယ်ပတ်စီးရင်း အရိပ်အယောင်လေးပဲဖြစ်ဖြစ်
တွေ့ရလိုတွေ့ရငြား ညတိုင်းသွားတဲ့အကြောင်းပေါ့”

လင်းနောင်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်
မျက်နှာပူသွားမိသည်။

xxxx

//

မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးက
ကိုယ့်ကို Propose လုပ်တဲ့
လောကျားတွေကို
ပြန်မကြိုက်ဘူးဆိုပေမဲ့
သူတို့ ဝတ်စုံကဲ့တဲ့ ကိစ္စမျိုး လုပ်ရင်
နည်းနည်းတော့ ကြိုက်ပြီး ...

“မျက်နှာပူလိုက်တာဟာ”

“အခုမှပူမနေနဲ့၊ နင့်ရေခဲက သူ့ကို နင်လာပတ်နေတာကို
တော့ သိတယ်၊ သုံးနှစ်နီးပါး သူ့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပတ်စီး
နေတာကိုရော၊ ပြီးတော့ ညဘက် သူ့အိမ်ရှေ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပတ်တာကို
ရော သူ့အကုန်သိတယ်၊ ငါ ဒီကိစ္စကို လင်းနောင်တို့ပြောပြမှ သိရ
တာ၊ သိသိချင်း နင့်ရေခဲကို အစ်ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့သိတယ်ဆိုတာ
ပေါ်လာတာ”

“သူစိတ်ဆိုးနေလား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် စံပယ်က ‘ဘာကိုလဲ’ဟု ပြန်မေး
သည်။

“ငါ သူ့အိမ်ရှေ့ရော ဆိုင်ကယ်ပါ ပတ်နေတဲ့ကိစ္စတို့ပေါ့”
“နင်ကလည်း အဲဒါစိတ်ဆိုးစရာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ဆိုင်ရှေ့

တ လမ်းရော သူ့အိမ်ရှေ့ကလမ်းရော သူ့ပိုင်လို့လား။ နင့်ဘာသာနင်
ဝတ်ချင်ပတ်၊ မပတ်ချင်နေ သူ့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ နင်ကလည်းလေ မင်းသား
လုပ်နေပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးလေး
တောင် မသိဘူးလား”

စံပယ်စကားကို “ဘယ်လိုမသိဘူးလားတုန်း”ဟု ပြန်မေးဖြစ်
သည်။

“ဒီလိုဟဲ့ မြိုးနိုင်ရဲ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးက ကိုယ့်ကို
Propose လုပ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ပြန်မကြိုက်ဘူးဆိုပေမဲ့ သူ့ကို
ဝရုစိုက်တဲ့ ကိစ္စမျိုး လုပ်ရင် နည်းနည်းတော့ ကြိတ်ပြီး ပီတိဖြာတတ်
ကြတာမျိုး၊ အခုလည်း နင့်ကို သူ့ပြန်ကြိုက်တာမကြိုက်တာ အသာ
ထား၊ နင် သူ့ကို သုံးနှစ်နီးပါးလာပြီး ပတ်နေတာကို သူ့စိတ်ထဲမှာ
နည်းနည်းလောက်တော့ သာယာနေမှာပဲ”

“အဲဒီလိုလား”

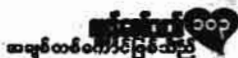
“အေး... အဲဒီလို”

ကျွန်တော့်အမေးကို စံပယ်က အဲဒီလိုဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်
ဖြေသည်။ ဘာပဲပြောပြော အနည်းငယ်စိတ်ချမ်းသာ သွားရသည်က
တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ သူမကို စလိုက်သော
စ၍ Propose လုပ်သော ငနဲများနှင့်စာလျှင်တော့ ကျွန်တော်က
ပေးဆပ်ခဲ့သော အချိန်တို့ ပိုမိုကြောင်း သူမ သိနေ၍ပဲဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ပီပီကိုလိုက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေတုန်း
နင်သိလား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် စံပယ်က ကျွန်တော့်ကို
မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ညီအစ်မပဲဟဲ့ မသိဘဲနေမလား၊ တစ်ယောက်က ဟိုင်းဝေး

ကားတွေမောင်းတဲ့ ကားဆရာ၊ ဒရိုင်ဘာဆိုပေမဲ့ အံ့နာဒရိုင်ဘာ၊
နောက်တစ်ယောက်က ကံထရိုက်တိုက်တွေမှာ အလုပ်သမားတွေကို
ကြီးကြပ်တဲ့ အလုပ်သမားခေါင်း၊ အလုပ်သမားကြီးကြပ်ပေါ့ဟယ်”

စံပယ်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်းဆိုသည်။

“အံ့နာဒရိုင်ဘာက ဖြူဖြူသေးသေးလေး၊ သူက ဟိုဘက်
ရပ်ကွက်က၊ အလုပ်သမားကြီးကြပ်ကတော့ တောင်ကြီးသားမဟုတ်
ဘူး၊ တခြားနယ်သား၊ ပုကွကွနဲ့ပါ။ နင့်လို အရပ်အမောင်းကောင်း
ကောင်းနဲ့ ရုပ်ဖြောင့်တဲ့ မင်းသားကိုတောင် ငြင်းမှတော့ ဟိုဟာတွေ
ဆို အနားတောင်ကပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

စံပယ်၏ အားပေးစကားကြောင့် ဝမ်းသာရုံရှိသေး စံပယ်
က ဒါပေမဲ့ဟု စကားကိုဆက်သည်။

“ဒါပေမယ့် လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုတော့
ရှမ်းကြိုက်ရင် နွားချောဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပဲ သူကြိုက်ချင်ရင်လည်း
ကြိုက်သွားမှာပဲ”

“အာ... နင်ကလည်း ပပြောကောင်းမဆိုကောင်း၊
ဖွ... ဖွ လွဲပါစေဗျာ၊ လွဲပါစေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စံပယ်က ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“အေး... မလွဲဘဲနဲ့ တွဲသွားတော့မှ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း
စမ်းစမ်းနဲ့ ငါ့ဆီမလာနဲ့၊ ဒါပဲ”

ကျွန်တော် မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့်ပင် မဦးမချွတ်နဲ့ဟာ
နင်ကလဲဟု ဆိုဖြစ်သည်။

စံပယ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ရယ်လို့သာနေသည်။

xxxxx

မဖြစ်ဘူးဆိုတာ
မရှိဘူး၊
မဖြစ်သေးတာပဲ
ရှိတယ်”

“အံ့နာဒရိုင်ဘာဆိုတဲ့လူကတော့ ရိုးရိုးသားသားပါပဲ။ အဲ
သောက်တတ်စားတတ်တော့ ရှိတာပေါ့လေ။ ဟို အလုပ်သမား
ကြီးကြပ်ဆိုတဲ့ လူကတော့ ကိုယ့်မြို့သားမဟုတ်တော့ သူ့အကြောင်း
ဘာမှမသိဘူး။ ဒီလူက ကံထရိုက်တိုက်တွေမှာ လိုတဲ့ အသေးအဖွဲ့
ပစ္စည်းလေးတွေ၊ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းလေးတွေ လိုတာမှန်သမျှ ပီပီရဲ့
ဆိုင်မှာ လာလာဝယ်ရင်းကနေ ပီပီကို ကပ်ပြီးကြောင်နေတာ”

“အိမ်ထောင်ရှိတဲ့လူ၊ ဒါမှမဟုတ် မုဆိုးဖိုတို့၊ တစ်ခုလပ်တို့
တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်၊ တော်ကြာ ကြောရရုံကြံသွားတာမျိုး
ဖြစ်မှာစိုးလို့”

စံပယ်၏စကားအဆုံးမှာ ဝင်၍ဆိုလိုက်သော လင်းနောင်၏
အဆိုကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပူကာသွားရသည်။

“ငါ့ညီမက အဲဒီလောက်ထိ မညံ့ပါဘူး။ မလည်းစားမဆင်ခြင်

ဘဲနဲ့ အကြောင်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရမ်းကြိုက်ပါ့မလား”

စံပယ်က လင်းနောင်၏ လက်မောင်းကို ဖြန်းခနဲနေအောင် လှမ်းရိုက်ရင်း ဆိုသည်။

“ပြောလို့မရဘူး။ နင့်ညီမကြည့်ရတာ အူတူအူ အတတနဲ့ ရည်းစားကလည်း တစ်ခါမှမထားဖူးတော့ ရုပ်ရည်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ခရီးသည်ဖြစ်စေ ကြံဖန်ပြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားအဆုံးမှာ စံပယ်က ကျော်ဝဏ္ဏကို ဖျက်စောင်းထိုးကာ ‘ဖြစ်စရာလား’ဟု ပက်ခနဲ ပြန်၍ဆိုသည်။

“မဖြစ်ဘူးဆိုတာမရှိဘူး။ မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်”

စံပယ်ကို ပြန်၍ဆိုသော ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားက စနေမှန်း သိသော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ ပူကာသွားရသည်ကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

xxxx

//

ငါ့ရဲ့ သုံးနှစ်နီးပါး စာတွေ့အကြံအရ
ပြောတာ၊
နောက်ရက်တွေမှာ ဒီကောင်
ဆိုင်ထဲမှာ
မို့တော့မှာဟုတ်ဘူး”

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ဖုန်းလိုင်းများတိုးချဲ့သောအခါ ရှိရင်းစွဲ နံပါတ်ငါးလုံးဖြစ်
သော အော်တိုဖုန်းများအပြင် ထပ်မံတိုးချဲ့သော နံပါတ်ခြောက်လုံး
ဖုန်းများသည်လည်း အိမ်များ၊ ဆိုင်များတွင် နေရာယူကာလာသည်။

ရေခဲ၏ဆိုင်တွင်လည်း ဖုန်း 'နီး-ဝေး'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်
ငယ်လေးနှင့်အတူ ဖုန်းတစ်လုံး ရောက်ရှိကာလာသည်။ သူမ၏ဆိုင်
တွင် ဆက်စရာဖုန်းရှိလာသောအခါ ကျွန်တော့်ဝမ်းသာမှုတို့က
ထိပေါက်ရသလိုမျိုး။

သို့သော် ကျွန်တော် ကြာကြာဝမ်းမသာလိုက်ရ။

“အဲဒီအလုပ်သမားကြီးကြပ်ကောင်က ဟိုတစ်နေ့က မင်းရဲ့
ရေခဲဆိုင်မှာ အကြာကြီးထိုင်နေတာ တွေ့တယ်ကွ၊ ဖုန်းဆက်တယ်ဆို

လား။ ဖုန်းစောင့်တယ်ဆိုလားပဲ။ ဒီဝှင်က မိုးလွန်းတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်
ဒါ တမင်အကွက်ဆင်တာ”

ကျော်ဝဏ္ဏက မကျေမချမ်းဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ဒီကောင် ကံကောင်းတယ်ပြောရမယ်။ ငါတို့ကောင်ကြီး
ပိပိကို စလိုက်တုန်းကနေ အခုထိ ဆိုင်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်
မဟုတ် တစ်ယောက် အမြဲရှိတယ်။ အခုကျတော့ ဆိုင်မှာ ပိပိ
တစ်ယောက်တည်း။ ကဲ ဒီထက်ဝှင်ကောင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး။
ဒီကောင့် အဆင်မျိုးကို ငါတို့ကောင်က လိုက်နင်းလို့လည်းမဖြစ်ဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကောင့်ခါးမှာ ဖုန်းချိတ်ထားတာ လူတိုင်းက
မြင်နေတာဆိုတော့”

လင်းနောင်ကလည်း အားမလိုအားမရဖြင့် ဆိုသည်။

“ငါလည်းပဲ ဒီအကွက်မျိုး နင်းခွင့်ရရင်တောင် လိပ်ပြာမလုံ
ဝါဘူးကွာ။ သူ့ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းဝယ် နေတိုင်းရောက်နေတာတောင်
လူတွေကြည့်ကြည့်နေကြလို့ မျက်နှာပူနေတာ။ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း
သူ့ဆိုင်ကလည်း တကယ့် လမ်းလေးဆုံမှာလေ။ ရှေ့မှာရှိတဲ့ Taxi
တားဂိတ်ကလည်း အမြဲလူစည်နေတာဆိုတော့”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လင်းနောင်က ထောက်ခံသည့်
အနေဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုကောင့်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

လင်းနောင်၏စကားကို ကျော်ဝဏ္ဏက ‘ဘယ်ကောင့်ကိစ္စ
ထဲ’ဟု မေးသည်။

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ။ အလုပ်သမားကြီးကြပ်ကိုပြောတာ။ ဒီဝှင်
အတိုင်းဆိုရင် နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်သလိုလို ဖုန်းစောင့်သလိုလိုနဲ့ ရှေ့
ရဲ့ဆိုင်မှာကျောက်ချပြီး နေမဲ့သဘောရှိတယ်ကွ”

လင်းနောင်က မေးငေါ့ရင်းဆိုသည်။

“ဒါပေမဲ့ကွာ ပိပိလို ကူနေကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဒီလို အကြောင်းမသိ ဘာမသိလူကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ပြန်ကြိုက်ပါ့မလား၊ ကြည့်ထားပါ သူ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒီကောင်ကို ခါထုတ်လိမ့်မယ်၊ ငါ ငါ့ရေခဲလေးရဲ့ ကူနေနဲ့သိကွာကို ယုံတယ်၊ ငါ့ရဲ့ သုံးနှစ်နီးပါး အတွေ့အကြုံအရ ပြောတာ၊ နောက်ရက်တွေမှာ ဒီကောင် ဆိုင်ထဲ မှာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်း သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်မကြည့်ဘူးလား”

“အခုထိတော့ ဆက်မကြည့်ရသေးဘူး၊ စံပယုံဆီကုနေတော့ ဖုန်းနံပါတ်ရထားတယ်၊ ဘယ်ကစပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေ တယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဝဏ္ဏက ရယ်သည်။

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ သိပ်ချစ်လွန်းရင် လူက သိပ်တုံးသွားတတ် ကြတယ်၊ စွံအပြီးတော့ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေလေ”

“အေးကွာ”ဟုဆိုရင်း ကျွန်တော် ကျော်ဝဏ္ဏကို ကြည့်ကာ ရယ်ဖြစ်သည်။

xxxxxx

ဦးလေး၏အိမ်ကို ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်သောခဏ အိမ်ပြင်
နေသော ဦးလေးဖြစ်သူ၏ အိမ်ကိုကြည့်ကာ ရေခဲ၏ဆိုင်ကိုသွားရန်
အကြံကပေါ်ကာလာသည်။

“ဦးလေး”

“ဟေ... ဘာလဲကွ”

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ဦးလေးက မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

“ဦးလေး အိမ်ပြင်နေတော့ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေက
ထောက်လျှောက်လိုနေမှာပဲ။ ဦးလေးကလည်း အလုပ်များတဲ့လူဆို
တော့ ခဏခဏအပြင်ထွက်ပြီး ဝယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး... အဲဒီတော့”

“ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း
ဆစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဆိုင်က ပစ္စည်းမှန်၊ ဈေးမှန်ဆိုတော့ ဦးလေး

စိတ်ချယတ်ချ အားပေးလို့ရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်မပြန်ခင် အားနေတာဆိုတော့ ဦးလေးကို ကူပေးမယ်လေဗျာ”

“ငါလည်း ငယ်ရကကြီးလာတာပါကွာ၊ မင်းရဲ့ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းက သေချာပေါက် မိန်းက လေးဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ငါပြောတာမှန်ရဲ့လား ငါ့တူ”

ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သော ဦးလေးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။

“ရော့ . . . လက်သမားတွေပေးထားတဲ့စာရင်း၊ သွားဝယ်ပေးတော့”

ဦးလေးပေးသော စာရွက်ကို ပေါက်ဂဏန်းပါသော ထိလက်မှတ်လို ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက်ပင် လှမ်းလှူဖြစ်သည်။ ပြီးစိတ်မှာ ဆုတောင်းမိသည်။

“ဦးလေးအိမ် ကြီးကြီးနှင့် ကြာကြာပြင်ပါစေ”ဟု။

xxxxx

“ဘိလပ်မြေ ငါးအိတ်”

“ဘာတံဆိပ်ယူမလဲ”

“ဘာတံဆိပ်ကကောင်းလဲ”

“ဒီကောင်ကတော့ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဈေးလည်း သူကမြင့်

တယ်”

ရေခဲမလေးက ဘိလပ်မြေတံဆိပ်တစ်ခုကို ပုတ်ပြရင်းက

ဆိုသည်။

“ရတယ်၊ ဒီကောင့်ကိုပဲ ယူလိုက်မယ်၊ ဒါနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေလိုရင် ဖုန်းဆက်ပြီးမေးလို့ရလား”

“ရပါတယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်က (၂၀. . . .)”

သူမက ဘောက်ချာဖြတ်ပိုင်းကို လှမ်းပေးရင်း ဖုန်းနံပါတ်တို့ ချွတ်ပြသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ဖုန်းဆက်ခွင့် တရားဝင်ရတော့မည်

မို့ အဖျော်တို့က ရင်ထဲမှာ ဘုရားပွဲလှည့်သလိုမျိုး ဖြစ်ကာနေသည်။

ဘီလပ်မြေတို့ကို Taxi ပေါ်တင်ပြီး သွားမယ်နော်ပီပီဟု နှုတ်ဆက်သောအခါ သူမက ဟုတ်ဟု ဆိုကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း သူမဘက်က အရင်ကနှင့် နှိုင်းစာလျှင် မာကျောနေခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ်ပျော့ပြောင်း နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

သူမ၏လက်ရေးကို ပထမဆုံး မြင်ခွင့်ရသော ဘောက်ချာ စာရွက်ကို ဘယ်ဘက်ရင်အုံနှင့် နီးသော ဘယ်ဘက်အိတ်ကပ်မှာ ထည့်ကာ ဖိကပ်ထားရင်းက ရင်ခုန်သံတို့က မြန်ကာလာသည်။

အိမ်ပြင်သော ဦးလေးဖြစ်သူကို အာရုံမှလှမ်းကာ ကျေးဇူး တင်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ပျော်ကာနေသည်။

လက်ရှိအနေအထားအရ နောက်ရက်များမှာလည်း သူမ ဆိုင်မှာပင် သွပ်ဝယ်၊ သံဝယ်၊ အိမ်သုတ်ဆေးဝယ် စသည်ဖြင့် ဝယ်ရန် ပစ္စည်းတို့ကို အကြိမ်ကြိမ်ခွဲကာဝယ်ရင်း ဈေးနှုန်းစုံစမ်းသလိုလိုနှင့် ဖုန်း မကြာခဏဆက်ရတော့မည်ကိုး။

xxxx

ကျွန်တော်လား
ကျွန်တော်က
စိုတလက်လက်
ပျံသန်းမိခဲ့တဲ့

အချစ်ဆိုတဲ့ကောင်းကင်မှာ
မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့
ငှက်တစ်ကောင်ပါ။

xxxxxx

၂၂

ဝုန်းချပြီးပြီးချင်း ထကာစုန်မြစ်သည်၊
ကြည့်စမ်း
လောကကြီးက
ကျွန်တော့်ဘတ်မှာလည်း
ဒီလို ရပ်တည်ပေးနေသေးသည်ကိုး။

“ဟဲလို ပိပိလား”

“ဟုတ်”

“အစ်ကိုပါ ပြုံးနိုင်”

“ဪ... ဟုတ် ကိုပြုံးနိုင်”

“ဟိုဒင်း အထပ်သားလေ၊ ဒီဒိုင်းပါတဲ့ဖော်မိုက်ကာ အဲဒါ
ဈေးသိချင်လို့”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ခဏလေးနော်ဟူသော သူမ၏
အသံချိုချိုကို ကြားရသည်။ ပြီး သူမက ဈေးနှုန်းကို တစ်မျိုးစီရွတ်
ပြသည်။

“ဪ... ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း လောကကြီးက သားယာ
လှချည်လား”ဟု တွေးမိသည်။

သူမ၏အသံကား အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းသည်။

“ဟုတ်ပြီ ပီပီ၊ ဒါနဲ့ ပီပီဆီမှာ ကြွေပြားရှိလား”

“အင်း... ၎င်း လက်မပတ်လည် အသေးလေးတွေပဲရှိတယ်၊ ပြောင်ဒီဇိုင်းတွေပေါ့၊ တကယ်လို့ ကိုဖြိုးနိုင်က ဆိုက်ကြီးတာလိုချင် ရင်တော့ ဈေးသက်သာပြီး ဒီဇိုင်းစုံတဲ့ဆိုင်ကို ညွှန်ပေးမယ်လေ”

“ဟုတ်လှချည်လား”

ဟု တွေးရင်း ရင်မှာ အပျော်တွေ ပြင်းရှုစွာ မီးဆင်းလို့သွား သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ပီပီရာ၊ ဒါဆို ဆိုင်လာတော့မှပဲ ဖော်မိုက်တာကို ဒီဇိုင်းရွေးတော့မယ်၊ မေးခွန်းတွေ လျှောက်မေးနေတာနဲ့ ပီပီတော့ ဖြေရတာ မောလောက်ပြီ”

“ရပါတယ်”

“ဒါဆို ဒါပဲနော် ပီပီ”

“ဟုတ်”

ဖုန်းချပြီးပြီးချင်း ထကာခုန်ဖြစ်သည်။ ကြည့်စမ်း လောက ကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်မှာလည်း ဒီလိုရပ်တည်ပေးနေသေးသည်တိုး။ ဘေးမှနေ အသက်ပင်မရှုဘဲ ဝိုင်းနားထောင်နေကြသော ကျော်ဝဏ္ဏ နှင့် လင်းနောင်ကို ‘ငါကွ’ဆိုသောပုံစံဖြင့် ဆောင့်ကြားကြား ကြည့် သောအခါ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က ‘ကြည့်မရဘူး’ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်စောင်းဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြ သည်။

“ငါနဲ့ပီပီရဲ့ ရွှေရောင်အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရတာ ကြည်နူးဖို့ကောင်းတယ်ကွာ”

ဇာတ်ထဲမှ ဒိုင်ယာလော့ခ်များအတိုင်း ရေရွတ်သော ထွန်တော့်ကို လင်းနောင်က

“မုန်တိုင်းရောက်ခါနီး လေညင်းတိုက်ခတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ငါ့ကောင်” ဟု ဆိုသည်။

“အာ... မဦးမချွတ်နဲ့၊ မုန်တိုင်းပြီးမှ လေပြည်လေညင်းတိုက်တာပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ တော်တော်ဗဟုသုတမရှိတဲ့ကောင်” ကျွန်တော် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်၍ဆိုဖြစ်သည်။

“အင်း... ငါစဉ်းစားမိသလောက် အားမနာတမ်း ပြောရရင် ပီပီဆိုင်မှာ ဖုန်းရှိသွားတဲ့အတွက် ကောင်းကွက်ရှိသလို ဆိုးကွက်လည်းရှိတာပဲကွ၊ သိလား ဖြိုးနိုင်”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားကို ‘ဘာလဲကွ’ ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပင် ကျွန်တော်ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်းကတော့ ဒီလိုဖုန်းလေးနဲ့ သွပ်ဈေး၊ သံဈေး၊ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဈေးတွေ လျှောက်လျှောက်မေးပြီးတော့ စကားလေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ကပ်ရွှီးရတာကို ပီတိပြာနေချိန်မှာ ဟိုကောင်က ငါးပြားမှမရင်းရဘဲနဲ့ ဖုန်းလာစောင့်တယ်ဆိုပြီးတော့ နှစ်နာရီ သုံးနာရီထိုင်ပြီး စကားတွေပြောခွင့်ရနေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်က ကံကောင်းချင်တော့ မင်း ပီပီကိုစလိုက်တုန်းကလိုမျိုး အတားအဆီးတွေမရှိဘူး၊ မင်း သူ့ကို စလိုက်တုန်းကတည်းက နှစ်နှစ်လောက်ထိ ပီပီဆိုင်မှာ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် အမြဲရှိလို့ မင်းမှာ စကားပြောဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ဘူး”

ကျော်ဝဏ္ဏက စကားကို ခဏနားပြီး ဆက်၍ဆိုသည်။

“အခု အဲဒီအလုပ်သမား ကြီးကြပ်ဆိုတဲ့ကောင်က တံခါးမရှိ ဓားမရှိ၊ အလုပ်သမားလည်းမရှိနဲ့ ပီပီတစ်ယောက်တည်း ပြစ်နေတဲ့ ဆိုင်မှာ ဖုန်းစောင့်တယ်ဆိုပြီးတော့ ကျောက်ချဉ်း ထိုင်နေတာ

နေ့တစ်ပိုင်းလောက်ရှိတယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တစ်ခုလုံး ထူပူကာသွားသည်။ လူပုံစံက ဘယ်လောက် ပုကွကွပဲဆိုဆို အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိဆိုသောစကား ရှိသည်ကိုး။

“ဒါပေမယ့် ပိပိက ဣန္ဒြေရှင်ပါကွာ၊ သူက တော်တန်ရုံ ယောက်ျားကို စကားလက်ခံပြောနေမဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“လာပြန်ပြီဒီစကား”

ကျွန်တော့်အဆိုကို လင်းနောင်က ‘လာပြန်ပြီ’ဟု ဆိုသည်။

“လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ မတည်မြဲဘူးငါ့ကောင်၊ စောစောက မင်းပြောတာ ဘာတဲ့ ပိပိက ဣန္ဒြေရှင်ဟုတ်လား၊ ဟိုတုန်းက အခြေအနေနဲ့ အခုအခြေအနေက မတူဘူးလေကွာ၊ အရင်တုန်းက သူ့ဘေးမှာက အလုပ်သမား ဒါမှမဟုတ် မိသားစု တစ်ယောက်ယောက် ဒါမှမဟုတ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် တတော့ အမြဲရှိနေတာလေ”

လင်းနောင်က ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့ကာဆိုသည်။ ပြီး တစ်လက်စထဲ စကားကိုဆက်သည်။

“အခုက သူ့ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ သူတစ်ယောက် တည်း ပျင်းနေတဲ့အချိန်မှာ အပျင်းပြေပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းတတ်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှိနေတဲ့လူကို အားနာပါးနာ စကားပြန်ပြောရင်းက ရင်းနှီး သွားနိုင်တယ်၊ ရင်းနှီးရုံအဆင့်ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဟိုကောင် ချဉ်းကပ်တာက ခင်ရုံမင်ရုံအတွက် သွေးရိုးသားရိုး ချဉ်းကပ်တာမှ ဟုတ်တာ”

လင်းနောင်၏စကားတို့က ယုတ္တိရှိကာနေသည်မို့ တွန့်လှော် ရင်တို့ တစ်စထက်တစ်စ ပူကာလာသည်။ ရည်းစားလူလူ အနုအရွယ် ခတ်ဟူသော စကားကလည်း ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဒီကောင့်ပုံစံက မင်းတုန်းကလို ချက်ချင်းကြီး ရည်းစား စကားထပြောတာမျိုး၊ ရည်းစားစာ ထပေးတာမျိုးလည်းမဟုတ်တော့ ပီပီအနေနဲ့က အားနာပါးနာသဘောမျိုးနဲ့ မကောင်းတတ်လို့ ဆိုင်ထဲ က နှင်မထုတ်ဘဲ ထားတာနဲ့တူတယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဆိုသည်။

“အာ... မင်းကလည်း ဒီဝှင် ဒီအဆင်ကြီးကွာ ရိုးလွန်းပါတယ်။ ရွှေစွန်ညို ဘာလိုလို့ဝဲတယ်ဆိုတာ ပီပီက မသိဘဲနေပါ့မလား။ ဖုန်းက ဟိုကဆက်မှရမှာလား။ ဒီကလှမ်းဆက်လည်း ရတာပဲ။ ပြီးတော့ ဖုန်းက ကြိုချိန်းထားရိုးမှန်ရင် သုံးနာရီလောက် ထိုင်စောင့်နေစရာလား။ တခြားဆို ဖုန်းကနေ ဘယ်နှစ်နာရီမှဆက်လို့ ပြောထားပြီးတော့ ပီပီဆိုင်မှာ သွားနှပ်နေလို့ရတာပဲ။ ဖုန်းကလည်း မလာသေးပါလားဆိုပြီး စိတ်တိုပြုလို့တောင် ရသေးတယ်။ ဒါကို ပီပီက မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းပြောချင်တာက ဘာလဲ”

လင်းနောင်၏စကားအဆုံးကို စိတ်မရှည်စွာပင် ကျွန်တော် ဝင်မေးဖြစ်သည်။

“လုံးဝသေချာပေါက်လို့တော့ မဆိုလိုဘူးနော်၊ ဒါ ခန့်မှန်းခြေကိုပြောတာ၊ ငါ့ရဲ့အထင်ကိုပြောတာ”

“အေးပါ၊ ပြောမှာသာပြောပါ”

လင်းနောင်က စကားပုလ္လင်ခံနေသည်မို့ ကျော်ဝဏ္ဏက စိတ်မရှည်စွာပင် ‘ပြောမှာသာပြော’ဟု ဆိုသည်။

“ဒီလိုမရိုးမသားနဲ့ လူလည်ကျပြီး ဖုန်းလာလာစောင့်တာတို့ ပီပီကသိတယ်။ သိနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို သူကသာ အဲဒီခနဲတို့ မကြည်ဖြူရင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပထုတ်လို့ ငါ့လို့ရတာပဲ။ ဟုတ်တယ်”

မဟုတ်လား၊ အခုက မအိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေတယ်ဆိုကတည်းက သူ့ဘက်က နည်းနည်းစိတ်ပါပြီး သာယာနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဒါ ငါ့အထင်နော်”

လင်းနောင်၏စကားက ဖြစ်နိုင်ချေတွေ များနေသည်မို့ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ဗလောင်ဆူသည်ထက်ဆူကာ မီးတွေမျိုချထားရသလို ပူသည်ထက် ပိုပူလာသည်။

“ပြီးတော့ ဟိုကောင်ဘက်က လက်ဦးမှုမယူခင်မှာ မင်းဘက်က ဖိဖိစီးစီးကြိုးစားဖို့ လိုတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လက်ရှိနီးစပ်မှု အနေအထားက သူ့ဘက်က မင်းထက်အများကြီးပိုနေတယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏက စကားကို ဆက်ဖြည့်၍ဆိုသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ ပိပိကိုယုံတယ်၊ ငါ့လို သုံးနှစ်သုံးမိုး လိုက်ခဲ့တဲ့ လူကိုတောင် ပုံမှန်ပဲဆက်ဆံရင် ဟိုလူကိုလည်း သူ စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့ ဆက်ဆံမှာပါ။ သူက သူက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေတတ်တဲ့သူပဲ”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်ဆိုသော စကားအဆုံးမှာ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒီပွဲမှာ ဟိုကားဆရာက ခရီးပဲလွန်နေတာလား၊ ဘာလားတော့မသိဘူး ပျောက်နေတာဆိုတော့ မင်းတို့နှစ်ကောင်ပဲကျန်တယ်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ပိပိကို ဣန္ဒြေရှိတဲ့မိန်းကလေးမို့လို့ ရက်ပိုင်းလပိုင်းလေးလိုက်ရုံနဲ့ ပါသွားမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ယုံကြည်ပြီး မင်းဘက်က ကြိုးစားမှုလျော့ရင်လျော့သလို မင်းခံရမယ်ဆိုတာ ကြိုတွက်ထားငါ့ကောင်”

ကျော်ဝဏ္ဏ၏စကားတို့က ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ တိုက်ဖို့ကြီး

ဝင်တာသွားသည်။ ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော ကျွန်တော် ခိုင်ခိုင်မာမာ
ကြီး လုံကြည်ထားသည်။ ပီပီဆိုသော ကျွန်တော့်ရေခဲလေးသည်
အညာလွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် လုံးဝမဟုတ်။

xxxxxx

“ဟဲလို ပိပိလား”

“ဟုတ်”

“အိမ်သုတ်ဆေး၊ ရေဆေးရှိလား၊ ကိုဖြိုးနိုင်ပါ”

“ဪ... ကိုဖြိုးနိုင် ရေဆေးရှိတယ်၊ ကာလာစုံရှိတယ်”

“သူက ဘယ်လိုရောင်းတာလဲ”

“ဂါလံပုံးတွေရှိတယ်လေ၊ တစ်ဂါလံပုံးကနေစပြီး လိုသလောက်ဝယ်လို့ရတယ်”

ဒီအထိ အားလုံးက အဆင်ပြေကာနေသည်မို့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ အပျော်တွေကြီးသာ၊ ရင်ခုန်မှုနှင့်အတူ ပြည့်ကာနေသည်။

“ဒါနဲ့ ပိပိက ဘာအရောင်တွေကြိုက်လဲ”

“အဖြူရောင်တော့ကြိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပိပိအကြိုက်တွေ လေ့လာထားရမယ်လေ”

“အာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ‘အာ’ဟု ရေရွတ်သည်။

“ပိပိ ကိုယ်အဖြေတောင်းရင် စိတ်ဆိုးမှာလား၊ သုံးနှစ်ကြီး များတောင် စောင့်လာပြီးပြီဆိုတော့ ဇွဲဆုပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးသင့်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ပိပိမှာ ရည်းစားရှိပါတယ်ဆို”

သူမ၏ဖြေသံက လုံးဝခွဲခွဲလေးမို့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တောင် အရည်ပျော်သွားပြီလားဟု တွေးမိသည်။

“မညာပါနဲ့ပိပိရာ၊ ပိပိမှာ ရည်းစားမရှိသေးတာ ကိုယ်သိပါတယ်”

သူမဘက်က ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို နားဝင်ချို့စွာပင် ကြားရသည်။

“ရည်းစားရှိတယ်လို့ဆို မယုံဘူးလား”

“ကဲ ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

“ပြော... ပြ... ဘူး”

သူမဆိုသော ‘ပြောပြဘူး’က ကျွန်တော့်အသည်းတွေကို ယားကျိကျိကြီး ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်မြို့ကတုန်း၊ ဪ သိပြီ၊ စံပယ်တစ်ခါပြောပြ ဖူးတယ်၊ မိဘချင်းသဘောတူထားတဲ့ တာယာဆိုင်ကလူလား”

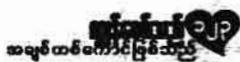
“အဲဒီလူက မိန်းမရသွားပေါ့”

သူမက ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် ကျန်ရစ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ အဲဒီလိုလား”

“မကျန်ရစ်ပါဘူး၊ လူကိုအထင်သေးလှချည်လား၊ ဗွဲ့ပြရမလား”

သူမ၏အမေးကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ် ရင်ထဲမှာ ပူခနဲဖြစ်

ကာသွားသည်။

“မနောက်ပါနဲ့ပိပိရာ ကိုယ် ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ ဘာလဲ ပိပိတ အပျိုကြီးပဲလုပ်မလို့လား။ ကိုယ့်လိုလူကိုတောင် လက်မခံဘူးဆိုတော့”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးနေပါလား။ မုန်းစရာကြီး”
“ဝွပ်”

စကားမှားသွားသော ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုတောင် ဖြတ်ရိုက်ချင် စိတ်ပေါက်သွားမိသည်။ ဒီနေ့လို အချိန်အကြာကြီး သူမနှင့် စကား မပြောဖူးသည်မို့ ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ဦးလေး၏အိမ်ပြင်၍ မပြီးမချင်းကတော့ တွန့်တော်အဖို့ ဖုန်းဆက်ခွင့်တွေ ရနေဦးမည်သာဖြစ်သည်။

ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးထားတုန်း အခွင့်အရေးကို အမိ အရယူထားရမည်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာသဘောပေါက် ထားသည်။

သူမဘက်က သိပ်မတင်းမာဘဲ စကားကို ချိုသာစွာပြန်၍ ဆိုနေသောကြောင့် အခြေအနေက ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးတော့ မဟုတ် တု ဖြေတွေးတွေးမိသည်။

ဖုန်းထဲမှာကြားရသော သူမ၏ ချိုအီနေသောအသံကို တွန့်တော် ချစ်သွားမိသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ချိုအီနေသော ချစ်စရာကောင်းသည့် သူမ၏အသံကို တစ်ဘဝစာ ကြားရမည်ဆိုပါ ထ ကျွန်တော် သေပျော်ပြီထင်သည်။

xxxxxx

www.burmeseclassic.com

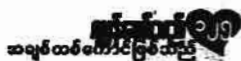

မြင်ရသောမြင်ကွင်းက ရင်ကိုဆီးကာ ဓားဖြင့်ဆောင့်ထိုး
လိုက်သလိုမျိုး။

ဖုန်းတင်ထားသောစားပွဲ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ အလုပ်သမား
ကြီးကြပ်ဆိုသူက ထိုင်ကာ တစ်ဘက်မှာ ရယ်ရယ်မောမော စကား
ပြောရင်း ထိုင်နေသည်က ကျွန်တော် တစ်ဘဝစာလုံး ပုံချစ်မည်ဟု
ရည်စူးထားသော ကျွန်တော် သုံးနှစ်နီးပါး မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ရေးဆို
ခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ရေခဲ။

သူမဆိုင်ရှေ့မှ နီးကပ်စွာ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်စီးသွားသည်
ကိုပင် သူမမြင်ဟန်မတူ။ သင်္ကောင့်သားပြောသမျှ စကားတို့တို့
နားထောင်ကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ရယ်မောလို့နေသည်။

'ဘာတွေလဲ'ဟု တွေးရင်း ရင်မှာ ဗလောင်ဆူကာလာသည်။
သူမဆိုင်ရှေ့မှနေ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် သွေးပျက်စွာ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်

အကြိမ်ကြိမ်ဖြတ်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူမမြင်။ သကောင့်သားဖြင့် မိုးမမြင်လေမမြင် စကားဆိုနေသော သူမကို မြင်နေရသော ကျွန်တော့်အဖို့ ရင်ကို မီးဖြင့်မြိုက်ထားသလို ပူလောင်ကာနေသည်။

သူမ၏ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်သောအခါ သူမက ဝတ်ကြေတန်းကြေ ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်လုံးတစ်ချက်လှန်ကြည့်သည်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ကျွန်တော့်ကို အားနာပါးနာပင် ပြုံးမပြ။

“မီးသီးလိုချင်လို့”

“ဘယ်လိုမီးသီးလဲ”

ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့တွင် မြင်နေရသော မီးသီးတစ်ခုကို စိတ်မပါလက်မပါဖြင့် ထိုးပြလိုက်သည်။ အလုပ်သမားကြီးကြပ်ဆိုသူ ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ သကောင့်သားက ပြုံးစိစိဖြင့် ထိုင်ကာနေ သည်။ ၎င်းကြည့်နေပုံက လူကို လှောင်နေသလိုမျိုးဟု ခံစားနေရ သည်။

သူမက ဝတ်ကျေတန်းကျေပင် ဈေးရောင်းပေးပြီး ကျွန်တော်ပြန်ထွက်လာသည်နှင့် ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံ မှာဝင်ကာထိုင်ရင်း စကားကိုဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော် ထိုမြင်တွင်း ကိုကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်ကာသွားရ သည်။ ရေခဲရေ ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲဟု အကြိမ်ကြိမ်တွေးရင်း ဆိုင်ကယ်ကို ဘယ်စီးလို့ လျှောက်စီးမိမှန်းပင် မသိတော့။

xxxxx

“သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်စကားပြောနေတာကို ငါတို့လည်း
တွေ့တာပဲ၊ မင်းပြောတော့ ဣန္ဒြေရှင်ကြီးပါဆို၊ တော်သေးတာပေါ့
ဣန္ဒြေရှင်ကြီးမို့လို့ မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး”

လင်းနောင်၏စကားက နားသို့ ဝင်တစ်ချက် မဝင်
တစ်ချက်။

“သွေးရိုးသားရိုး ထိုင်စကားပြောတာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ
ပါ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသော ကျွန်တော့်ကို ကျော်ဝဏ္ဏက
ပြေရာပြေကြောင်းဆိုသည်။ ‘သွေးရိုးသားရိုးပဲဖြစ်ပါစေ’ဟု ကြိုသ်
ဆုတောင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါပဲကွ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ကြည်တဲ့ လူကျတော့
ဆက်ဆံပုံကတစ်မျိုး၊ သူတို့သိပ်ကြည့်မရတဲ့ လူကျလော့ ဆက်ဆံပုံက

တစ်မျိုး”

လင်းနောင်က မကျေမနပ်ဖြင့်ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း စံပယ်ကို သွားမေးမကြည့်ဘူးလား။ ရေခဲနဲ့
ဟိုကောင်အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ”

“သွားမေးတာပေါ့ကွာ၊ မမေးဘဲဘယ်နေပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာတဲ့လဲ”

ကျော်ဝဏ္ဏက မျက်ခုံးပင့်ရင်း မေးသည်။

“ဟိုကောင်က အီနေတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိဦးမယ်ထင်တယ်တဲ့”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချရင်း ကျွန်တော်ဖြေဖြစ်

သည်။

“ငါ ပေါ်တင်မေးလိုက်ရမလား”

“ဘာကိုလဲ”

ကျွန်တော်အဆိုကို လင်းနောင်က ဘာကိုလဲဟုဆိုသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ရေခဲ၏ဆိုင်ကို ဖုန်းခေါ်ဖြစ်သည်။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှထူးလာသည်က ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံ။

ကျွန်တော် ဖုန်းကိုပြန်ချကာ ထရပ်ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲကွ”

“ငါ ရေခဲဆီကိုဖုန်းဆက်တာ၊ ဟိုကောင်လားမသိဘူး

ယောက်ျားသံနဲ့ထူးတယ်၊ ငါသွားကြည့်ကြည့်မယ်ကွာ”

“ဟကောင်”

လင်းနောင်တို့ လိုက်အော်နေသော်လည်း ကျွန်တော်

လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ခွကာ စီးထွက်လာခဲ့

သည်။

သူမဆိုင်ရှေ့ကို ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ရောက်လာမှန်းမသိ

www.burmeseclassic.com

တော့။ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ရပ်နေစဉ်မှာ သကောင့်သား၏ ဆိုင်ကယ် ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောခဏ လူက အားအင်တွေ တုန်ခမ်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဝိဝိ”

ဆိုင်အဝင်ဝကို ကျောပေးကာ မီးသီးများကိုစီနေသော သူမက ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် မနေညက တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်ဘူးသိလား”

“ဟို . . . မီးသီးကျွမ်းသွားလို့လား”

သူမက ပြုံးစိစိဖြင့်နောက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ဟိုလူက ပိပိဘေးမှာ နေ့တစ်ပိုင်းလောက်ကြီး ခြိုနေလို့”

“ဪ . . . ဒါလား သူက သူ့ရည်းစားဆီကဖုန်းကို လာစောင့်နေတာပါ။ ပိပိနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“တကယ်လား။ ဟား . . . ဝမ်းသာလိုက်တာပိပိရာ”

သူမ၏အဆိုကြောင့် ကျွန်တော် ထခုန်ချင်စိတ်ပင်ဖြစ်ကာ သွားသည်။ မှီရသောမျက်နှာလို ပြုံးချိုကာ သွားသော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း သူမက ခိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကဲ . . . ဘာဝယ်မှာလဲ”

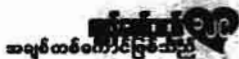
“အင်း . . . ဟိုဒင်း ဆိုင်ကယ်ထဲဆီထည့်မလို့”

“ဘယ်လောက်ဖိုးထည့်မှာလဲ”

“၁၅၀၀ ဖိုး”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမက ဒုတိယမိတ် မျက်စောင်းကို ခိုင်းခနဲ ထိုးသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှာ သူမဘာ လုပ်လုပ် ချစ်စရာကောင်းကာနေသည်။

www.burmeseclassic.com

“သူက အဲဒီလိုပြောတာလား”

လင်းနောင်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်ဆိုသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုမှန်းဆတွက်ချက်ရမလဲတောင် မသိတော့ဘူး”
ကျော်ဝဏ္ဏက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်းဆိုသည်။

“အေးလေ . . . ပီပီအနေနဲ့ကလည်း စဉ်းစားခြင်းစဉ်းစားရင် ပြီးနိုင်ကိုပဲ သေချာပေါက်စဉ်းစားမှာပေါ့၊ ဒီကောင်က မင်းသားပီပီ ရုပ်ရည်ကောအရပ်အမောင်းကော ရှိပြီးတော့ ပညာကော၊ ဥပမာကော နိမ့်ကျတဲ့ကောင်မှမဟုတ်တာ၊ ဟိုလူက ခွေးပစ်တုတ်လောက်အရပ်နဲ့ မျက်နှာက အရက်သမားလို ဖောသွပ်သွပ်ကြီး၊ ပုတီးဝင်တိုတိုဆိုတာမျိုး”

“အဲဒီလိုတော့ သူတစ်ဖက်သားကို မပြောပါနဲ့ဟွာ”

လင်းနောင်ကို ကျွန်တော်တို့ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်သားကို နှိမ့်ချပြောဆိုခြင်းမျိုးကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။

“ငါ... သူ့ဆီ ဖုန်းခေါ်ဦးမယ်ကွာ”

ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ ထုတ်ရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်တို့ကြည့်ကာ ကျော်ဝဏ္ဏက ရောဂါကစပြီဟုဆိုသည်။

“ဖဲလို ပီပီလား”

“ဟုတ်”

“ဟို... မီးကြိုးလေ၊ ၃၀၃၆ ဝါယာရှိုလား”

“အင်း... ရှိတယ် ကိုဖြိုးနိုင်”

အသံကိုတောင် မှတ်မိနေပြီပဲဟုတွေးရင်း ကျွန်တော်ပြုံးဖြစ်သည်။ ပီတိဖြာသွားသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှား။

“သူက ဝိုက်တစ်ရာအပြည့်လား”

“ပြည့်တာမပြည့်တာတော့ တိုင်းမကြည့်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မီးကြိုးခွေတွေက ပါကင်ပဲလာတာ”

“ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးသေးဘူးလား”

“ပေးစရာလား၊ ရည်းစားရှိပါတယ်ဆိုနေမှ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီရည်းစား ဘယ်သူလဲပြောပြလေ”

“ပြောပြစရာလား”

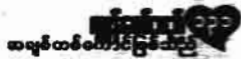
သူမ၏အသံတို့က အဆုံးစွန်ချို့မြဲကာနေသည်။

“ဒါဖြင့် ရည်းစားမရှိဘူးဆိုတာ ဝန်ခံတော့”

“အောင်မာ လူကိုအထင်သေးလှချည်လား”

“အထင်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလဲ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောရမှာရှက်နေလို့လား”

“.....”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမက ပြန်၍မဆို၊

“ဒီလိုလုပ်ရအောင်လေ၊ ပိပိ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုပြီးတော့ အဖြေပေးပြီးပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ရအောင်၊ ဒါဆို ပိပိလည်း ရှုတ်နေ စရာမလိုတော့ဘူး”

“မရပါဘူး၊ ချစ်မှမချစ်ဘဲနဲ့”

“ချစ်လိုက်ပါ ပိပိရ၊ လိမ္မာပါတယ်”

“မလိမ္မာဘူး၊ ကိုဖြိုးနိုင်နော် ခင်လို့ ဖုန်းလက်ခံပြီးပြောနေ တာကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့ ဒါပဲ”

“ဝွံ”

ဖုန်းချသွားသော သူမကို မြင်ယောင်မိရင်း ကျွန်တော် ပြီးဖြစ်သည်။ ပြီး ဆိုင်ကယ်သော့ကိုယူကာ ထရပ်တော့ သကောင့် သားနှစ်ကောင်က ဘယ်လဲဟူသောပုံစံဖြင့် မျက်လုံးလှန်ကာ ဝိုင်း ကြည့်ကြသည်။

“ပိပိဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ဒါပဲ”

မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြင့် ဆောင့်ကြွားကြွားဖြင့် ထွက်လာ သော ကျွန်တော့်ကို နောက်ကနေ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က ‘နာဗူး’ ‘ငကြောင်’ဟု အသီးသီးအော်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

xxxxx

ဆိုင်ကယ်ရပ်ရပ်ပြီးချင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူမက ကျွန်တော့်ကိုမြင်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံစံကြီး ဖြစ်ကာသွားသည်။

အခြေအနေက မဆိုးလှဟု တွေးရင်း ကျွန်တော် အားတက် ကာသွားသည်။ ဖုန်းထဲမှာ ပြောချင်ရာတွေ စွတ်ပြောပြီး တကယ် တမ်း နင်လားငါလား မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့သောအခါ ရင်ခုန်မှု များစွာနှင့် ဆွဲအနေတတ်သည်မှာ ကျွန်တော့်ထုံးစံလို ဖြစ်ကာနေ သည်။

“ဘာယူမလို့လဲ”

သူမက ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် လှမ်း၍မေးသည်။

“သရိုးအိုသရိုးစစ် (၃၀၃၆) ဝါယာလေ”

“ဘာတံဆိပ်လဲ”

“အဆင်ပြေတာလေးပေါ့”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှက်သလို ကြောက်သလိုဖြစ်
နေသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏အဖြစ်က ရယ်စရာတော့
ကောင်းသည်။

“ဝိုဝို”

ဝါယာကြိုးခွေကို ထုတ်နေသော သူမက ကျွန်တော့်ခေါ်သံ
ကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ပိပိက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုလှလာတယ်သိလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက ရှက်ရှက်ဖြင့် ခိုင်းခနဲ
မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြီး မီးကြိုးခွေကို ကောင်တာပေါ် လှမ်း၍တင်
သည်။

“ပိပိကို ဝမ်းသာစရာကိစ္စတစ်ခု ပြောရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“ပိပိ မျက်စိနောက်သက်သာဖို့သာ ပြင်ပေတော့၊ တိုယ်
ရန်ကုန်ကို ဆယ်ရက်လောက် သွားရဦးမယ်”

“ဟုတ်လား၊ ပျော်စရာကြီးတော့”

“အောင်မာ တကယ်ပျော်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ သွားတော့
မှ ငိုပြီးမကျန်ခဲ့နဲ့နော်၊ တော်ကြာ ပိပိမျက်ရည်သုတ်ရလွန်းလို့ တစ်ရှူး
ဈေးတွေ တက်ကုန်ဦးမယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော်အထင်ကြီးပုံရတယ်”

“တစ်ခါထဲ တစ်ရှူးဝယ်ပေးရမလား”

“မလို့. . . တာ”

“ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

“ဘာကိစ္စဆက်မှာတုန်း၊ ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘဲနဲ့”

သူမက ကျွန်တော့်ကို မော့မကြည့်ဘဲ ခပ်နွဲ့နွဲ့ဆိုသည်။

“တိုသ်တို့ ရည်းစားဖြစ်ပြီးသွားပြီလေ၊ ပိပိပင်ပန်းမှာစိုးလို့ အဖြေပေးပြီးပြီလို့ သတ်မှတ်ရအောင်လို့ အစ်ကိုပြောပြီးပြီလေ”

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ ပိပိစိတ်ဆိုးလိုက် မှာ”

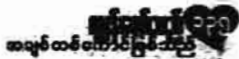
ကျွန်တော် သူမ၏ချစ်စရာပုံစံကိုကြည့်ကာ ရယ်ဖြစ်သည်။

“ကဲ... သွားပြီနော်”

“ကြွ... ကြွ”

သူမ၏နှုတ်ဆက်မှုက သင်းသည်။ ဘာပဲပြောပြော ကြည်နူး ရသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

xxxx

“ဟဲလို ပိပိလား”

“ဟုတ်”

“ကိုယ်ပါ၊ ကိုဖြိုးနိုင်”

“ဟို... လေ ကိုဖြိုးနိုင် အခုဈေးဝယ်ရောက်နေလို့ ဇုန်းမ
ပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဝါပဲနော်”

“မညာပါနဲ့ပိပိရာ အခုကိုယ် ပိပိကို မြင်နေရတယ်”

“ဟော့တော့ ရန်ကုန်သွားတယ်ဆို၊ ရန်ကုန်မှာလို့ထင်နေ
တာ အဟီး”

ညာသောကီစွ ပေါ်သွားသည်မို့ သူမဘက်ကရယ်သံတို့
ကြားနေရသည်။

“ကိုယ့်ကိုလွမ်းနေလား”

“လွမ်းတာ၊ လွမ်းစရာလား”

“တစ်ရှူးဝယ်ပို့လိုက်ရမလား၊ မျက်ရည်သုတ်ဖို့”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော်အထင်ကြီးတာပဲ”

“ဝွင်”

စိတ်တိုသွားသည်လားမသိ သူမက ဖုန်းချကာသွားသည်။
ဘာရယ်မဟုတ် ကျွန်တော်ရယ်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းထပ်ခေါ်တော့ သူမက လာကိုင်သည်။

“ဟဲလို ပီပီ”

“ဈေးဝယ်ရှိနေပါတယ်ဆို”

“ဝွင်”

ကျွန်တော့်အသံကို ကြားကြားချင်း သူမက ဝွင်ခနဲဖုန်းချကာ
သွားသည်မို့ ရင်မှာအောင့်ကာသွားရသည်။

ဘာပဲပြောပြော သူမအသံလေး ကြားလိုက်ရသည်မို့ အလွမ်း
ပြေသွားခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်အိတ်ကပ်ထဲ
မှ သူမလက်ရေးဖြင့် ရေးထားပေးသော ပစ္စည်းဝယ်ထားသည့်
ဘောက်ချာစာရွက်များကို အလွမ်းပြေ ထုတ်ကြည့်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်မှာ အလွမ်းပြေကြည့်စရာဟူ၍ သူမ၏အငွေအသက်များ
စီးဝင်နေသော ဤဘောက်ချာစာရွက်လေးပဲရှိသည်ကိုး။

xxxx

တောင်ကြီးသို့ပြန်ခဲ့သော ယနေ့ခရီးက ရင်ခုန်စရာတော့
ကောင်းသည်။ အရင်ခေါက်များနှင့်မတူသော မျှော်လင့်ခြင်းတို့
သယ်ဆောင်ကာလာသည်ကိုး။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
၏ ရေခဲလေးဆီသို့၊ သူမဆိုင်ရှေ့ ဆိုင်ကယ်ဖြတ်စီးရင်း ဆိုင်ထဲမှ
အနေအထားကို လေ့လာဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းရှိပါစေဟူ
သော မျှော်လင့်ရင်ခုန်မှုများဖြင့်။

သို့သော် ဆိုင်ထဲမှာက လူ့နှစ်ယောက်။

တစ်ယောက်က ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော ပိပိခေါ် ရေခဲ၊
နောက်တစ်ယောက်က ဟိုအလုပ်သမားကြီးကြပ်ဆိုသောသူ။

ရယ်ရယ်မောမော မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနေကြသည်
က ကျွန်တော့်ရင်ကို ဆူးဖြင့် တစ်ချက်ချင်း ရိုက်ထည့်နေသလိုမျိုး။

ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဆယ်ခေါက်မက ပတ်နေသော်လည်း အချိန် အတော်ကြာသည်အထိ သူမတို့က စကားတွေပြော၍ နေကြတုန်း။

ကျွန်တော် စံပယ်အိမ်ရှိရာဆီ သွေးရွေးသွေးတန်းဖြင့် ရောက် လာခဲ့ဖြစ်သည်။ စံပယ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ ပြုံးပြသည်။

စိတ်ထင်နေ၍ လားတော့မသိ စံပယ်အပြုံးက လျှော့ရဲရဲနိုင် သည်။

“လာ ဖြိုးနိုင်”

“စံပယ် ရေခဲနဲ့ ဟိုကောင်က ဘာတွေလဲဟာ”

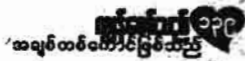
ကျွန်တော့်အမေးကို စံပယ်က ချက်ချင်းမဖြေ။

“နင် စိတ်မကောင်းတော့မှဖြစ်နဲ့ပေါ့ဟာ၊ သူတို့ပုံစံကြည့်ရ တာ ကြည်နေကြတယ်ထင်တာပဲ၊ ငါမေးကြည့်တော့လည်း ငါ့ညီမက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောဘူး။ နင်ကလည်း တော်တော်အတိုက်အခံ များတာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”ဟု ကျွန်တော်မေးဖြစ်သည်။

“နင် ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးသွားတယ်၊ ဒီကောင်မ လေးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့က ဘာလိုလိုဆိုပဲ ဆိုတာမျိုး တွေပေါ့ဟာ၊ နင်က သရုပ်ဆောင်ဆိုတော့ သူတို့ကြားမှာ အတင်း ပြောစရာဖြစ်နေတာပေါ့၊ မဟုတ်မမှန် သတင်းတွေကို ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး ပီပီဆီ ဝိုင်းပြောနေကြတဲ့လူတွေက အများကြီး၊ ငါ ဘယ်လိုပြောပြ ပီပီက နားမဝင်ဘူး”

“အာ... ဆိုင်ကယ်လေး လမ်းကြိုတင်မိတာကို ကြိုကြိုက် လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွဲထိုင်မိတာတို့နဲ့ပဲ ရည်းစားဖြစ်တော့ တဲ့ လား။ လူတွေကလည်း ဝယနဏမသိဘဲနဲ့ ပြောရက်ကြပါလား၊ တောက်”

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်စွာပင် တက်ခေါက်ဖြစ်သည်။

“သူတို့က ဖြစ်သွားကြပြီလား၊ ငါထင်တော့ထင်ပါတယ်။ သုံးနှစ်လိုက်ခဲ့တဲ့ ငါ့ကိုကျတော့ သုံးမိနစ်ပြည့်အောင် စကားမပြောဖူးဘူး။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ထလိုက်တဲ့လူနဲ့ကျတော့ စကားလက်ဆုံကျနေတာ နေ့တစ်ပိုင်းလောက်ရှိတယ်။ တစ်ရက်လည်းမက နှစ်ရက်လည်းမကဘူး။”

“အေးဟာ... အဲဒီကောင် ဒီလောက်ပုကွကွနဲ့ ရှုပ်ဆိုးတာကြီးကို သူဘယ်လိုကြည်နေလဲမသိဘူး။ တကယ်ဖြစ်တာ မဖြစ်တာတော့ ငါလည်းသေချာမပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါသတင်းရတာတော့ ဟိုလူက သူ့ကို ငွေရည် ငွေရည်နဲ့ ဖုန်းတွေလည်းဆက်တာ၊ အပြင်တနေ လှမ်းဆက်တာကိုပဲ နာရီနဲ့ချီကြာတယ်ဆိုပဲ”

စံပယ်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော် တစ်စထက်တစ်စ မွန်းကြပ်ကာ လာသည်။ သေပဲသေလိုက်ပါတော့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်တို့ အဖြစ်တင်မိသည်။

“ငါပြန်မယ်ဟာ။”

“အေး... အေး။”

စံပယ်က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် အေးဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော် စံပယ်အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုသွားလို့ သွားရမှန်းမသိ။

xxxxx

ဆိုင်ထဲဝင်လာသော ကျွန်တော့်ကို သူမက ဘာမှမထူးခြား
သလို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဝူဝူ”

“....”

သူမက ဘာလဲဟု မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

“ကိုဖြိုးနိုင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးမယ်ကွာ၊ မနေ့ကလူတ
တစ်နေ့ကုန် ဖုန်းလာစောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူ ကိစ္စရှိနေလို့နေမှာပေါ့”

“ပီပီဆိုင်မှာ တစ်နေ့ကုန်ဖုန်းစောင့်နေတာကြီးက သဘာဝ
မကျဘူး”

စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားတို့မှာ အနည်း

ငယ်တော့ မာသွားသည်ထင်သည်။ သူမမျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သူ့ဘာသာသူ တစ်နေကုန်အောင်ပဲစောင့်စောင့်၊ ရှင့်အပူလား၊ ရှင်က ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့ မျက်နှာကျောတင်းကြီးနဲ့ လာမေးနေရတာလဲ”

သူမ၏ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ကျွန်တော် ဆို့ကာသွားရသည်။

“ပီပီပြောတဲ့ ပီပီရဲ့ရည်းစားဆိုတာ သူလား”

“မပြောနိုင်ဘူး၊ ဘာကိစ္စ ရှင့်ကို ကျွန်မက ပြောပြနေရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပေးပါပီပီရယ်၊ သူမဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား”

“မပြောဘူး”

သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ဆိုရင်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာဖြစ်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာန။ ပြီး လူသိများထင်ရှားသော သရုပ်ဆောင်ဆိုသည့်မာန။ ငါက ဘာကောင်မှမဟုတ်ဘူးလားဆိုသော အတွေး။ လူတွေဝိုင်းဟားနေကြမည်လားဆိုသော အတွေး။

အားလုံးက ရင်ကို ခြေမူကာနေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်တွေ ဆုတ်ယုတ်ကာ မွန်းကြပ်၍ ရင်မှာဆိုကာနေသည်။ အချစ်က ဒီလိုသဘောသဘာဝရှိပါသလား။

xxxxx

အချစ်လား

သူက

ရိုးသားတိုင်းလည်း

မရဘူး

ကြိုးစားတိုင်းလည်း

မရဘူး

ငါ့အတွက် သူက

အသွားအပြန်လည်း

မရှိဘူး

အလှားအနံ့လည်း

မရှိဘူး

ဘာဆိုတာမှ မရှိတဲ့

ရင်ထဲဝင်နေတဲ့ အဆိပ်ဆူးပေါ့။

xxxxx

အချစ်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်

ငါ့အချစ်ပန်းကို
တခြားရင်ခွင်မှာနမ်းဖို့
မင်းမို့ပေးရက်တယ် ညီမလေးရယ်
လွယ်လွယ်မင်းရတဲ့ အဲဒီပန်းက
ငါ့တစ်သက်စာ အလွမ်း... ကွဲ့။

xxxx

“မင်းဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားလဲ”

“ငါခံနိုင်ရည်မရှိဘူးကွာ၊ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ငါက စိတ်ညစ်စရာရှိရင် ညညအိပ်မပျော်ဘဲနဲ့ သွေးပေါင်တွေ ထိုးကျတတ် တယ်လေ၊ အခု အစားအသောက်တွေလည်း ပျက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဖြိုးနိုင်၊ မင်းတော်တော်ပိန်သွားတယ်”

ကျော်ဝဏ္ဏက သက်ပြင်းချရင်းဆိုသည်။

“စံပယ်လည်း မင်းပိန်သွားတာကြည့်ပြီး သူ့အသုံးမကျဘူး ဆိုပြီးတော့ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်၊ မင်းကိုလည်း အားနာနေတယ်တဲ့”

လင်းနောင်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးဖြစ်သည်။

“ငါ့ထိုက်နဲ့ ငါ့ကံပေါ့ကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဖူးစာမင်းလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“စောစောကစကားကို ပြန်ကောက်မယ်၊ မင်းဘာဆက်လုပ်

မလဲ”

“ငါ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေကို မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ သူ့ဆိုင်တိုသွားတိုင်း ကြည့်တဲ့အကြည့်ကို မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ ပြီးတော့ အမြဲတမ်း အဲဒီလူ သူ့ဘေးမှာရှိနေတာကိုလည်း မခံစားနိုင်ဘူး”

“ဒီတော့”

ကျော်ဝဏ္ဏက ဒီတော့ဟုဆိုသည်။

“ငါ လိပ်ပြာသန့်သန့်လေးပဲ နေချင်တယ်ကွာ၊ သူ့ကို သုံးနှစ်လုံးလုံး ငါလိုက်ခဲ့လို့ သူ့စိတ်ဆင်းရဲခဲ့မှာပဲ၊ ဒီတော့ ငါ သူ့ကို တောင်းပန်လိုက်မယ်”

“အာ . . . မလိုပါဘူး၊ ဘာကိစ္စတောင်းပန်ရမှာလဲ၊ သောက်ဂရုစိုက်မနေနဲ့၊ မင်းအနေအထားနဲ့ သူ့ထက်သာတာတွေ ဘေးမှာ တစ်ပုံကြီး”

“ဒီလိုမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ငါက ရေခဲကိုခွဲချင်တာနဲ့ တခြားကောင်မလေးတွေကို မချစ်ဘဲနဲ့ တွဲပြီး ငါ့ကြောင့် မခံစားစေချင်ဘူး၊ အချစ်ကြောင့် ငါခံစားရသလို ဘယ်သူမှ မခံစားရစေချင်ဘူး၊ ရေခဲက ငါ့ကိုမုန်းနေမှာလည်း ငါ့ကြောက်တယ်ကွာ၊ ငါ သူ့တို့ သူငယ်ချင်းလို ခင်ရအောင်လို့ပြောပြီး ပြီးခဲ့သမျှအတွက် တောင်းပန်လိုက်မယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က ခေါင်ခါကြသည်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ထရပ်ဖြစ်သည်။ သွေးပေါင်ကျကာ အားနည်းနေသည်မို့ လူက ယိုင်နဲ့နဲ့။

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရေခဲဆီကို”

xxx

//

အရပ်ဆိုသည်က မြစ်ရင်သလို
မမြစ်တတ်သော သဘော
ရှိသည်ပဲကိုး။

ဆိုင်ထဲဝင်လာသော ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် သူမက
ဆတ်ခနဲ အကြည့်လွှဲကာသွားသည်။ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ကျင်ခနဲ။

“ပိပိ”

“ဘာလဲ”

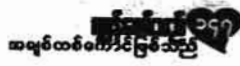
“ကိုယ် ပိပိကို တောင်းပန်စရာရှိတယ်”

“.....”

သူမက မျက်နှာကို တင်းကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာထား
သည်။

“ကိုယ် သုံးနှစ်နီးပါး နေ့ရောညပါ ပိပိကို တဂျီဂျီ
လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက် ပိပိကို စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
စေခဲ့တယ်ဆိုရင် ကိုဖြိုးနိုင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“.....”

သူမ ဘာစကားမှ ပြန်၍မဆို။

“ပြီးတော့ ပိပိက ကိုယ့်ကို အခုလို စိမ်းစိမ်းကားကားနဲ့ ခါးခါးသီးသီးကြီး ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ ပိပိလည်း ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်မဲ့အတူတူ သူငယ်ချင်းလို ဆက်ခင် ကြတာပေါ့။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ရပါတယ်”

တုန်ယင်နေသော ကိုယ့်အသံကို ထိန်းကာဆိုဖြစ်သော ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမက ‘ရပါတယ်’ဟု ဆိုသည်။

“ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်”

“အင်း”

လှည့်ထွက်ခဲ့သော ခြေလှမ်းတို့က ပြောမပြတ်အောင် နာကျင်ကာနေသည်။ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့တောင်းပန်ခဲ့ကြောင်း သူမ နားလည်ပေးနိုင်ပါစေဟု ဆိုနှင့်စွာ တွေးမိသည်။

အချစ်ဆိုသည်က ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်တတ်သော သဘော ရှိသည်ပဲကိုး။

xxxxxx

နောက်ပိုင်းများမှာ သူမနှင့်တို့လူ မည်မျှဖုန်းပြောကြ
ကြောင်း၊ တို့လူသည်လည်း သူ့မြို့ကို ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း။

သို့သော် နံနက်ငှာ၍ ညမိုးချုပ်သည်တိုင်အောင် မကြာ
ခဏ ဖုန်းပြောကြကြောင်း နားနှင့်မဆန့်အောင် ကျွန်တော် ကြားနေ
ရသည်။

ထိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုပင် သုံးနှစ်တိတိ လိုက်ခဲ့ပြီး
သူမ၏အချစ်ကိုမရသော ကျွန်တော့်အကြောင်းသည်လည်း အချို့
သောသူများအဖို့ ဟားတိုက်ရယ်မောစရာကြီး ဖြစ်ကာနေသည်ဆို
သည့်အကြောင်းကိုလည်း အမြဲကြားနေရသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ နာနာကျင်ကျင် ပြုံးဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး
ဘာမှတ်ချက်မှမချဖြစ်။

ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်တော့ ရေးဖြစ်သည်။

မည်သူ့ကိုမှ မပြုဖြစ်သော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်။ ဖြန့်တာဖတ်
ဖြစ်သောအခါ ရင်နာလွန်းနေ၍ လားမသိ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စတို
က တစ်စက်ပြီးတစ်စက် ကျဆင်းလျက်သာ ရှိတော့သည်။

xxxx

ရင်နာနေသည်ကြားမှ ကျွန်တော်တွေ့မြင်သည်က
ကျွန်တော်ရဲ့ ရေခဲသည် အရာရာအဆင်ပြေပါစေဟု။

XXXX

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချစ်ခင်မှုကို
အချစ်ထပ်တောင်းပြန်သည်

လှောင်တတ်သူတို့အတွက် ကျွန်တော် ရေးထားသောကဗျာ
စာရွက်ကို ဖြန့်ကာအဖတ် စာရွက်ပေါ် မျက်ရည်တစ်စက်က ပေါက်
ခနဲကျသည်။ ရင်တို့ အဆုံးအစမရှိ နာကျင်ရာက ကဗျာတွေရခဲ့ပါ
ပေါ့လား။

XXXXXX

ရယ်မောလိုက်ကြ
မင်းတို့ရဲ့ရယ်မောသံနဲ့
ငါ့ရဲ့အလွမ်းတွေ ပွက်ပွက်အန်မယ်။

ဒက်ရာထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ကိုမှ
ချနင်းချင်တဲ့ မင်းတို့အတွက်
ငါ အဆုံးစွန် လင်းလက်ခဲ့ပါမယ်။

တွန့်ခေါက်ကြေမွရင်း တဆတ်ဆတ် ငါ့နာကျင်ခြင်းတွေကို
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မင်းတို့ရဲ့ရယ်မောခြင်းတွေနဲ့
အားရအောင် ထွန်ယက်ကြ။

ရယ်မောလိုက်ကြ
သက်သောင့်သက်သာ
ရယ်မောလိုက်ကြ
ရယ်မောဖြစ်အောင် ရယ်မောလိုက်ကြ။

မြိုးနိုင်

xxxxx

ဒီဇာတ်သိမ်းမျိုးကို ကျွန်တော်မကြိုက်ပါ။ ပရိသတ်များ
လည်း ကြိုက်မည်မထင်ပါ။ သို့သော် လောကကြီးတွင် အချို့သောသူ
တို့အတွက် အချစ်သည် ကြိုးစားတိုင်းလည်း ရသလို ကြိုးစားတိုင်း
လည်း မရတတ်။

ဖြိုးနိုင် (အမည်လွှဲ)၏အဖြစ်ကို အသည်းကွဲဖူးသူတို့သည်
လည်းကောင်း၊ ရည်းစားနှင့် အဆင်မပြေဖူးသူတို့သည် လည်း
ကောင်း၊ အချစ်မှာ အဆင်ပြေသော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူတို့
သည်လည်းကောင်း ခံစားပေးနိုင်ကြမည်ထင်ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်